

CONTRA CURENTULUI

25 — 31 decembrie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Ce a făcut DUMNEZEU PARTEA 1

Text de memorat | Evrei 9:27,28

Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.

SECȚIUNEA I

Oamenii sunt fascinați de realizările incredibile. Ne place să știm cine este cel mai rapid alergător din lume, cine poate crește cei mai mari dovleci și cine poate rezolva cele mai complicate probleme de matematică fără ajutorul unui calculator.

Vor mai avea, însă, astfel de realizări o mare semnificație peste un milion de ani? Va ține cont Dumnezeu la judecată de niște lucruri de felul acesta? Care sunt lucrările pe care le prețuiește El? „Cel care vrea să atingă un adevărat succes în viață trebuie să păstreze în fața sa, în mod constant, țelul vrednic de străduința sa. Un astfel de țel este pus înaintea tinerilor de astăzi. Țelul dat de cer, de a duce Evanghelia lumii în această generație, este cel mai nobil țel pe care îl poate avea vreo faptură omenească” (*Educație*, p. 262).

Faptele de bravură sau demonstrațiile intelectuale sunt doar temporare. Pe de altă parte, victoriile în slujba lui Dumnezeu sunt veșnice. Sufletele câștigate pentru

Împărăția Sa sunt trofeeale Lui eterne. Iar aceia care câștigă suflete sunt trecuți în galeria Lui de celebrități. „Cel înțelept câștigă suflete” (Proverbele 11:30). „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci” (Daniel 12:3).

Dacă vrem să câștigăm suflete și dacă vrem să fim noi înșine mântuiți, trebuie să înțelegem răspunsurile la anumite întrebări, precum următoarele: „De ce avem nevoie să fim mântuiți? Cum pot fi salvat? Cum pot ști dacă sunt convertit? Cum pot fi sigur de viața veșnică?”

Să începem prin a lua în considerare de ce avem nevoie de mântuire. În primul rând, suntem născuți

“ Tatăl nostru ceresc, Cel care ne-a încredințat orice dar bun, are milă de ignoranța, de slăbiciunea și de starea noastră deznădăjduită. Ca să ne salveze de la moarte, El L-a dat de bunăvoie pe Fiul Său preaiubit. ”

— *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 587

DIN CUPRINS:

C-1

1 | Ce a făcut Dumnezeu – partea 1

5 | Primii mei ani

6 | Adevăratul Păstor

8 | Navigând în necunoscut

cu o mare problemă. Deși nu a fost alegerea noastră, am moștenit o varietate de defecte, de nepotriviri sociale și tendințe rele ce fac ca egoismul să fie în mod automat punctul nostru de început.

În al doilea rând, fiecare dintre noi a crescut într-o societate imperfectă. Familiile noastre sunt date peste cap. Cartierele și orașele în care trăim întâmpină probleme. Națiunile noastre trec prin perioade de tulburare. Cu toții am auzit cuvinte furioase și am văzut imagini vulgare. Într-un mod subtil, dar puternic, rudele, prietenii, colegii de școală și programele TV nelegiuite ne influențează să păcătui.

În al treilea rând, din cauză că am păcătuit cu toții, suntem despărțiți de Dumnezeu și condamnați la moarte veșnică. Urmărind relatarea biblică a păcătuirii lui Adam și a Evei, ne este ușor să vedem care este rezultatul doar al unui singur act de neascultare. Iar noi, prin comparație, cu toții am păcătuit de nenumărate ori.

În al patrulea rând, dacă începem astăzi să ne supunem în mod perfect legii lui Dumnezeu, ar putea fi considerat acest lucru drept ispășire măcar pentru un singur păcat anterior? Cunoașteți intuitiv răspunsul la această întrebare. Dacă o persoană fură azi, ea nu poate fi salvată de la condamnare pentru că mâine nu va mai fura. Noi suntem datori față de Dumnezeu să dăm dovadă de o ascultare perfectă, astfel încât să nu putem face niciodată nimic suplimentar pentru a câștiga merite sau ca o compensație față de păcatele anterioare.

În al cincilea rând, noi ne bucurăm în mod natural de obiceiurile noastre rele și respingem mustrarea și corecția. „Până când le va plăcea batjocoritorilor batjocura și vor urî

“ Prin împărtășirea harului lui Hristos, păcatul este dezvăluit în natura sa urâtă și, în cele din urmă, alungat din templul sufletului. ”

—*Faith and Works*, p. 100

nebunii știința?... Pentru că au urât știința și n-au ales frica de Domnul, pentru că n-au iubit sfaturile mele și au nescotit toate mustrările mele...” (Proverbele 1:22,29,30).

În al șaselea rând, nici măcar pedeapsa sau durerea și suferința, care sunt urmările naturale ale păcatului, nu pot vindeca bolile noastre spirituale. „Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răzvrățiți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până în creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn” (Isaia 1:5,6).

În sfârșit, fără intervenția lui Dumnezeu, nici măcar nu am vrea să răspundem chemării Lui. În mod natural, noi suntem înclinați mai degrabă să-L ignorăm pe Dumnezeu. „Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” (Romani 3:11).

Prin urmare, noi toți suntem în întregime pierduți până când Evanghelia nu lucrează un miracol în viețile noastre. Din acest motiv, avem nevoie de un Mântuitor.

SECȚIUNEA II

Dacă nu ar interveni Creatorul nostru, chiar și un singur păcat ar face ca situația noastră să fie complet lipsită de speranță. Lăudat să fie Dumnezeu pentru că a intervenit, și cazul nostru nu este pierdut! Cu toate acestea, numeroși oameni se simt lipsiți de speranță, deoarece nu-L cunosc pe Mântuitorul. Un fost deist, William Miller, și-a exprimat disperarea prin următoarele cuvinte:

„Disparația totală era un gând rece și tăios, iar ideea de a da socoteală însemna distrugere sigură pentru toți... Veșnicia – ce însemna? Și moartea – de ce exista? Cu cât reflectam mai mult, cu atât eram mai departe de o explicație. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai confuze îmi erau concluziile. Am încercat să nu mai gândesc, dar n-am putut să-mi stăpânesc gândurile. Eram cu adevărat

nenorocit, dar nu înțelegeam cauza. Murmuram și mă plângeam, dar nu știam contra cui. Știam că ceva era rău, dar nu știam cum și unde să găsesc binele. Mă tânguiam, dar fără speranță” (*Tragedia veacurilor*, p. 324).

Dumnezeu știe că vom experimenta aceste sentimente. El cunoaște provocările pe care le avem de înfruntat din cauza genelor deficiente și a

circumstanțelor nefericite. Inima Sa blândă și plină de iubire nu poate suporta gândul de a ne abandona în voia destinului nostru mizerabil. De fapt, El are atât de multă milă încât nici măcar nu mai așteaptă să-I cerem ajutorul. Înainte să avem și cel mai mic interes față de mântuirea noastră, înainte să știm măcar că suntem pierduți, înainte chiar să ne naștem, Dumnezeu a pus în mișcare planul uimitor al mântuirii, pe care l-a alcătuit mai înainte chiar și de crearea lumii noastre (vezi Tit 1:2; Romani 13:8). „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiu- iți. Pentru un om neprihănit, cu greu ar muri cineva, dar pentru binefăcătorul lui poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:6-8).

Prin viața Sa fără pată, Isus a oferit, de asemenea, un model pe care să-l urmăm. El ne-a arătat cum ar trebui să trăim și cum putem să trăim. Gândiți-vă o clipă la exemplul Său: „Și la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să căl- cați pe urmele Lui. «El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.» Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să

trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vinde- cați” (1 Petru 2:21-24).

Pe acest Mântuitor plin de dragoste, Dumnezeu L-a dezvăluit deistului deznădăjduit, William Miller. Mai târziu, acesta a scris cum L-a descoperit pe Mântuitorul: „Deodată, caracterul unui Mântuitor mi-a fost înti- părit viu în minte. Părea că ar putea să existe o ființă atât de bună și miloasă, încât să facă ispășire pentru păcatele noastre și, prin aceasta, să ne salveze de pedeapsa pentru păcat... Am înțeles că Biblia prezenta tocmai un aseme- nea Mântuitor de care aveam eu nevoie. Eram uimit să descopăr că o carte pe care o consideram neinspi- rată poate să conțină principii atât de perfect adaptate nevoilor unei lumi căzute. Am fost constrâns să admit că Scripturile trebuie să fie o descoperire de la Dumne- zeu. Ele au devenit încântarea mea și am găsit în Isus un prieten. Am găsit că în ea era dezvăluit tot ce putea să-mi dorească inima și am aflat un remediu pentru toate bolile sufletului. Am pierdut gustul pentru orice altă lectură și mi-am dedicat inima primirii înțelepciunii de la Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 325).

Și voi Îl puteți găsi în Biblie pe Mântuitorul, care dorește cu ardoare să vă salveze. Deschideți paginile Scripturii și rugați-L pe Dumnezeu să vi-L dezvăluie pe acest Mântuitor plin de dragoste.

SECȚIUNEA III

Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva, iar după aceea le-a oferit o perioadă de probă. Altfel spus, le-a dat timp să-și dovedească loialitatea față de El prin ascu- tare. Numai că ei au eșuat. De îndată, moartea, ca sentință dreaptă, și-a intrat în drepturi. Atunci de ce nu au murit în ziua când au păcătuit?

„Hristos, ispășitorul păcatelor noastre, a declarat: «Voi lua locul lui Adam. Voi lua asupra Mea pedeapsa pentru păcatul lui. El va avea parte de un alt proces. Voi garanta pentru el un timp de probă. Va avea privilegiile și oportu- nitățile unui om liber; i se va permite să-și exercite puterea de a alege oferită de Dumnezeu. Voi amâna ziua procesului lui. La judecată, va fi obligat să apară în fața tribunalului lui Dumnezeu»” (*The Atlantic Union Gleaner*, 19 august 1903).

Atunci când Isus Hristos S-a oferit pe Sine ca garant pentru rasa umană căzută, Dumnezeu a amânat judecata și i-a dat omului o a doua perioadă de probă, oferindu-i șansa de a se întoarce la loialitatea față de Dumnezeu, conformân- du-se cerințelor Sale. Plasând judecata în viitor mai degrabă

decât imediat, Dumnezeu a dat fiecărei ființe umane darul unei perioade noi de probă – șansa de a se întoarce la loiali- tatea față de Dumnezeu și de a construi un caracter potrivit pentru cer.

Perioada noastră de probă actuală și judecata din viitor sunt daruri foarte prețioase din partea lui Dumnezeu. Aces- tea fac parte din ceea ce El a făcut ca să ne ajute să ajungem în cer. „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (Evrei 9:27,28).

Mai mult, Dumnezeu ne oferă o putere infinită ca să

ne schimbăm inimile fățarnice în unele sfinte. Dar cum a făcut posibil ca niște oameni slabi ca noi să avem acces la această putere? Ascultați cu atenție. Imensa putere creatoare a lui Dumnezeu a fost depozitată în scrierile Sfintei Scripturi. Această veste bună este inimaginabilă! Iar această putere va lucra concret și eficient în fiecare persoană care crede.

„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte” (2 Petru 1:3,4).

Așadar, Însuși Dumnezeu a luat asupra Sa pedeapsa pentru păcatele noastre. Ne-a oferit un model cum să trăim. Ne-a dat a doua șansă. Prin intermediul Bibliei, a dat puterea creatoare infinită oricui crede în El. Toate acestea au fost făcute înainte ca noi chiar să căutăm ajutor.

Într-adevăr, Dumnezeu a făcut multe ca să ne ajute să ajungem în cer. Asta nu este tot însă, și sunt mult mai multe lucruri pe care El le-a făcut pentru noi. Iar atunci când vom cunoaște ceea ce Dumnezeu a făcut, vom avea o idee mai bună despre felul în care trebuie să răspundem.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. De ce este câștigarea de suflete cea mai nobilă și cea mai merituosă realizare pe care o putem îndeplini? _____
2. Lecția spune că, dacă dorim să fim persoane ce câștigă suflete, trebuie să știm de ce avem nevoie de mântuire și cum putem fi salvați. De ce este adevărat acest lucru? _____
3. Lecția ne prezintă șase motive pentru care avem nevoie de mântuire. Gândiți-vă cum vi se aplică personal fiecare dintre aceste motive; scrieți apoi o parafrază personalizată a fiecărui motiv, completând liniile de mai jos.
 - a. _____
 - b. _____
 - c. _____
 - d. _____
 - e. _____
 - f. _____

Secțiunea II

4. Descrieți diversele moduri prin care ați simțit nevoia de un mântuitor. _____
5. Dacă nu ați simțit cu adevărat nevoia unui mântuitor, sunteți capabili să-L apreciați pe Isus? _____
De ce nu? _____

Secțiunea III

6. Fără perspectiva judecății viitoare, când ar avea loc judecata pentru păcate? _____
7. Pe ce bază a putut Dumnezeu să amâne judecata? _____
8. De obicei, oamenilor nu le place ideea de a fi într-o perioadă de probă. Atunci de ce este o binecuvântare că ni s-a dat o a doua perioadă de probă? _____

Miracole din viața mea

— partea 1, de John N. Loughborough

Primii mei ani

Mai multe persoane mi-au solicitat să prezint câteva amintiri din primii mei ani și din manifestările faptelor Domnului față de poporul Său. Fiind familiarizat cu mișcarea adventistă din 1843–1844 și proclamând doctrina din 2 ianuarie 1849, consider că este o plăcere „să vorbesc despre lucrurile pe care le-am văzut și le-am auzit”. Mai întâi voi atrage atenția asupra unor lucruri din primii ani ai vieții mele.

M-am născut în Victor, N.Y., pe data de 26 ianuarie 1832. Tatăl meu era un sincer predicator metodist local. Când aveam trei ani, domnișoara Bibbins a deschis o școală pentru prichindei într-una din sălile de clasă ale bisericii metodiste din localitate. În ultima zi de școală, am fost duși cu toții în sanctuarul unde părinții noștri, precum și alți oameni, se adunaseră să asculte recitaluri. Printre ceilalți, am fost chemat și eu să țin primul discurs public din viața mea, constând într-o scurtă poezie pe care o învășasem.

În zilele copilăriei noastre, părinții își duceau odraslele la „sărbătorile iubirii” și la programele de părtășie ale bisericii. Îmi amintesc bine cum, pe măsură ce erau prezentate mărturiile, acestea erau umezite cu lacrimi și însoțite de strigăte de laudă ce ne emoționau inimile tinere. Îmi mai amintesc și cât de simplu și de îngrijit se îmbrăcau oamenii, fără să afișeze bijuterii.

În acele zile, aceia care urmau să participe la comuniune primeau un bilet de la liderul clasei. O femeie nu a primit bilet pentru că purta aur. La puțin timp după aceea, fiica ei a fost exclusă din biserică pentru că a participat la un bal. Sărmana fată! În urma acelei nopți de dans a răcit grozav, s-a îmbolnăvit și a murit. La înmormântarea ei, pastorul a exprimat unele îndoieli în privința acceptării ei de Domnul.

Odată, pe când tatăl meu lucra la construcția unei case, muncitorii voiau să mute o grămadă mare de pietre de partea cealaltă a gardului. Unchiul meu, care era unul dintre tâmplari, mi-a spus că, dacă le voi muta cu mica mea roabă, voi găsi o monedă de șase pence (doisprezece cenți jumătate) sub ultima piatră. Bineînțeles, am muncit din greu să ajung la ultima piatră și, evident, am găsit dedesubt moneda promisă. Știam foarte bine că unchiul meu a trebuit să-mi distragă atenția chiar înainte să culeg ultima piatră.

Interesant este însă cum am folosit moneda. În vremea aceea, metodiștii făceau lucrare misionară pe coasta de vest a Africii. Cu un real interes, am decis că ar trebui să cumpăr cu moneda mea de șase pence un Nou Testament pentru un sărman băiat păgân. În săptămâna aceea, la casa

pastorului urma să aibă loc o întâlnire pentru oamenii care voiau să aducă haine, bani și altele pentru a fi trimise în Africa. În ziua întâlnirii misionare, am fost trimis la magazin să cumpăr unele articole. Nu știu dacă voia să mă testeze sau nu, însă negustorul mi-a arătat câteva lucruri pe care știa că le iubesc și s-a oferit să mi le vândă cu prețul de șase pence. În sufletul meu s-a dat o luptă dacă să le cumpăr sau nu. Apoi m-am gândit la sărmanii păgâni și am ieșit din magazin în fugă. M-am grăbit să ajung la casa pastorului chiar când se adunau oamenii și i-am dat moneda de șase pence, spunând: „Vreau să trimit un Nou Testament sărmanilor păgâni.” După aceea, am plecat spre casă la fel de brusc cum apărusem. Când ieșeam, l-am văzut pe pastor ținând în mână moneda și vorbind oamenilor. Unii dintre ei lăcrimau. Îmi imaginez că a făcut ca moneda mea de șase pence să valoreze mai mult de doisprezece cenți și jumătate. Știu că după aceea am fost foarte fericit.

În iarna anului 1837, în noaptea de dinaintea celei de-a șasea aniversări, pe cer s-a văzut o imagine terifiantă ce a ținut toată noaptea. Era manifestarea înflăcărată a aurorei boreale. Vecinii de vizavi îi luaseră pe tata și pe mama într-o călătorie cu sania pentru a petrece seara alături de o altă familie aflată la două mile distanță. Două fete din familia vecinului și domnișoara Horton, în vârstă de 18 ani, au venit să petreacă noaptea cu noi, copiii. Pe la ora șapte, în timp ce ne bucuram de jocurile noastre copilărești, s-a văzut dintr-odată fulgerarea unei lumini roșii. „A luat foc casa!”, a strigat fratele meu și ne-am grăbit cu toții să ieșim pe ușă afară. Dar ce priveliște ne-a întâmpinat! Cerul întreg avea înfățișarea unei flăcări ce se contopea cu norii tulburi. Imaginea reflectată pe zăpadă era cea a unor valuri de foc ce se rostogoleau de pe coline.

Până și domnișoara Horton a rămas înmărmurită și a strigat: „Este sfârșitul lumii!” Părinții noștri, care ne anticipaseră groaza, s-au întors curând ca să ne risipească temerile. Unii vecini au stat treji toată noaptea pentru a urmări marea în continuă schimbare a fenomenului. Aurora a fost vizibilă în toate teritoriile de atunci ale Statelor Unite.

Conexiunea istorică

Adevăratul Păstor

Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem.”

Isus Hristos este Păstorul cel Bun. El deschide calea și își cheamă oile să-L urmeze. Aceia care Îl aud și ascultă de vocea Sa Îi vor urma exemplul în toate lucrurile. Familiarizându-se cu El zilnic, vor crește tot mai mult în asemănarea cu El. Aceștia vor fi blânzi și smeriți, iar gelozia și invidia nu-și vor găsi locul în viața lor.

Auzim glasul lui Hristos? Îl urmăm noi pe El? Este foarte important să știm dacă Îl urmăm pe adevăratul Păstor. Pentru a-L cunoaște, trebuie să studiem cuvântul Său, căci astfel ne vorbește El. La fiecare pas, cuvântul nostru de ordine trebuie să fie: „Ce spune Scriptura?” În cuvântul lui Dumnezeu găsim răspuns la fiecare întrebare. Acesta ne luminează calea și ni-L descoperă pe Păstorul cel Bun mergând înaintea noastră.

Hristos știa că oamenii nu pot să-și învingă vrăjmașul prin propria lor putere; drept urmare, a renunțat la roba și coroana împărătească și a venit pe pământ ca să-l învingă în numele nostru. El a fost ispitit în toate lucrurile cum suntem și noi, ca să știe cum să-i ajute pe cei ispitiți. L-a întâlnit pe Satana și l-a învins la fiecare ispită. El ne-a lăsat un exemplu de supunere perfectă. În puterea Sa, noi putem fi mai mult decât biruitori. El este capabil să-i salveze pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El.

Domnul nostru Isus Hristos este un învingător, iar aceia care Îl vor urma se vor găsi de partea biruitorului. Pe creștin îl așteaptă victorii prețioase. El poate fi slab, dar Răscumprătorul știe care sunt nevoile acestuia și este capabil să-l

întărească. Isus știe că Satana încearcă să obțină controlul asupra bărbaților și femeilor, dar El este pregătit să-i ajute pe toți aceia care vin la El să caute ajutor. El nu dorește ca vreunul dintre aceștia să piară și a făcut tot posibilul ca fiecare copil al lui Adam să câștige o victorie glorioasă, oricând ar fi ispitit. El a pus puterea cerului la îndemâna copiilor Săi.

Dumnezeu a făcut pentru noi tot ceea ce poate face dragostea infinită și nu ne cere în schimb decât supunere – adică să ne conformăm voinței Lui. El ne-a pus înaintea un standard de neprihănire pe care Își dorește ca noi să-l atingem și ne cheamă să-I fim loiali, astfel încât să putem fi primiți în căminul din Eden din care Adam a fost izgonit în urma neascultării.

Un tânăr s-a apropiat de Hristos și L-a întrebat ce trebuie să facă pentru a moșteni viața veșnică. Mântuitorul i-a răspuns: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” Acesta este răspunsul Său pentru toți urmașii Lui din toate timpurile. Datoria noastră este arătată în porunci, iar dacă le vom asculta, vom câștiga viața veșnică. Dacă dorim să avem parte de cer și de bucuria de acolo, trebuie să încetăm să mai încălcăm legea; căci legea lui Dumnezeu este regula după care este cântărit orice caracter.

Satana lucrează plin de zel să ne împiedice să ne formăm caractere ce vor primi aprobarea lui Dumnezeu. Doar că aceia care sunt cu noi sunt mai mulți decât aceia care sunt împotriva noastră. Dumnezeu trimite îngeri din cer să fie alături de copiii Săi ca să-i

“Dumnezeu a făcut pentru noi tot ceea ce poate face dragostea infinită și nu ne cere în schimb decât supunere.”

îndepărteze de rău. Dacă ne lăsăm în grija Sa, putem să ne odihnim în siguranță, căci El a promis că niciun om nu va fi smuls din mâna Sa.

În trecut, mulți au suferit de dragul adevărului. Pentru ei, adevărul era mai scump decât orice și și-au dat de bunăvoie viața aceasta pentru cea veșnică. Și noi vom fi chemați să facem sacrificii de dragul adevărului. Cei care se bucură de slava lui Hristos trebuie să ia parte și la suferințele Lui. Să ne amintim că în casa pe care ne-o pregătește Mântuitorul nu se găsește nici tristețe, nici suferință. Despre cei care înving stă scris: „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui.... Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul care stă în mijlocul scaunului de domnie va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.”

Porunca împăratească s-a făcut auzită: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, (...) nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.” Ce onoare mai mare poate fi oferită unui muritor? Cu câtă grijă se pregătesc acei oameni care urmează să se înfățișeze înaintea unui monarh de pe pământ! Atunci, cu câtă grijă ar trebui să ne pregătim noi, cei care așteptăm să-L întâlnim pe Împăratul împăraților? Dacă pregătirea noastră primește aprobarea Sa, vom locui mereu cu El și vom fi îmbrăcați în haina fără pată a neprihănirii lui Hristos. În mod cert merită să luptăm pentru aceasta. Darul gratuit al vieții veșnice este al nostru cu o singură condiție: „Bindecuvântați sunt cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porți în cetate.” Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să vă ajute să trăiți în așa fel încât să intrați în cetatea sfântă.

—*The Youth's Instructor*, 3 octombrie 1901

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Descrie-i pe aceia care Îl urmează pe Isus, Păstorul cel Bun. _____
2. Ce trebuie să știm și este de o mare importanță? _____
Ce trebuie să facem ca să cunoaștem aceasta? _____
3. Ce a știut Hristos că omul nu poate să facă? _____
Prin urmare, ce a făcut El pentru noi? _____
4. Ce știe Isus că Satana încearcă să facă? _____
Ce face El în privința aceasta? _____
5. Ce trebuie să facem dacă dorim să ne bucurăm de cer? _____
6. Ce anume lucrează Satana cu zel ca să ne împiedice să facem? _____
Cum ne ajută însă Dumnezeu? _____
7. Ce lucrare suntem chemați să facem? _____
Ce trebuie totuși să ne amintim? _____
8. Care este cea mai mare onoare ce poate fi conferită unui muritor? _____
Cum se pregătesc oamenii să întâlnească un monarh pământean? _____
Cum ar trebui să ne pregătim să-L întâlnim pe Isus? _____
9. Care este singura condiție pentru a primi darul gratuit al vieții veșnice? _____

AMAZON
Lifesavers

Capitole de credință

Navigând în necunoscut

de Brad Mills

În 1920, când Leo și Jessie Halliwell și-au părăsit casele confortabile din Statele Unite ca să lucreze ca misionari în Brazilia, America de Sud, nu aveau nicio idee prin cât de multe aventuri aveau să treacă. În zilele acelea, comunicarea nu se făcea ca în prezent. Nu exista internet pentru a afla cum va fi vremea în Brazilia. Nu exista nici Skype și nici e-mail pentru a vorbi cu prietenii și cu familia. Pentru ei, Brazilia era o mare necunoscută.

După ce au locuit o perioadă în regiunea amazoniană a Braziliei, și-au dat seama că le era imposibil să călătorească fără o ambarcațiune. Prin urmare, Leo Halliwell a proiectat și a construit propria barcă de mică adâncime, iar pe data de 4 iulie 1931, Leo și Jessie au inaugurat-o, numind-o *Luzeiro I*, adică Purtătoarea luminii. Cei doi au petrecut mai bine de 20 de ani trăind și călătorind cu barca aceasta, precum și cu cele ce i-au urmat, ducând vestea bună a mântuirii oamenilor izolați din junglă, ce trăiau în zona vastă a fluviului Amazon și a sutelor de afluenți.

Într-o zi, micul echipaj călătorea în susul unui râu mic cu ape maronii mocirloase, într-o regiune în care nu mai fuseseră înainte. În zilele acelea, nu existau hărți nautice și nici GPS pentru a-i ajuta la navigat. Mica barcă a înaintat în acest teritoriu necunoscut mai multe zile, departe de orice oraș și sat. Călătorii nu știau ce-i așteaptă în amonte. După ce au ocolit un cot, Leo a văzut un bărbat ce vâslea într-o canoe. Bărbatul le-a făcut semn să-l ia și pe el la bord, ceea ce în zilele acelea era o practică destul de obișnuită. Chiar dacă Leo acționa conform unei reguli personale de a nu lua autostopiști de pe râu, ceva anume l-a îndemnat să meargă înainte și să-i întindă vâsla bărbatului.

Acesta era de vârstă mijlocie și s-a dus la pupa bărcii, unde Leo era ocupat cu pilotatul. Cei doi au conversat un pic, iar Leo l-a întrebat despre râu și ce comunități ar putea găsi în față. După un scurt timp, autostopistul l-a întrebat pe Leo dacă avea cunoștință de stâncile ce se găseau chiar sub linia apei. Uimit,

Leo l-a întrebat la rândul lui: „Ce stânci?” Prietenul autostopist a înhățat volanul bărcii din mâna lui Leo și imediat a făcut o întoarcere rapidă la stânga. Când Leo a privit în urmă peste umăr, a văzut stâncile colțuroase ce ar fi însemnat sfârșitul micii sale bărci. Gândindu-se ce s-ar fi ales de el și de scumpa lui

nevestă dacă barca ar fi lovit stâncile atât de departe de civilizație, s-a cutremurat. Leo i-a fost foarte recunoscător bărbatului pentru că le-a salvat viețile, precum și barca *Luzeiro*.

La puțin timp după aceea, autostopistul i-a spus lui Leo că putea opri barca ca să-l lase înapoi în canoa lui, acum că ajunsese la destinație. Uimit de faptul că nu vedea niciun sat și

nicio casă în apropiere, Leo a încetinit barca, a oprit și și-a lăsat noul prieten să coboare. Încă o dată, Leo i-a mulțumit pentru intervenție. După ce s-a întors ca să pornească din nou motorul, a privit înapoi pentru ultima dată ca să-și ia rămas-bun. Doar că nu se mai vedea nicio canoe și niciun bărbat. Leo s-a grăbit să ajungă dintr-o parte a bărcii în cealaltă, uitându-se după prietenul lui, dar nu a mai zărit nimic. Atunci a știut că Dumnezeu trimisese un înger într-o canoe ca să-i salveze viața în ziua aceea.

Știi că Dumnezeu te cheamă și pe tine la o misiune? Așa cum i-a chemat pe Leo și Jessie în trecut, la fel te cheamă și pe tine azi ca să te ocupi de treburile Lui. În timpul nostru, Dumnezeu are nevoie de misionari credincioși, care să-L pună pe El pe primul loc. Poți să ai încredere că atunci când lucrezi pentru Domnul, îngerii Săi vor fi, de asemenea, în jurul tău.

Barca familiei Halliwell

CONTRA CURENTULUI

1-7 ianuarie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Ce a făcut DUMNEZEU PARTEA 2

Text de memorat | Psalmii 107:14,15

El i-a scos din întuneric și din umbra morții și le-a rupt legăturile. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătațea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!

SECȚIUNEA I

În lecția anterioară am analizat cât de îngrozitor de pierduți suntem. De la Adam, am moștenit o natură slabă, înclinată spre păcat. Fără intervenția specială a lui Dumnezeu, am fi pierduți cu totul și fără speranță.

Am mai văzut și că Dumnezeu a făcut multe lucruri ca să ne scoată din disperarea morții veșnice. Isus a suferit o moarte îngrozitoare ca să plătească pentru păcatele noastre. De asemenea, ne-a oferit o viață întreagă de oportunități pentru a alege viața veșnică. Mai mult, Mântuitorul nostru minunat ne dă propriul Cuvânt, creativ și plin de putere, în formă scrisă.

Și totuși, nimic din toate acestea nu ne-ar face niciun bine dacă Dumnezeu nu ne-ar mai da ceva în plus. Nu ne-ar păsa de sacrificiul lui Isus. Am disprețui viața lui Hristos și nu am avea nicio dorință să o imităm. Biblia ar fi lipsită de sens. Dar prin influența

Duhului Sfânt, Dumnezeu ne înmoaie inimile și ne îndeamnă să luăm în considerare darurile bogate ale lui Dumnezeu, mai ales pe cel mai prețios dintre toate, darul Fiului Său. „Nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Corinteni 2:11,12).

Duhul Sfânt lucrează pentru salvarea noastră încă dinainte de a ne naște, impresionându-i și îndemnându-i pe părinți și pe bunici, pe membri ai bisericii,

“ Prin har, noi suntem aduși în
părtășie cu Hristos, pentru a fi
asociați cu El în
lucrarea mântuirii.”

— *Credința și faptele*, p. 100

DIN CUPRINS:

C-2

1 | Ce a făcut Dumnezeu — partea 2

5 | Acasă la bunicul

6 | Duhuri slujitoare

8 | Ajungând la cei imposibil de ajuns

precum și pe alții să acționeze astfel încât să ne netezească drumul spre cer. Iar după nașterea noastră, El vorbește direct minților noastre prin vocea conștiinței.

Puterea infinită a Duhului Sfânt este însoțită de puterea a milioane de îngeri sfinți, pe care Dumnezeu i-a însărcinat să ne ajute să ne pregătim pentru cer. „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14).

Slujirea îngerului nostru păzitor este o parte esențială a planului de salvare. Dacă nu ne-ar proteja de forțele demonice, nu am trăi destul ca să beneficiem de minunatele lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut ca să ne salveze. Gândiți-vă la următorul lucru – versetul spune că toți îngerii sunt trimiși să ne ajute să ajungem în cer! „Poporul lui Dumnezeu, expus puterii ademenitoare și răutății neobosite a prințului întunericului, este asigurat de protecția neîncetată a îngerilor. O astfel de asigurare a harului și a ocrotirii divine le-a fost dată copiilor lui

Dumnezeu tocmai pentru că există forțe puternice ale răului care trebuie înfruntate – forțe numeroase, hotărâte și neobosite, în fața răutății și puterii cărora nimeni nu poate fi în siguranță dacă nu este în deplină cunoștință de cauză sau dacă nu acordă atenție acestor aspecte” (*Tragedia veacurilor*, p. 528).

Un singur înger sfânt este mult mai puternic decât toate oștirile formate din demoni. În plus, Dumnezeu a desemnat cel puțin un înger care să ne păzească pe fiecare dintre noi. Aceștia au o grijă specială față de tineri. „Nu sunteți singuri în lupta cu răul. Dacă cortina ar putea fi dată la o parte, ați putea vedea îngeri cerești luptându-se pentru voi. Acest lucru trebuie să îl facă ei. Lucrarea lor este de a-i apăra pe cei tineri... De zece mii de ori zece mii și mii de mii de îngeri le slujesc celor tineri” (*The Youth's Instructor*, 1 ianuarie 1903).

Lăudat să fie Domnul pentru ceea ce a făcut deja ca să ne salveze!

SECȚIUNEA II

Stiati că sunt câteva lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut ca să ne salveze înainte chiar ca Adam să păcătuiască? Un factor important implică felul în care Dumnezeu l-a creat pe om. El ne-a proiectat mințile astfel încât să ne ajute să ajungem în cer.

Dumnezeu a dat oamenilor facultăți mintale puternice, dotate ingenios, ca să ne apropie de El. Aceste puteri, precum conștiința, rațiunea și judecata, ne-au fost date pentru a acționa așa cum un guvern slujește președintelui. Ele indică direcția, iar prima dintre acestea, conștiința, poate fi direct impresionată de Duhul Sfânt. Aceste puteri superioare ale minții sunt numite în Scriptură „omul dinăuntru” și au fost modelate să slujească Legii lui Dumnezeu, după cum a scris Pavel în Romani 7:22 – „fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu”.

Fiind proiectate să slujească minții într-un mod total diferit, puterile mai mici ale dorințelor (inclusiv poftele și pasiunile) au fost concepute să ne dea o foame și o sete după neprihănire pe care doar Evanghelia le poate satisface.

Cu alte cuvinte, omul a fost făcut să fie nemulțumit până când ajunge să experimenteze mântuirea. Omul a fost făcut să dorească înțelepciune, putere, frumusețe, sănătate, progres, intimitate și sănătate, iar cum singura

modalitate de a obține cu adevărat aceste lucruri se găsește prin intermediul Evangheliei, aceste dorințe ne conduc către ceruri.

Dumnezeu a creat imaginația, o altă forță a minții, ca parte a propriei Sale imagini. La fel cum El poate vedea trecutul și viitorul, Dumnezeu a permis minții oamenilor (într-un mod mai limitat) să-și imagineze evenimente din trecut și din viitor, adică să le vadă cu ochiul minții. Oamenii ar putea beneficia de pe urma scenelor întâmpinate de mult în trecut, de cele care vor avea loc cândva în viitor, sau chiar la mare distanță. Această facultate mintală, ochiul minții, ne poate ajuta să-L vedem pe Isus pe cruce, la judecată sau întorcându-se pe pământ.

Imaginația cu care oamenii au fost înzestrați le permite să se ridice deasupra circumstanțelor din jur, ducându-i cu gândul fie în locurile cerești, fie în cele pustii. În plus, Biblia vine în ajutorul imaginației ca să-și îndeplinească slujba ca la carte.

„Subiectele discutate în Cuvântul lui Dumnezeu, simplitatea demnă a discursului și temele nobile ce sunt

prezentate minții dezvoltă în oameni puteri care altfel nu ar putea fi dezvoltate. Citind Biblia ni se deschide un orizont nemărginit pentru imaginație. Cel ce studiază Scriptura, contemplând marile ei teme și imaginile înălțătoare, va avea gânduri și sentimente mai curate și mai înalte decât dacă și-ar petrece timpul citind vreo lucrare simplă de origine omenească, ca să nu mai vorbim despre cele neînsemnate. Atunci când ignoră cea mai importantă sursă de înțelepciune – Cuvântul lui Dumnezeu –, mințile tinerilor nu reușesc să atingă o dezvoltare nobilă” (*Child Guidance*, p. 507).

Darul liberului-arbitru, sau capacitatea de a alege, este o altă putere uimitoare a minții. Liberul-arbitru guvernează sufletul, fiind ținta influenței lui Dumnezeu și a lui Satana. Chiar dacă nu suntem liberi să facem orice vrem, Dumnezeu ne dă libertatea de a alege cine este conducătorul nostru. Iată cum a enunțat Pavel acest adevăr: „După cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre

roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii ca să ajungeți la sfințirea voastră!” (Romani 6:19). Voința umană este prea slabă pentru a *face* lucrul corect, dar tot putem să *alegem* asta. „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac” (Romani 7:18).

Cu toate acestea, atunci când voința este combinată cu puterea lui Dumnezeu, devenim capabili să facem mai mult decât doar să ne supunem. De fapt, noi chiar ne supunem atunci și facem ceea ce este corect, pentru că am ales să facem asta prin puterea lui Dumnezeu. „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur... , căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea (Filipeni 2:12,13).

Acestea sunt vești foarte bune!

SECȚIUNEA III

Dându-ne puterea Duhului Sfânt, o voință liberă, darul credinței, puterea creativă a Cuvântului lui Dumnezeu, moartea lui Hristos ca plată integrală pentru păcatele noastre și milioane de îngeri disponibili să ne slujească, Dumnezeu a făcut totul pentru a ne ajuta să câștigăm viața veșnică.

Dumnezeu a făcut totul de la început ca să nu păcătuim. Fiind creată după înțelepciunea lui Dumnezeu, Grădinii Eden nu-i lipsea nimic pentru a oferi o viață spirituală lui Adam și Evei. Mediul oferit de Dumnezeu era perfect pentru creșterea spirituală. Dar Adam nu avea cum să se simtă în siguranță sau fericit singur. În Eclesiastul 4:8, Solomon face următoarea observație: „Un om este singur-singurel, n-are nici fiu, nici frate, și totuși munca lui n-are sfârșit, ochii nu i se satură niciodată de bogății și nu se gândește: «Pentru cine muncesc eu și-mi

lipsesc sufletul de plăceri?» Și aceasta este o deșertăciune și un lucru rău.”

Pentru a-i satisface nevoile sociale, Dumnezeu i-a oferit lui Adam o soție pe care să o iubească profund. Căminul lor era unul al tovarășiei și al siguranței. În fiecare zi, îi aduceau închinare lui Dumnezeu, prin cântece și rugăciuni, și săptămână după săptămână se bucurau de binecuvântările speciale ale Sabatului.

Natura era o altă parte din cadrul Edenului, menită să îndrepte gândurile omului către cer. Pădurile și colinele, florile, păsările și animalele – toată creația mărturiseau despre Creator. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Psalmii 19:1).

Grădina, împreună cu responsabilitatea de a o îngriji și păzi, a fost unul dintre primele daruri oferite de Dumnezeu omului. Agricultură promova viața spirituală a omului și reprezenta o carte de învățăminte gândită de Divinitate ca să-l învețe lecții esențiale. Iar munca în sine era variată și interesantă, dându-i omului ocazia să devină creativ și, fiind util, să se simtă

“Mântuirea este un dar oferit gratis; nu există nicio altă condiție ca să o obții, decât ca pe un dar gratuit. Totuși, cooperarea ta este esențială pentru mântuirea ta.”

—*The Review and Herald*, 25 August 1891

satisfăcut. Căminul evlavios din mijlocul naturii oferit lui Adam, cu o grădină în care munca era folositoare, încă este cadrul ce ajută cel mai bine oamenii să ducă vieți sfinte. Încă ne ajută să scăpăm de ispite.

„Nu a fost planul lui Dumnezeu ca oamenii să fie îngrămădiți în orașe, înghesuți în clădiri, în locuințe cu chirie. La început, El i-a așezat pe primii noștri părinți în mijlocul minunatelor priveliști de care dorește ca și noi să ne bucurăm astăzi. Cu cât ne apropiem mai mult de

planul original al lui Dumnezeu, cu atât ne vom situa într-o poziție mai favorabilă de a ne asigura sănătate pentru trup, minte și suflet” (*Căminul adventist*, p. 104).

Într-adevăr, Dumnezeu a făcut atât de multe pentru a ne ajuta, încât este greu să ne imaginăm ce ar mai fi putut face în plus. Dar El chiar a făcut mai mult. Așadar, în lecția următoare, ne vom continua studiul despre ceea ce a făcut Dumnezeu ca să ne mântuiască.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Ce dar oferit de Dumnezeu face ca toate celelalte daruri ale Lui să ne fie folositoare? _____

Cum ne ajută Duhul Sfânt? _____

2. Prezentați pe scurt câteva istorii biblice care ilustrează slujirea de neprețuit a îngerilor sfinți ai lui Dumnezeu. _____

Studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, pp. 47–56; *Hristos, Lumina lumii*, pp. 668 (ultimul paragraf)–672

Secțiunea II

3. Gândiți-vă la fiecare dintre darurile următoare pe care Dumnezeu ni le-a dat. Mai întâi, gândiți-vă cum le-ați folosit neînțelept în trecut. Apoi, scrieți cum le veți folosi în viitor în felul în care Dumnezeu a intenționat să o faceți.

Facultățile mintale _____

Puterile dorinței _____

Imaginația _____

Liberul-arbitru _____

Secțiunea III

4. Descrieți beneficiile vieții oferite de Dumnezeu lui Adam și Evei în Grădina Eden. _____

5. Ce ați putea face voi sau părinții voștri ca viața voastră să fie mai aproape de scopul pentru care Dumnezeu a creat-o inițial în Grădina Eden? _____

Miracole din viața mea

— partea 2, de John N. Loughborough

Acasă la bunicul meu

În timpul verii din 1839, tatăl meu avea șaptesprezece oameni angajați. Pe lângă afacerea cu dulapuri și scaune, mai construia case și motoare puternice pentru mașinile de treierat. De asemenea, era singurul care făcea coșciuge pe o distanță destul de mare de jur împrejur.

Pe lângă toate afacerile de care se ocupa, petrecea aproape fiecare duminică ținând întâlniri în Biserica Metodistă. Câteodată, sosind acasă la ora 11 noaptea, descoperea că trebuia să onoreze pentru a doua zi comanda unui coșciug, iar restul nopții și-l petrecea lucrând la el.

În ciuda faptului că era un bărbat cu o constituție viguroasă și avea doar 35 de ani, nu a fost nimic neobișnuit că, în luna septembrie, a fost doborât la pat de febra tifoidă. Îi rămăsese puțină forță vitală ca să alunge boala din organism. Acelea erau zilele când fiecare afecțiune era tratată prin luarea de sânge și administrarea dozelor de calomel. Pacienții nu aveau voie să bea niciun pic de apă și nici să respire aer curat. Când mă gândesc cum a fost tratat tatăl meu de doctorul din timpul acela, nu e nicio mirare că a murit. La înmormântarea tatălui meu au participat aproximativ 2 000 de oameni, aproape toți fiind îndoliați. Mi-am iubit enorm tatăl! Văzându-l acoperit de țărâna rece, am început să realizez că nu aveam să-l mai văd. Cu inima întristată, m-am dus să locuiesc cu bunicul meu, care era un lider de marcă metodist.

În gospodăria bunicului meu, pe lângă sacrificarea unei vaci în fiecare toamnă, tăiau și trei porci grași. Din aceste animale ne aprovizionam cu carne. Bineînțeles, carnea proaspătă de vită era în dietă doar pentru câteva zile, iar după aceea treceam la carne conservată și la carne afumată uscată. Carnea de porc făcea parte din dieta standard, iar toată grăsimea era folosită din belșug la prepararea prăjiturilor, aluaturilor de plăcintă etc.

Alimentele din carne erau articole nelipsite din dietă de trei ori pe zi. La micul dejun, mâncam carne de porc prăjită, cu cafea Java, la cină, carne de porc fiartă, iar dacă iahnia de fasole era inclusă în meniu, nu era bună de mâncat fără o bucată frumoasă de carne de porc pusă deasupra. La masa de seară, mâncam carne de vită uscată sau șuncă, iar prăjiturile aveau atât de multă grăsime încât aproape că o puteai stoarce afară din compoziție. Ca aperitiv, aveam muștar, murături, hrean și oțet din mere înțepător.

Bunicul era un creștin devotat, care își trăia religia înaintea tovarășilor lui. În acele zile nu era popular să fii meto-

dist, iar unii dintre vecinii noștri universalști obișnuiau să recurgă la ridiculizări și șicane mărunte, enervante.

Când ne întorceam acasă de la biserică, găseam câteodată bucăți din gard dărâmate și vitele împrăștiate în câmpul cu grâne. Bunicul știa bine cine făcea răutățile, căci îi vedea rânjind când aduna vitele și când ridica gardul înapoi duminica, dar nu spunea nimic.

Într-o zi de vară, când familia se întorcea acasă, bunicul a fost uimit să-și vadă cireșii săi frumoși, dezbrăcați de cren-gile încărcate cu cireșe. Multe săptămâni mai târziu, acestea au fost descoperite la o jumătate de milă depărtare, în adâncul pădurii. Bunicul nu a spus nimic, ci s-a rugat pentru vrăjmașii lui.

În mijlocul acestor incidente derutante, bunicul căuta harul de a îndura persecuția fără să se plângă. „E un drum lung fără întoarcere”, obișnuia să spună, folosind o expresie favorită. Se aștepta ca după o vreme să aibă parte de un răgaz, care în cele din urmă a venit într-un mod foarte aparte.

În partea din spate a fermei lui se găsea un câmp lung de zece acri, plin cu grâu aproape copt. Vrăjmașii lui s-au gândit să-i facă în ciudă tăind grâul înainte să fie copt în întregime, presupunând că îi vor face o mare pagubă. Așadar, duminică, în timp ce familia era la adunare la o distanță de trei mile, acești oameni dușmănoși au venit și au tăiat tot câmpul de zece acri cu grâu, grâul lăsându-l în brazde la pământ.

Nu aveau nici cea mai mică idee că în loc să-i facă un neajuns bunicului, i-au făcut o favoare. Bunicul se hotărâse ca în anul acela să taie grâul înainte să fie suficient de copt. Ceea ce dușmanii lui nu știau era că el angajase deja doi bărbați să vină luni să ajute la secerișul câmpului de grâu. Spre surpriza lor, au descoperit că recolta de pe toți cei zece acri de grâu zăcea întinsă pe brazde!

Zâmbind, bunicul spuse: „Ei bine, cred că diavolul s-a depășit pe sine de data asta.” Ca urmare a seceratului timpuriu, grâul lui a fost cel mai bun din zonă. Această întâmplare a pus punct opoziției acelor oameni. În ultimele lui zile, dacă se găsea cineva să spună ceva împotriva lui Nathan Loughborough, foștii săi opozanți erau gata să vorbească despre meritele lui.

Conexiunea istorică

Duhuri slujitoare

Dumnezeu a lăsat să fie consemnate în cuvântul Său inspirat mai multe istorisiri care să ne învețe că familia umană este obiectul atenției speciale a îngerilor cerești. Omul nu este lăsat să devină jucăria ispitelor lui Satana.

Întregul cer este angajat în mod activ în lucrarea de a transmite lumină locuitorilor lumii, astfel încât să nu fie lipsiți de îndrumare spirituală. Un ochi care niciodată nu moțăie și nici nu doarme păzește tabăra lui Israel. Zece mii de ori zece mii și mii de mii de îngeri slujesc nevoilor fiilor oamenilor. Voci inspirate de Dumnezeu strigă: „Aceasta este calea, mergeți pe ea.” Dacă oamenii ar auzi vocile de avertizare, dacă s-ar încrede în îndrumarea lui Dumnezeu, și nu în judecata lor limitată, atunci ar fi în siguranță...

Domnul Își cunoaște fiecare copil pe nume. Atunci când vom crede cu adevărat aceasta, vom avea curaj, credință și răbdare să lucrăm la propria mântuire cu frică și cutremur; căci atunci vom ști că Dumnezeu este Acela care lucrează în noi. Cu frică și cutremur vom coopera cu Dumnezeu.

Îngerii din cer îi veghează pe cei care caută lumina și cooperează cu aceia care încearcă să câștige suflute pentru Hristos. Acest lucru ne-a fost arătat în întâmplarea ce a avut loc cu Filip și etiopianul. Un sol ceresc a fost trimis la Filip ca să-i arate lucrarea pe care o are de făcut cu etiopianul. Evanghelistului i s-a spus: „Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care coboară spre Ierusalim la Gaza și care este pustiu.» Filip s-a sculat și a plecat. Și iată că un etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a etiopienilor și îngrijitorul tuturor vistieriilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo și ședea în carul lui și citea pe prorocul Isaia.”

Îngerii lui Dumnezeu îl observaseră pe acest căutător de lumină. Etiopianul nu putea înțelege profeția pe care o citea, iar Duhul l-a îndemnat pe Filip să

merge și să-l învețe, spunând: „Du-te și ajunge carul acesta!” Acest bărbat care avea o mare autoritate era atras către Mântuitorul și nu putea rezista acestei chemări. El nu s-a folosit de poziția lui ca de o scuză pentru a refuza să-L accepte pe Cel înălțat pe cruce. Evanghelistul l-a întrebat: „Înțelegi tu ce citești?” Famenul a răspuns: „Cum aș putea să înțeleg dacă nu mă va călăuzi cineva?” Și a rugat pe Filip să se suie în car și să șadă împreună cu el” și să-i explice cuvântul lui Dumnezeu.

Și azi, la fel ca atunci, îngerii îi conduc și îi îndrumă pe cei ce vor să fie conduși și îndrumați. Îngerul trimis la Filip putea el însuși să facă acea lucrare pentru etiopian, dar nu acesta era modul de lucru al lui Dumnezeu. Ca niște instrumente ale lui Dumnezeu, oamenii trebuie să lucreze pentru alți oameni.

Atunci când Dumnezeu i-a arătat lui Filip care era lucrarea pe care trebuia să o facă, ucenicul nu a spus așa cum mulți spun azi: „Dumnezeu nu a vrut să spună asta.” „Nu voi fi prea încrezător.” „E o greșală.” În acea zi, Filip a învățat lecția conformării în fața voinței lui Dumnezeu, care valora totul pentru el. El a învățat că fiecare om este prețios în ochii lui Dumnezeu și că îngerii vor aduce lumină celor ce au nevoie de ea. Prin slujirea îngerilor, Dumnezeu trimite lumină poporului Său și, prin poporul Lui, această

“Santinele credincioase stau de pază, ca să îndrepte oamenii pe căile drepte.”

lumină este dusă mai departe lumii. Duhul Sfânt va îndruma și va instrui bărbații și femeile ce se vor arăta doritori să fie îndrumați, punându-se într-o poziție din care pot comunica, pot transmite lumina primită.

În timp ce îngerii din cer își fac lucrarea, îngerii demonici caută să atragă mintea spre altceva. Satana interpune obstacole astfel ca mintea care înțelege cuvântul lui Dumnezeu să devină confuză. În felul acesta a lucrat și cu Hristos în pustia ispitirii. Dacă Filip l-ar fi lăsat pe eunuc fără răspuns la întrebări, acesta poate că nu l-ar fi acceptat niciodată pe Mântuitorul. Îngerii cei răi așteptau o ocazie să pună presiune cu minciunile lor, distrăgându-l pe etiopian de la căutarea adevărului. Agenții Domnului trebuie să fie în întregime consacrați în slujba Sa, ca să poată înțelege rapid lucrarea lor. Ca niște administratori

înțelepți, trebuie să profite de fiecare circumstanță pentru a atrage oamenii către Hristos.

Satana este oricând gata să deșerteze și să inducă în eroare. El folosește orice vrajă posibilă pentru a-i atrage pe oameni pe calea largă a neascultării. Deoarece agenții răului se străduiesc să eclipseze orice rază de lumină, ființele cerești sunt numite să-și facă lucrarea lor de slujire – să îndrume, să păzească și să-i ocrotească pe aceia care vor fi moștenitori ai mântuirii. Nimeni nu trebuie să dispare din cauza tendințelor moștenite de a face rău. Atunci când Duhul Sfânt îl convinge pe păcătos de păcatul din viața lui, el trebuie să se pocăiască, să mărturisească și să se lepede de rău. Santinele credincioase stau de pază ca să îndrepte oamenii pe căile drepte.

— *The Youth's Instructor*, 14 februarie 1901

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

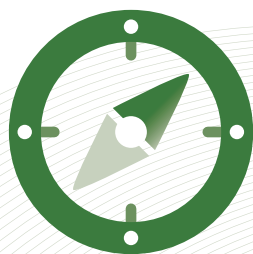
1. Ce ne învață mai multe istorisiri din Biblie? _____
2. Ce face întregul cer și de ce? _____

3. Cum putem să fim în siguranță? _____
4. Ce vom avea atunci când vom crede cu adevărat că Domnul își cunoaște fiecare copil pe nume? _____

5. Ce anume ne-a fost arătat prin relatarea întâlnirii dintre Filip și etiopian? _____
Relatați pe scurt cum ilustrează întâmplarea acest adevăr. _____

6. Ce fac îngerii și azi, așa cum făceau și pe vremuri? _____
7. De ce nu a făcut îngerul lucrarea în locul lui Filip? _____
8. Când Dumnezeu i-a spus lui Filip ce să facă, ce anume nu a făcut Filip? _____
Ce lecții a învățat Filip în ziua aceea? _____

9. Cum ajunge lumina de la Dumnezeu la lume? _____
10. Ce fac Satana și îngerii răi? _____
11. De ce sunt ființele cerești puse să-și facă lucrarea de slujire? _____

Capitole de credință

Ajungând la cei imposibil de ajuns

de Brad Mills

Leo și Jessie Halliwell au continuat să vadă mâna lui Dumnezeu îndrumându-i în fiecare zi, în timp ce navigau pe una dintre cele mai mari rețele de ape navigabile din interiorul unui continent. În fiecare zi erau puși în situații în care riscau totul pentru a ține cont de chemarea lui Dumnezeu. Leo și Jessie au învățat să depindă în întregime de făgăduințele lui Dumnezeu și au descoperit ce înseamnă cu adevărat să trăiască o viață de creștin.

Lui Leo, care dintotdeauna a fost un pic aventurier, îi plăcea să se aventureze în zone în care nu mai fusese nimeni, ca să ajungă la oameni pe care să-i câștige pentru Isus. Râsul voios al lui Leo și buna dispoziție pe care o manifesta l-au ajutat să-și facă rapid prieteni. Dar fiecare cultură din lumea aceasta prezintă noi provocări privind comunicarea și prietenia. Leo a învățat repede că nu toți oamenii răspund la fel în fiecare situație.

Într-o zi, Leo și micul lui echipaj navigau cu *Luzeiro I* pe un râu populat de triburile indigene Satere, la care nu mai ajunsese nimeni. Acești amerindieni nu mai văzuseră oameni cu piele albă niciodată. Nu mai văzuseră până atunci oameni care să poarte haine și care să vorbească în limbi necunoscute. Din fericire, Leo reușise să găsească un translator care să-l însoțească. Acesta putea să traducă din portugheză, limba nativă din Brazilia, în acest dialect amerindian special.

Căpetenia amerindiană din această regiune avea o înfățișare teribilă și era acoperit doar cu o mică bucată de material, iar trupul lui era vopsit în culori ce proveneau de la materii prime din junglă. După o scurtă introducere, Leo s-a hotărât „să spargă gheața” prin intermediul vechiului său pick-up. Poate că nu știți ce este acesta, dar în zilele acelea era aparatul obișnuit la care ascultai muzică. Discul cel mare a început să se învârtă sub atingerea micului ac delicat și, dintr-odată, spre marea surpriză a amerindienilor ce stăteau pe malul râului, din acea cutie misterioasă începu să se audă muzică de orchestră. Amerindienii au început să asculte uimiți. După câteva momente, Leo a decis să schimbe discul cel mare cu unul de pe care s-a făcut auzită o persoană cântând imnul național al Braziliei. Însă îndată ce s-a auzit cântecul, amerindienii au luat-o la fugă și au dispărut în junglă. Confuz, Leo schimbă discul înapoi la muzica de orchestră. Încet, unul câte unul, amerindienii au început să iasă din junglă, întorcându-se cu grijă la marginea bărcii.

Câteva zile mai târziu, Leo era ocupat să lucreze în același sat amerindian, când căpetenia și câțiva războinici s-au îndreptat spre barca lui. Căpetenia s-a adresat translatorului lui Leo cu o voce puternică și impunătoare. Dornic să afle despre ce era vorba, Leo a întrebat ce voia căpetenia. Un pic speriat, translatorul i-a spus pe un ton tremurător lui Leo că șeful amerindienilor îi voia capul într-o cutie! Jessie, soția lui Leo, auzind acestea din cealaltă încăpere a bărcii, a căzut în genunchi înfricoșată și a început să se roage. Avea să fie acesta sfârșitul lucrării lor misionare?

Nefiind siguri ce să spună, Leo și translatorul au încercat să negocieze cu amerindianul cu înfățișare mânioasă. În cele din urmă, după ceva discuții, au înțeles ce voia căpetenia, și anume, ca Leo să-i arate capul care cântase din interiorul cutiei. Atunci când Leo pusese imnul național, cu câteva zile mai înainte, amerindienii au luat-o la fugă în junglă, crezând că în cutie trebuie să fie un cap care cântă. Ușurat, Leo a încercat să le explice amerindienilor cum funcționa pick-upul.

Câteodată, încercăm să le vorbim altora despre dragostea lui Hristos și nu suntem siguri ce cuvinte să folosim. Adesea simțim că vorbim o limbă diferită când încercăm să ne împărtășim credința și stilul de viață. Dar Dumnezeu a promis să ne dea cuvintele exacte de care avem nevoie ca să-i împărtășim dragostea. Dacă noi credem în El și păstrăm cuvintele Lui în inimile noastre, și noi putem, de asemenea, să luăm parte la bucuria de a mărturisi altora despre dragostea lui Isus.

CONTRA CURENTULUI

8–14 ianuarie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Ce a făcut DUMNEZEU PARTEA 3

Text de memorat | Efeseni 2:8-10

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.

SECȚIUNEA I

Când Dumnezeu l-a creat pe om, a creat și mediul perfect pentru el. Am văzut că Dumnezeu a făcut mintea omului astfel încât să-l conducă să-Și caute Creatorul. Apoi, Dumnezeu i-a dat o locuință și o ocupație care să-l ajute atât fizic, cât și spiritual.

Dumnezeu a dat familiei umane și darul muzicii. Acest instrument puternic este o binecuvântare minunată, existând dinainte de crearea pământului, de el bucurându-se și Adam și Eva atunci când se uneau în cântec cu îngerii în Eden. Muzica poate transmite laude, bucurie, curaj, înțelepciune și chiar tristețe pentru păcat. Ca parte a momentelor de devoțiune, poate izgoni tristețea și nemulțumirea și poate pregăti inima pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr, muzica este un dar minunat ce ne ajută să ajungem în cer.

Pentru ca oamenii să fie capabili să obțină cele mai bune beneficii din ocupația și rugăciunile lor,

trupurile și mințile lor trebuie să fie sănătoase. Pentru aceasta, Dumnezeu a pregătit o dietă vegetariană, perfectă pentru menținerea sănătății corporale și mintale.

Chiar dacă lucrul în Grădina Edenului era destul de plăcut, Adam avea nevoie și de o odihnă sfântă. Astfel, Dumnezeu a făcut Sabatul, pe care l-am moștenit încă din Eden, acesta nefiind schimbat la căderea în păcat. Sabatul ne pregătește să ne controlăm gândurile și cuvintele și să punem lucrurile spirituale deasupra lucrurilor lumești. Într-un mod sacru, ne păzește relația cu Creatorul nostru. Ne reamintește de puterea creatoare a lui

“Grația divină, harul lui Dumnezeu dăruit nouă prin Isus Hristos, este mult prea prețioasă ca să fie dată la schimb pentru vreo presupusă lucrare merituoasă a omului mărginit și păcătos.”

—*The Review and Herald*, 29 ianuarie 1895

DIN CUPRINS:

C-3

- 1 | Ce a făcut Dumnezeu — partea 3
- 5 | O dorință de salvare
- 6 | Lucrările minunate ale lui Dumnezeu
- 8 | Un instantaneu din viața zilnică

“Vino la Hristos așa cum ești și meditează la dragostea Lui până când ți se sfarmă inima de piatră.”

—*The Review and Herald*, 3 septembrie 1901

Dumnezeu. Sabatul le oferă timp oamenilor ca să caute sfințenia.

Aceste daruri minunate – căminul, natura, agricultura, munca folositoare, muzica sacră, alimentația sănătoasă și odihna sfântă – formează un mediu ce ne este de un mare ajutor în trăirea unei vieți evlavioase. Cu înțelepciune și dragoste, Dumnezeu a gândit toate aceste daruri ca să îi fie de folos omului. După căderea acestuia, aceste ajutoare puternice continuă să ne ajute să depășim teribilele slăbiciuni moștenite și obiceiurile proaste pe care le-am cultivat.

Dumnezeu însă a făcut și mai mult pentru noi. El a instituit legea privirii. Datorită acestei legi a minții, atunci când privim și ne gândim la comportamentul altei persoane, caracterul ne este schimbat. Dacă ne folosim imaginația când citim istoriile oamenilor sfinți din Sfânta Scriptură, putem obține cel mai mare

avantaj de pe urma acestei legi. Putem să luăm aminte la victoriile lor spirituale și să ne schimbăm după asemănarea lor. Putem deveni ca ei, cu un caracter evlavios; asta înseamnă să fii un copil spiritual.

Isus le-a explicat acest lucru conducătorilor evrei ce pretindeau că sunt copiii lui Avraam. Isus le-a recunoscut descendența genetică, dar a negat că ar fi copiii lui Avraam. Dacă ar fi fost copiii lui, s-ar fi comportat ca el. „Știu că sunteți sămânța lui Avraam, dar căutați să Mă omorâți... Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam” (Ioan 8:37,39).

Bineînțeles, Cel la care vrem să privim cel mai mult este Isus. Meditând la Isus și la jertfa Sa, îi dăm Duhului Sfânt oportunitatea perfectă ca să ne înmoaie și să ne supună inimile, și ca să ne inspire să-L iubim. „Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus... pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în suflețele voastre” (Evrei 12:2,3). „A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!»” (Ioan 1:29). „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18).

Legea privirii este un dar foarte prețios. Faceți ca acest dar să vă ajute în călătoria voastră spre cer, nu să vă pună piedici.

SECȚIUNEA II

În plus față de minunatul cadru oferit pentru dezvoltarea noastră spirituală și de facultățile incredibile încorporate în natura noastră, Dumnezeu a pus bazele unei biserici care să ne atragă la El. Datoria și privilegiul bisericii este să transmită mesajul Evangheliei tuturor oamenilor.

Acesta este unul din aspectele fascinante ale planului de mântuire – faptul că în loc să aleagă îngeri pentru a spune istoria crucii, Dumnezeu a ales oameni să facă lucrul acesta, deși aceștia sunt supuși aceluiași slăbiciuni și ispite precum cei pe care caută să-i salveze. Vă amintiți cum Dumnezeu a trimis un inger la Cornelius, nu ca să-i predice Evanghelia, ci ca să-i spună cum să-l găsească pe Petru? În același fel, ingerul nu i-a explicat Evanghelia famenului etiopian, ci l-a vizitat pe Filip și i-a poruncit să meargă pe drumul unde avea să-l găsească pe acest căutător al adevărului.

Într-adevăr, Dumnezeu a ales oamenii să-I fie reprezentanți și a organizat biserica pentru a ne

ajuta să ajungem în cer. Membrii bisericii au primit porunca să împărtășească Evanghelia cu noi, iar apoi, după ce am trăit pe pielea noastră puterea salvatoare a Evangheliei, și noi trebuie să ajutăm la răspândirea ei. „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin!»” (Matei 28:18-20).

Dumnezeu a oferit și daruri bisericii, astfel încât creștinii să aibă înțelepciunea și puterea de a atinge inimile oamenilor. „Și Dumnezeu a rânduit

în biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi” (1 Corinteni 12:28).

Biserica mai are și alt scop. Ați observat ce se întâmplă cu un tăciune aprins odată ce este scos din foc și pus deoparte? Atunci când cărbunii încinși și roșii sunt izolați unul de altul, se răcesc imediat. Dar dacă îi țineți la un loc și îi amestecați din când în când, atunci produc flacără fierbinte. La fel și noi, cei care Îl iubim pe Isus și Îi slujim, atunci când ne adunăm la un loc, ne întărim unul pe altul. Pavel a scris în Evrei 10:24,25: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.”

Niciunul dintre noi nu merită aceste resurse gratuite pe care Dumnezeu ni le-a oferit pentru salvarea noastră. Așadar, toate aceste lucruri reprezintă harul – daruri oferite gratuit celor ce nu le merită. Aceste daruri sunt dovada caracterului plin de milă al lui Dumnezeu și a puterii Sale de a mântui.

Prin urmare, Dumnezeu a investit multă putere și înțelepciune în salvarea noastră. Noi nu merităm nicio șansă, cu atât mai puțin o mână de ajutor. Dar în loc de aceasta, am primit numeroase manifestări ale harului, ale puterii divine și nenumărate daruri, promisiuni, provizii și invitații.

Când ne gândim la tot ce a făcut deja Dumnezeu pentru a ne salva, ne vine greu să credem că cei mai mulți dintre oameni nu vor fi mântuiți. În secțiunea următoare, vom afla de ce.

SECȚIUNEA III

Mai întâi, Satana este motivul pentru care avem nevoie să fim salvați. Înainte ca lumea noastră să fie creată, Diavolul a început un război cu Dumnezeu, pe care l-a continuat și pe acest pământ, cu o râvnă neclintită, demnă de o cauză mai bună. Timp de 6 000 de ani, obiectivul lui Satana a fost să facă să fie tot mai dificil pentru oameni să fie salvați. Din acest motiv, Pavel i-a avertizat pe creștini:

„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor Diavolului” (Efeseni 6:10,11).

Haideți să ne uităm la câteva modalități prin care Satana încearcă să zădărnicească planul lui Dumnezeu de a ne salva.

Înainte de toate, cum bunătatea lui Dumnezeu ne-a condus la pocăință (vezi Romani 2:4), Satana încearcă să ne împiedice să aflăm cât de bun este Dumnezeu. De asemenea, încearcă să ne împiedice să venim la Isus spunându-ne fie că suntem deja destul de buni, sau că nu suntem încă destul de buni ori că nu vom fi niciodată destul de buni. Iar atunci când ne mărturisim păcatele, încearcă să ne facă să nu credem în făgăduințele lui Dumnezeu și să ne simțim lipsiți de speranță și vinovați, atunci când de fapt ar trebui să credem că suntem iertați.

Lui Satana îi este teamă că ne vom folosi imaginația și vom privi la Isus și la Avraam, precum și la alți oameni evlavioși, așa că încearcă să ne împiedice

să citim Biblia. De asemenea, el promovează modele cu un caracter foarte diferit, cum ar fi eroi militari și sportivi, oameni bogați, muzicieni, rude favorite și frați mai mari aflați în derivă.

Satana caută să micșoreze darul perioadei de probă ce durează toată viața, scurtându-ne viețile. Indiferent că ne incită la violență, la obiceiuri ce distrug sănătatea, distracții nesăbuite sau păcate arogante, el caută să ne distrugă oportunitățile.

Cât timp trăim, Diavolul încearcă să ne facă să neglijăm Biblia, să uităm să ne rugăm și să ne împotrivim apelurilor Duhului Sfânt. De asemenea, încearcă să ne facă să ne fie mult mai dificil să ne trăim viețile în sfințenie, îndepărtând oamenii de locuințele aflate în mijlocul naturii și înghesuindu-i în orașe. Iar prin incitarea oamenilor la furie și ostilitate, abuzuri și divorțuri, Satana încearcă să distrugă biserica și familia evlavioasă, care ne-ar ajuta atât de mult să ajungem în cer.

Satana caută să ne facă să slujim dorințelor noastre în locul conștiinței. El caută să ne pervertească

imaginația. El ne atenuează reacțiile, păcălindu-ne să fim indulgenți.

El a pervertit și binecuvântarea muzicii. În loc să ne liniștească inimile și să ne conducă să fim loiali, muzica populară cultivă furia sau senzualitatea.

Lista poate continua la nesfârșit. Trebuie să înțelegem tacticile și obiectivele lui Satana. Petru a scris în 1 Petru 5:8 — „Fiți treji și vegheați, pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.” Hristos ne propune să ne returneze minunatele daruri pe care ni le-a luat Satana. Și poate să o facă cu succes acolo unde oamenii doresc să fie ajutați.

Pe măsură ce Satana caută să ne complice viețile, Isus ne reamintește minunatul adevăr: Evanghelia este simplă. Nu este greu să fim salvați.

„Marele motiv pentru care mulți nu cred acest adevăr e din cauză că este prea simplu. Ei cred că ar trebui să facă ceva mareț și că Dumnezeu Se așteaptă ca ei să treacă prin vreun proces minunat ca să fie convertiți, dar atunci când adevărul este prezentat așa cum este, în simplitatea lui minunată, aceștia rămân uimiți. Asta este tot? Întreabă ei. Trebuie să le prezentăm modul de a trăi la fel de clar cum este prezentat în Isus, astfel ca toți să vadă Calea, Adevărul și Viața. Să-L crezi pe Cuvânt pe Dumnezeu pare atât de ușor, încât cu greu îndrăznesc să accepte asta” (*Manuscript Releases*, vol. 10, p. 195).

Cu toate acestea, haideți să-L lăsăm pe Isus să ne dea tot ce vrea să ne dea. Credeți-L pe cuvânt! Cu adevărat este atât de simplu.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. În lecțiune am aflat că muzica poate transmite laudă, bucurie, curaj, înțelepciune și chiar tristețe, părere de rău pentru păcat. Uitați-vă printr-o carte de cântări și descoperiți cel puțin un imn pentru fiecare dintre aceste categorii de emoții. Folosirea indexului pentru subiecte vă poate ajuta să localizați repede secțiunile corecte.

2. Gândiți-vă cu atenție la modul cum legea privirii a lucrat în viața voastră. La ce fel de lucruri vă gândiți cel mai mult? _____

Cum v-a afectat aceasta gândurile și acțiunile? _____

Numiți câteva feluri anume prin care ați putea îmbunătăți acest domeniu. _____

Secțiunea II

3. Citiți capitolul 9 — „Viața și faptele noastre”, din cartea *Calea către Hristos*. De ce îi implică Dumnezeu pe oameni în lucrarea de salvare a sufletelor, în loc să-i folosească pe îngeri? _____

4. Gândiți-vă din nou la imaginea cărbunilor aprinși și la versetele 24 și 25 din Evrei 10. Ce vă spun acestea despre importanța participării la Școala de Sabat, la serviciul divin, la întâlnirile de rugăciune etc.? _____

Secțiunea III

5. Gândiți-vă la numeroasele lucruri pe care le-a făcut Dumnezeu ca să vă salveze (lecțiunea de săptămâna aceasta și cele două anterioare) și numiți câteva moduri specifice prin care îi puteți permite lui Dumnezeu să vă ajute mai mult decât ați făcut-o până acum. _____

Miracole din viața mea

— partea 3, de John N. Loughborough

O dorință de salvare

În timp ce mergeam la biserică, într-o duminică din luna decembrie în anul 1843, sora mea mi-a spus: „John, nu ești bucuros?! Anul acesta va începe mileniul!” Nu mai auzisem acel cuvânt mare înainte.

„Ce este mileniul?” am întrebat-o.

„Ei bine”, a început să-mi spună, „lumea ajunge la sfârșit și Isus Se va întoarce. Cei răi vor fi distruși, iar pământul va deveni cum l-a făcut Dumnezeu la început.”

„De unde știi?” am întrebat-o.

„Biblia ne învață așa”, mi-a răspuns. „Săptămâna asta o să-l ascultăm pe un bărbat pe nume Adams, care vine să predice despre asta.”

Pe mine veștile nu m-au mulțumit, așa cum s-a întâmplat cu ea. Bunicul m-a trimis prin vecinătate să răspândesc vestea. Mulți dintre vecini arătau triști; și eu eram destul de trist, căci mă gândeam că nu sunt pregătit și o să ard veșnic în iad pentru păcatele mele.

După prezentarea fratelui Adams, a urmat o a doua serie ținută de fratele Barry. Pe atunci, Victor nu era decât un orașel cu 300 de locuitori, dar în acea biserică metodistă încăpeau ușor 1 000 de oameni. Nu numai că era în întregime plină în fiecare seară, dar toate camerele de închiriat erau ocupate. Aceste prezentări despre profeții și semnele timpului, amestecate cu îndemnul de a-L căuta pe Dumnezeu, creau un interes profund. Am reușit să particip la una dintre prezentările fratelui Barry. Întâlnirea a fost deschisă cu intonarea unui imn neobișnuit. Dintr-un colț al camerei se auzi o voce limpede și muzicală cântând: „Hei, tu, de unde vii?”, iar din colțul opus sosi răspunsul melodios: „Vin din țărâmul Egiptului.” După aceea, urmă întrebarea: „Hei, tu, și unde te îndrepti?”, și răspunsul: „Mă îndrept spre țara Canaan.” Apoi, din toate colțurile se auzi un cor complet:

„Oh, Canaan, luminos Canaan!

Mă îndrept spre țara Canaan.

Oh, Canaan este casa mea veselă;

Mă îndrept spre țara Canaan.”

În aceeași manieră, se auziră apoi întrebările despre căpetenie, conducător, pasageri etc. Pe cât de simple erau aceste cuvinte, pe atât de mare era puterea

lui Dumnezeu care a cuprins locul, iar oamenii aveau ochii în lacrimi.

Fratele Barry a citat din Apocalipsa 14: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui.” Deasupra și în spatele amvonului atârna un panou cu imagini din cărțile Daniel și Apocalipsa. Ah, ce respect solemn părea să predomină! Biserica era plină în întregime și cu toții ascultam cu sufletul la gură.

La finalul predicii, numeroși oameni au mers în față pentru rugăciune. Eu mi-am ocupat locul printre căutători, dornic să fiu gata să-L întâlnesc pe Domnul în pace.

La urmă, un bărbat mi-a spus: „Ei bine, Johnnie, mă bucur că ai decis să fii un băiat cuminte.” M-am simțit dezamăgit. Tânjeam după cineva care să mă ajute să caut și să intru în grațiile unui Dumnezeu teribil și mânios, așa cum mi-l imaginam eu, care va fi mulțumit să mă distrugă. Nu aveam nici măcar doisprezece ani.

Când am ieșit din biserică, am rămas ciudat de uimiți de o dungă de lumină albă, cam la fel de lată ca luna plină, ce se întindea pe cer de la sud-vest la nord-est. Acea minunată dungă de lumină a ținut toată noaptea și chiar și noaptea următoare.

Ca urmare a predicilor, bunicul meu, întreaga lui familie și sute de alți oameni au crezut doctrina. Obişnuiau să aducă acasă cărți și reviste, precum *Semnele Timpului* și *Vocea Adevărului*. Le citeam cu nerăbdare și le duceam și la vecini. După predicarea doctrinei advente a urmat o mare redeşteptare.

În ziua când Domnul era aşteptat să vină prima dată, în primăvara anului 1844, am lucrat la tăiatul lemnului. Mă uitam frecvent în sus ca să văd dacă nu cumva sosea Domnul. Eram foarte speriat că o să vină în ziua aceea, deoarece credeam că nu sunt gata. Chiar dacă ziua a trecut și El nu a venit, nu mi-am pierdut dorința de a fi salvat.

Conexiunea istorică

Lucrările minunate ale lui Dumnezeu

În parabolele inspirate din natură și din viața umană, Hristos a arătat armonia dintre lucrurile naturale și cele spirituale. El a dezvăluit lucrurile necunoscute extrăgând învățături din lucrurile cunoscute. Cerescul era simbolizat de pământesc.

Lucrurile naturale erau prezentate ca o reflecție a legii Împărăției Lui..

Planul de mântuire include mistere pe care mintea umană nu le poate pătrunde – lucruri pe care înțelepciunea omenească nu le poate explica –, dar natura ne poate învăța la fel de multe lucruri în privința misterului evlaviei. Lăsați mintea celor tineri să învețe din cartea naturii pe cât de mult posibil. Fiecare tufiș, fiecare pom cu fructe, întreaga vegetație ne sunt date pentru beneficiul nostru. Misterele Împărăției lui Dumnezeu pot fi citite în creșterea unei semințe.

Prin încălcarea legii, prin numeroasele lui invenții și abuzul legilor care guvernează ființa sa, omul a distrus parțial armonia naturii cu scopul lui Dumnezeu privind crearea lumii. Dumnezeu a făcut natura ca să fie o carte de studiu pentru oameni, pentru a-i îndruma de pe calea neascultării înapoi la El. Este nevoie să studiem îndeaproape natura, sub îndrumarea Duhului Sfânt. Prin lucrurile simple din natură, Domnul ne învață și face ca adevărurile sfinte să devină familiare minții umane.

Dumnezeu a făcut ca mințile noastre să fie impresionate, trezite și îndrumate prin parabolele Sale sacre. Folosind natura, El se opune încercărilor făcute de a separa știința de creștinismul biblic. El dorește ca lucrurile din natură ce ies în întâmpinarea simțurilor noastre să ne rețină atenția și să imprime adevăruri cerești asupra minții.

Slava lui Dumnezeu este manifestată în opera Lui. Într-o simplă frunză, în firele de iarbă ce acoperă pământul ca un covor de catifea verde, în plante și flori, în copacii impunători din păduri, în munții semeți, în stâncile de granit, în apele de nestăpânit ale oceanului, în prețioasele bijuterii de lumină ce aprind cerul pentru a face noaptea frumoasă, în bogățiile fără limite ale luminii solare, în măreția solemnă a lunii, în frigul iernii,

în căldura verii, în anotimpurile ce se schimbă în mod repetat controlate de puterea infinită, în armonia și ordinea perfecte – toate aceste lucruri sunt subiecte la care este nevoie să ne gândim în profunzime, folosindu-ne imaginația.

Dacă oamenii frivoli și căutători de plăceri și-ar lăsa mințile să fie preocupate de realitate și de adevăr, inimile lor s-ar umple de respect, iar ei Îl vor adora pe Dumnezeu creator al naturii. Studiul caracterului lui Dumnezeu, așa cum este dezvăluit în lucrările create de El, va deschide un domeniu de gândire care va atrage mintea departe de plăcerile josnice ce o vlăguiesc. În lumea aceasta, de abia putem începe să cunoaștem lucrările și căile lui Dumnezeu; studiul va continua pe tot parcursul veșniciei. Dumnezeu a oferit oamenilor subiecte de gândire ce vor solicita fiecare facultate a minții. Putem citi caracterul Creatorului în cerul de deasupra și în pământul de jos, umplându-ne inima cu recunoștință și mulțumire. Vom răspunde cu toți nervii și cu toate simțurile în fața expresiei iubirii lui Dumnezeu din lucrările Sale minunate?

Oriunde am privi vedem că lucrurile create de El sunt minunate și frumoase. Dumnezeu este un iubitor

“Dumnezeu a făcut natura ca să fie o carte de studiu pentru oameni, pentru a-i întoarce de pe calea neascultării înapoi la El.”

al frumosului. El ne arată cum apreciază frumusețea adevărată. Podoaba unui spirit blând și liniștit este de mare preț în ochii Săi. Nu ar trebui să căutăm cu toată seriozitatea să obținem ceea ce Dumnezeu prețuiește ca fiind mai valoros decât o rochie scumpă, decât perlele sau decât aurul? Împodobirea interioară, harul blândeții, un spirit aflat în armonie cu îngerii din cer nu vor minimaliza adevărata demnitate a caracterului și nici nu-l vor face mai puțin iubitor aici în această lume.

Mântuitorul ne-a avertizat în legătură cu mândria vieții, însă nu și împotriva harului și frumuseții naturale. El a atras atenția asupra florilor strălucitoare de pe câmp și a spus: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.” Aici, El ne arată că, deși oamenii ar putea să-și consume energia pentru a deveni obiecte de admirație, totuși, ceea ce ei prețuiesc atât de mult nu poate fi comparat nici cu florile de pe câmp. Chiar și aceste flori simple, ce poartă podoabele oferite de Dumnezeu, întrec în frumusețe înfățișarea superbă a lui Solomon. „Nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.”

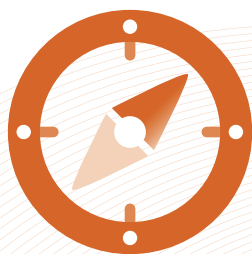
Iată o lecție importantă pentru orice urmaș al lui Hristos. Mântuitorul lumii se adresează tinerilor și le propune teme de gândire ce le vor înălța, perfecționa și înnobila caracterul, și care le vor fortifica intelectul. Vocea Lui vă vorbește și vouă: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.... Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.”

În simbolurile pe care le reprezintă Hristos există o putere pe care nici mințile cele mai capabile nu o posedă. Dumnezeu nu vrea să vă închinați acestor simboluri, ci să ascultați de vocea lor când se adresează simțurilor voastre și transmit cuvintele pline de înțelepciune și de adevăruri veșnice ale lucrărilor sigure ale harului infinit al lui Dumnezeu. Învățați principiile Împărăției lui Hristos din creșterea și dezvoltarea elementelor din natură. Astfel, lumina din cer vă va ascuți mintea. Însuși Hristos vă va fi învățător. Cei care îmbină educația școlară cu cunoașterea lucrării lui Dumnezeu din activitatea fizică din grădină sau natură vor primi lecții simple, dar pline de înțelepciune privind lucrarea Sa din viața spirituală în grădina inimii.

– *The Youth's Instructor*, 6 mai 1897

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Cum a folosit Isus parabolele în învățăturile Sale? _____
2. Ce anume a gândit Dumnezeu să facă din natură? _____
Ce influență ar trebui să aibă asupra noastră lucrurile din natură? _____
3. Ce anume cere o gândire profundă și o imaginație bogată? _____
4. Ați fost vreodată frivoli sau căutători de plăceri? Ați fost vreodată atrași de plăceri josnice, moleșitoare? Dacă așa stau lucrurile, ce anume vă va îndrepta gândurile de la acestea la un nivel superior? _____
5. Ce consideră Dumnezeu că este mai valoros decât de îmbrăcăminte scumpă, perlele sau aurul? _____
6. Ce anume includ simbolurile reprezentate de Hristos și despre ce anume vorbesc acestea? _____
7. Cu ce anume ar trebui îmbinată educația școlară? _____
Care va fi efectul acesteia asupra elevului? _____

Capitole de credință

Un instantaneu din viața zilnică

adaptare din Light in the Jungle, de Leo Halliwell

↑ mi amintesc că un pasager de pe Luzeiro devenea nerăbdător la toate opririle noastre. Eram în drum spre o întâlnire și, pe tot parcursul acelei zile, oamenii bolnavi de malarie apelau la noi cerându-ne să-i tratăm. Cum puteam să nu răspundem la semnalele transmise cu prosoapele fluturând în vânt? Vizitatorul nostru însă continua să spună că, dacă ne opream de fiecare dată, nu vom ajunge la întâlnire.

Șapte zile mai târziu, în timp ce era în largul mării și se îndrepta spre sud, același bărbat s-a trezit că are malarie și că este atât de bolnav, încât și-a predat banii și bunurile personale căpitanului vasului și i-a scris o scrisoare de adio soției lui. Doctorul vasului însă a reușit să-l scoată la liman. Dintr-o scrisoare pe care mi-a trimis-o, am înțeles că boala l-a învățat un pic despre sensul adevărat al lucrării noastre: „Frate Halliwell, în lucrarea pe care o faci acolo, să nu treci niciodată pe lângă casa în care se găsește un suferind de malarie. Nu contează câte predici spui; e mai important să nu neglijezi niciodată pe cineva care are o boală îngrozitoare, teribilă.”

Am urmat întotdeauna acest sfat și mereu o vom face.

Nu cunoaștem și nici nu putem ghici traseul pe care îl vom parcurge în viață nici măcar pentru o singură zi. Aici, ajungem într-un sat în care avem prieteni. Aceștia aleargă să ne întâmpine, ne invită să luăm masa și ne întreabă când o să ținem o întâlnire. În magazin, care este inima așezării, oamenii se adună în jurul nostru ca să ne întrebe despre oraș și lumea din afară, după care ne spun noutățile lor. Un băiat a fost electrocutat de un Țipar electric, năucindu-l și înecându-l. Țiparul a fost ucis atunci. O femeie al cărei soț a fost bolnav grav de malarie vine să ne spună că acum este bine.

Auzim poveștile familiilor și indivizilor. Iată trei fete, fiicele unui fermier de seamă din regiunea aceasta. Cu ani în urmă am ajutat la aducerea pe lume a două dintre ele. Au fost educate la școala pe care am construit-o în district. Fiind mari de acum, merg în josul râului să studieze pentru a avea un viitor, una în lumea afacerilor și cealaltă ca asistentă medicală. Afară, întâlnim un tânăr pe care l-am tratat de o mușcătură de șarpe cu câteva săptămâni în urmă. Strălucește de sănătate și recunoștință. Luăm prânzul pe barcă și invităm unul sau doi prieteni să ia masa cu noi. Jessie pregătește un fel de mâncare special.

După-amiază ne vom duce într-un loc aflat puțin mai departe, unde câțiva oameni ne așteaptă să ținem o întâlnire. Suntem opriți de câteva ori de semnalele făcute cu

prosoapele. Se pare că în fiecare casă e cineva bolnav. Ajungem la locul întâlnirii programate de-abia peste trei zile.

La sosire, întâmpinăm dificultăți. O trupă de spectacoale ce călătorește în zonă se pregătește să prezinte un vodevil. Pentru aceasta, în seara asta vor folosi singura sală din oraș. Primarul ne întreabă dacă putem să ținem întâlnirea în aer liber. Suntem de acord. Însoțit de ofițerul public, îl întreb pe bărbatul care organizează vodevilul dacă îl deranjează să-și înceapă spectacolul un pic mai târziu decât de obicei, ca să putem ține noi întâlnirea mai întâi.

E oarecum rezervat. „Ce fel de întâlnire aveți să țineți?” mă întreabă. Când îi spun că e vorba de o întâlnire religioasă, ridică din umeri. „Ține-o când vrei. Nicio întâlnire religioasă nu o să-mi răpească vreun spectator de la spectacol”, ne spune.

Așa că am început întâlnirea în aer liber. În centrul orașului se găsește o clădire cu pereți mari, albi și am decis să folosesc un perete ca ecran. Am fixat proiectorul pe o cutie și, la puțin timp după ce s-a întunecat, am început să arăt câteva fotografii color făcute în Rio de Janeiro. Când tinerii adunați au văzut fotografiile, m-au rugat să aștept până își aduc și familiile. De patru ori am încercat să încep și de fiecare dată a trebuit să mă opresc și să aștept. Până la ora opt, se pare că fiecare persoană din oraș se înghesuia în jurul clădirii.

Apoi am anunțat că voi predica pentru o jumătate de oră și că după aceea voi arăta mai multe fotografii, până la ora zece. Nimeni nu pleacă. Le spun despre profețiile din Biblie și apoi intru într-o discuție despre răul din diverse vicii, în special jocurile de noroc și băuturile alcoolice. Un om beat încearcă să oprească întâlnirea, dar primarul pune să fie arestat. Un alt om beat intervine, iar primarul îl trimite și pe acesta la închisoare. Proprietarul spectacolului de vodevil se plânge că nu a știut că urma să arătăm fotografii sau că vom vorbi despre lucruri interesante.

„Ți-ai ratat șansa”, spune primarul. „Nu ai crezut că misionarii aceștia au ceva interesant de spus, dar acum știi că au.”

CONTRA CURENTULUI

15–21 ianuarie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Darul DUHULUI

Text de memorat | Luca 11:13

Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”

SECȚIUNEA I

Toată lumea știe că leii sunt periculoși. David Livingstone a rămas cu brațul stâng mutilat pentru totdeauna după atacul unui leu. Nu cu mult timp în urmă, în California, un tânăr angajat la o rezervație naturală a fost ucis cu o singură lovitură de labă, dată de un leu ce scăpase din ȧarc.

Este periculos să uităm că ne confruntăm cu atacul unui „leu” în fiecare zi: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

Când ajungem să fim mulțumiți de sine și să ne simțim în siguranță, ne aflăm într-un mare pericol. „Ori de câte ori un creștin nu este atent și nu veghează, acest adversar puternic lansează un atac brusc și violent” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 384).

Din fericire, Dumnezeu a oferit protecție față de acest leu „mâncător de oameni”. Dumnezeu a ilustrat acest lucru într-o întâmplare din timpul vieții lui Samson. Complet pe neașteptate, într-un loc și într-un moment când era singur, Samson a fost atacat: „Iată că i-a ieșit înainte un leu tânăr răcnind” (Judecătorii 14:5).

Observați că darul Duhului a fost Cel care i-a dat putere lui Samson ca să reziste atacului leului. „Duhul Domnului a venit peste Samson și, fără să

“ Duhul Sfânt este dat numai acelor care îl caută cu umilință pe Dumnezeu, care urmează călăuzirea și harul Său... Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. ”

— Hristos, *Lumina lumii*, p. 756

DIN CUPRINS:

C-4

1 | Darul Duhului

5 | Educație suplimentară

6 | Nu este sigur

8 | Un ocol neintenționat

aibă ceva în mână, Samson a sfâșiat pe leu cum se sfâșie un ied” (Judecătorii 14:6).

„Leul care răcnește” ne atacă în multe feluri, dar darul Duhului ne protejează de fiecare atac, întărindu-ne, alinându-ne și slujindu-ne. „Oricând și în orice loc, în toate întristările și în toate necazurile, când perspectivele par întunecate și viitorul plin de nesiguranță, iar noi ne simțim fără putere și singuri, Mângâietorul va fi trimis ca răspuns la rugăciunea credinței. Împrejurările ne pot despărți de orice prieten pământesc; dar nici împrejurările, nici depărtarea nu ne pot despărți de Mângâietorul ceresc. Oriunde am fi, oriunde am merge, El Se află totdeauna la dreapta noastră ca să ne sprijine, să ne ajute, să ne ridice și să ne îmbărbăteze” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 753).

Satana este ca un leu în atacurile lui deliberate și descurajante. David a scris că „pândește din ascunziș ca leul din desiș” (Psalmii 10:9). Satana încearcă să ne prindă în cursă în timp ce călătorim pe calea vieții noastre. El intenționează să ne distrugă. Duhul Sfânt, însă, vine să ne salveze, oferindu-ne darul profeției

pentru a dezvălui locurile ascunse ale lui Satana. Acest adevăr este ilustrat de felul cum soliile profetului Elisei îi păzeau pe israeliți de cursele vrăjmașilor.

„Împăratul Siriei era în război cu Israel. Și, într-un sfat pe care l-a ținut cu slujitorii săi, a zis: «Tabăra mea va fi în cutare loc.» Dar omul lui Dumnezeu a trimis să spună împăratului lui Israel: «Ferește-te să treci pe lângă locul acela, căci acolo sunt ascunși sirienii.» Și împăratul lui Israel a trimis niște oameni să stea la pândă spre locul pe care i-l spusese și despre care îl înștiințase omul lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat nu o dată, nici de două ori. Împăratului Siriei i s-a tulburat inima. A chemat pe slujitorii săi și le-a zis: «Nu voiți să-mi spuneți care din noi este pentru împăratul lui Israel?» Unul din slujitorii săi a răspuns: «Nimeni, împărate, domnul meu, dar prorocul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești în odaia ta de culcare.»” (2 Împărați 6:8-12).

Cu o astfel de protecție eficientă, nu este de mirare că dorința cea mai mare a lui Isus este ca discipolii Săi să-L primească pe Duhul Sfânt.

SECȚIUNEA II

Ne bucurăm mult să oferim daruri celor pe care îi iubim. Nu-i așa că este satisfăcător să găsim darul perfect pentru cineva – ceva de care ambele persoane se bucură și au nevoie? Pentru că Isus ne iubește foarte mult, El vrea să ne dea cele mai bune daruri.

„Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-l putea cere de la Tatăl după înălțare pentru poporul Său” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 754).

La rândul Său, Duhul Sfânt oferă daruri celor care Îl primesc. Citește următorul verset și observă faptul că darurile nu sunt împărțite la fel pentru fiecare om și că acestea nu sunt limitate doar pentru câțiva oameni. Pentru îndeplinirea lucrării Sale, Dumnezeu a preferat ca membrii bisericii să folosească laolaltă darurile lor diferite. „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători” (Efeseni 4:11).

De ce oferă El aceste daruri? Următoarele versete includ mai multe motive: „Pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:12,13).

Darurile Duhului sunt oferite pentru a ne zidi, dându-ne o dragoste pentru adevăr – ajutându-ne să

înțelegem, să ne amintim și să credem ce este adevărat. Acest lucru duce nu doar la unitate în biserică, dar și la perfecționarea vieților membrilor.

De asemenea, ne dă maturitate spirituală, căci textul spune mai departe că darurile pe care ni le oferă Duhul ne ajută să ne dezvoltăm până ajungem „la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire, ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:13-15).

Darurile spirituale sunt date ca să-i împuternicească pe adevărații apostoli, profeți, evangheliști, pastori și învățători să vorbească despre adevăr cu dragoste, astfel încât copiii spirituali să crească și să devină asemănători lui Hristos.

Dacă ați beneficiat vreodată de pe urma cuvintelor de înțelepciune găsite în Biblie, atunci ați fost ajutați de unul din aceste daruri. „Căci nicio prorocie n-a

fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21).

În plus, dacă ați citit deja vreuna din cărțile lui Ellen White, atunci ați fost ajutați de unul dintre aceste daruri. Dacă ați învățat de la un evanghelist, atunci ați fost ajutați de unul dintre aceste daruri. Dacă pastorul sau instructorul v-a învățat din Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ați fost ajutați de unul dintre aceste daruri.

Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru acest dar uimitor – cel mai uimitor dintre toate –, darul Duhului Sfânt! Haideți să luăm decizia să ne arătăm recunoștința lucrând pentru salvarea altora!

„Toți cei care au beneficiat de lucrarea slujitorului lui Dumnezeu trebuie ca, potrivit cu capacitatea lor, să i se alăture în lucrarea de salvare a sufletelor. Aceasta

“Lăsați-vă inima să fie smerită și pregătită pentru a fi învățată, îmblânzită și supusă de Duhul Sfânt.”

—*The Review and Herald*, 24 decembrie 1895

este lucrarea tuturor adevăraților credincioși, pastori și membri deopotrivă. Ei trebuie să păstreze întotdeauna înaintea lor mărețul obiectiv, fiecare căutând să-și împlinească datoria așa cum se cuvine poziției pe care o ocupă în biserică și lucrând împreună în ordine, în armonie și în dragoste” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 225).

SECȚIUNEA III

Cei care sunt bolnavi fizic adesea își pierd apetitul. Când suntem bolnavi spiritual ne pierdem foamea după Scriptură și neprihănire și mai avem doar o slabă dorință să primim binecuvântările pe care Duhul le aduce. Isus însă a spus: „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” (Matei 5:6).

Cei care sunt înfometați și însetați vor fi săturați cu lucruri bune. Putem fi siguri că atunci când îi cerem lui Dumnezeu să ne dea Duhul Său, El nu ne va respinge.

„În necazurile noastre, când Îl implorăm pe Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne călăuzească prin Duhul Său Sfânt, El nu ne va întoarce niciodată spatele. Chiar dacă este posibil ca un părinte să-i întoarcă spatele copilului său flămând, Dumnezeu nu va respinge niciodată strigătul unei inimi deznădăjduite și sărmene” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 110).

Dumnezeu ne va da atât de mult Duh pe cât de mult avem nevoie și suntem dispuși să primim. „Fiindcă oricine cere capătă; cine caută găsește și celui ce bate, i se deschide” (Luca 11:10). „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13).

Aceste promisiuni sunt la fel de adevărate astăzi pe cât au fost atunci când Hristos le-a făcut ucenicilor Lui. „Trecerea vremii nu a adus nicio schimbare în ce privește făgăduința dată de Hristos la despărțire, de a trimite Duhul Sfânt ca reprezentant al Său” (*Faptele apostolilor*, p. 37).

Poate că ne întrebăm de ce biserica timpurie a fost atât de binecuvântată cu daruri spirituale în timp ce, în ziua de azi, acestea par să lipsească. Următoarea propoziție ne spune care nu este motivul. „Nu din pricina vreunei restricții din partea lui Dumnezeu bogățiile harului Său nu se revarsă pe pământ asupra oamenilor” (*Idem*).

Există trei motive principale pentru care avem mai puțină putere azi. În primul rând, nu prețuim Duhul Sfânt cum ar trebui, așa că nu Îl dorim așa cum ar trebui. „Dacă împlinirea făgăduinței nu se vede așa cum ar putea fi văzută, aceasta se datorează faptului că făgăduința nu este apreciată așa cum ar trebui să fie” (*Idem*).

În al doilea rând, nu dorim să renunțăm în întregime la ceea ce vrem să facem, astfel încât să facem ceea ce Dumnezeu dorește să facem. „Dacă ar voi, ar fi cu toții umpluți cu Duhul Sfânt” (*Idem*).

În al treilea rând, avem priorități greșite. Ne ocupăm timpul cu lucruri banale. „Oriunde nevoia după Duhul Sfânt este o problemă de mai mică importanță și preocupare, acolo se vede secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere și moarte spirituală. Ori de câte ori

probleme minore ocupă atenția, puterea divină, care este necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii și care ar aduce cu ea toate celelalte binecuvântări, lipsește, deși ea este oferită în toată infinita ei plinătate” (*Idem*).

În zilele negre ale apostaziei poporului Israel din timpul ultimilor ani ai preotului Eli, israeliții au fost învinși de filistenii. Mii de tineri au fost uciși. Observați ce întrebare au pus conducătorii când s-au întors

soldații de la luptă: „Poporul s-a întors în tabără și bătrânii lui Israel au zis: «Pentru ce ne-a lăsat Domnul să fim bătuți astăzi de filistenii?»” (1 Samuel 4:3).

Ar fi trebuit să răspundă ușor la această întrebare. Dar cu cât ne îndepărtăm mai mult de Dumnezeu, vom fi mai puțin capabili să ne vedem păcătoșenia. Atunci avem nevoie de o cercetare profundă a inimii, de mărturisire și de pocăință. De asta avem nevoie fiecare dintre noi azi.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Povestiți pe scurt despre o perioadă din viața voastră când ați devenit mulțumiți de sine și Satana v-a atacat brusc, după care spuneți cum puteți evita în viitor să cedați în fața unor astfel de ispite. _____

2. Citiți din nou citatul extrem de încurajator din *Hristos, Lumina lumii*. Selectați partea voastră preferată și scrieți-o cu propriile cuvinte. _____

Secțiunea II

3. Enumerați câteva moduri specifice prin care ați fost ajutați de darurile Duhului Sfânt. _____

4. Care este lucrarea tuturor credincioșilor și a pastorilor adevărați? _____

Cum puteți fi un ajutor mai bun pentru slujitorii lui Dumnezeu care v-au fost vouă de ajutor? _____

5. În *Hristos, Lumina lumii*, la pagina 756, stă scris următorul lucru despre darul Duhului: „Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări.” Care sunt câteva dintre binecuvântările pe care Duhul le aduce cu Sine? _____

Secțiunea III

6. Dacă nu simțiți că aveți nevoie de darul Duhului Sfânt, puteți să-l cereți să vă ajute să simțiți nevoia după El? (Filipeni 4:19; 1 Ioan 5:14,15; Psalmii 139:23,24; Luca 11:9-13) _____

7. Lecția subliniază trei motive principale pentru care avem parte mai puțin de Duhul Sfânt decât am putea. Care dintre acestea vi se aplică vouă și cum ați putea remedia această situație? _____

Miracole din viața mea

— partea 4, de John N. Loughborough

Educație suplimentară

În luna aprilie a anului 1847, la vârsta de cincisprezece ani, am plecat din casa bunicilor și m-am dus în satul de baștină ca să locuiesc cu fratele meu mai mare, care era adventist. Am vrut să învăț cum să construiesc trăsuri. În curând, am intrat într-un anturaj lumesc și am devenit foarte neglijent în privința religiei.

Când am început să mă gândesc serios și îmi doream să devin mai bun, gândeam ca fratele meu, dar nu aveam nicio putere ca să-mi părăsesc tovarășii și să încep să-L slujesc pe Domnul. În iarna dintre 1848 și 1849, am urmat școala din Victor. Trăiam cu mama mea văduvă și plăteam taxa școlară măturând pardo-seala școlii, adunând lemne pentru focul de dimineață și sunând din clopoțel.

Profesorul nostru și-a dat seama repede care sunt abilitățile elevilor lui și a făcut tot ce putea ca să le dezvolte. A pus elevii mai avansați să organizeze un club literar. Băieților mai mari le-a cerut să scrie discursuri, să le memoreze și să le prezinte în fața colegilor. Acest exercițiu ne-a pregătit pentru aparițiile în public. Priveșc înapoi și pot să spun că Domnul mă pregătea să vorbesc despre adevărurile din Biblie.

Când mama îmi cerea să mergem la biserică duminică, inventam o scuză, ca de exemplu că trebuia să mă dedic studiilor, sau că trebuia să scriu vreo compunere ori ceva asemănător. Lucrurile au continuat astfel până în luna iunie, când m-am dus cu unchiul Norton să-l vizităm pe fratele meu mai mare, care se mutase în Adam's Basin.

Curând după sosirea noastră, am participat la o întâlnire de o zi întreagă, ținută de P.A. Smith, un pastor adventist serios. Adventiștii de ziua întâi m-au învățat că marea agitație dintre națiunile Europei va aduce de la sine bătălia de la Armageddon, iar Domnul va veni foarte curând. Sub influența acestei predici, convingerile mele din 1843 au revenit din nou complet la viață.

După întâlnire, pastorul l-a vizitat pe fratele meu și a vorbit și cu mine, obținând promisiunea că o să-L slujesc pe Domnul. M-am simțit ușurat că astfel mi-a fost deschisă calea. Voiam să fiu sincer în devenirea mea de creștin și, cum urmau să aibă loc mai multe întâlniri după două săptămâni, am dorit să am privilegiul

să particip la acestea. Când am privit înapoi la școala unde mergeam, totul era întunecat; îmi era teamă că la întoarcere o să mă amestec din nou cu tovarășii mei lumești dacă nu aveam să capăt mai multă putere în adevăr și o dovadă a acceptării Domnului. Apoi am avut ocazia de a lucra ca ucenic la un fierar și am învățat să îmbrac în fier trăsurile, intenționând să intru în afaceri împreună cu fratele meu.

M-am întors acasă și le-am spus profesorului și colegilor de la școală că m-am angajat să devin fierar, dar nu le-am spus principalul motiv pentru care voiam să plec. Ei mi-au prezentat toate perspectivele flatante la care aspiram, dar nu mi-am schimbat decizia. În mintea mea eram hotărât ca să stau la fratele meu timp de două săptămâni, pentru a participa la următoarea întâlnire.

Am întors spatele profesorilor, prietenilor și chiar propriei mame, conștient că trebuie să renunț la toate, altfel aveam să fiu pierdut. Tânjeam după adevăr, lumină și iertare.

O influență valoroasă

„Influența fratelui Loughborough este valoroasă în bisericile noastre. Tocmai de un astfel de om este nevoie, de unul care a stat neclintit pentru lumina pe care a dat-o Dumnezeu poporului Său, în timp ce mulți și-au schimbat atitudinea față de lucrarea aceasta a lui Dumnezeu. Eu spun să-l lăsați pe fratele Loughborough să facă o lucrare de care este foarte multă nevoie în biserici. Domnul vrea ca vocea lui să fie auzită așa cum s-a auzit vocea lui Ioan, vorbind despre ce a văzut, despre ce a auzit, despre ceea ce el însuși a cunoscut din experiență la începutul și progresul întregii solii îngerești.”

— *Materials* 1888, pp. 716, 717

Conexiunea istorică

Nu este sigur

Pentru a deveni conștienți de lipsurile noastre, trebuie să studiem, în lumina legii lui Dumnezeu, natura motivelor ce ne fac să acționăm; chiar dacă omul își vede păcatele, el nu trebuie descurajat, cu toate că după preceptele neprihănirii este condamnat.

El trebuie să vadă și să-și dea seama de păcătoșenia lui, să se pocăiască și să aibă credință în Hristos ca Mântuitor personal. Pentru noi nu este niciodată sigur să credem că posedăm virtuți și că ne putem felicita pentru caracterul nostru excelent și pentru starea noastră actuală de puritate și evlavie. David a triumfat adesea cu ajutorul lui Dumnezeu, și totuși era conștient de propria nevrednicie și păcătoșenie. Nu avea conștiința adormită sau moartă. „Păcatul meu stă necurmat înaintea mea”, spune el. David nu s-a flatat cu ideea că păcatul era o problemă cu care nu avea nimic de-a face și că nu ar trebui să se îngrijoreze. Văzând adâncimea amăgirii din inima lui, a simțit un dezgust profund față de sine și s-a rugat lui Dumnezeu ca, prin puterea Sa, să-l păzească de păcatul îngâmăfării și să-l curețe de defectele secrete.

Nu este sigur să închidem ochii și să ne împietrim conștiința, astfel încât să nu ne vedem sau să nu ne conștientizăm păcatele. Pentru a ne mărturisi și abandona cu adevărat păcatele, trebuie să prețuim învățătura pe care am primit-o în ce privește caracterul odios al păcatului. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” Vreți să fiți curățați de orice nelegiuire? Scopul vostru este să mergeți înainte, dar nu cu puterea voastră omenească, spre țință, pentru premiul chemării cerești în Hristos Isus? Păstrați temerea de Domnul necurmat înaintea voastră. Singura voastră speranță este să-l faceți pe Isus sfătuitorul vostru.

Tinerii au nevoie să aibă în general o idee mai înaltă despre ce înseamnă creștinismul și responsabilitatea de a fi creștin. Nu este sigur ca urmașii declarați ai lui Hristos să se asocieze cu cei neglijenți și nesăbuiți, căci este simplu să ajungă să vadă lucrurile ca ei și

să piardă din vedere ce înseamnă să fii un urmaș al lui Isus. Păziți-vă mai ales în acest punct – nu vă lăsați influențați și duși în rătăcire de cei despre care aveți motiv să credeți, din cuvintele și lucrările lor, că nu sunt în legătură cu Dumnezeu. „Îi veți cunoaște după roadele lor.”

Dacă veți merge înainte și în sus, căutând să atingeți noi culmi în educație și în lucrurile spirituale, veți avea discernământ să înțelegeți ceea ce vi se cere. Veți avea Duhul Sfânt care vă va ajuta în toate lipsurile voastre. Este natural ca tinerii să iubească distracția, să trăiască o viață de voieșie, liberă de orice responsabilitate; dar înclinațiile naturale trebuie depășite și voi trebuie să vă lăsați disciplinați de Dumnezeu. Lăsați tinerii să poarte jugul lui Isus, așa cum i-a invitat să o facă, iar gândurile lor vor fi sub stăpânirea lui Hristos, făcându-i să exclare: „Jugul Lui este bun și sarcina Sa este ușoară.”

Fiecărui om îi este dată spre folos o măsură a Duhului. Prin lucrarea de slujire a îngerilor, Duhul Sfânt are posibilitatea să lucreze asupra minții și inimii agentului uman, atrăgându-l astfel la Hristos, care a plătit prețul de răscumpărare pentru sufletul lui, astfel ca păcătosul să fie salvat din sclavia păcatului și a lui Satana. Numai că Duhul lui Dumnezeu nu intervine forțând libertatea de alegere a agentului uman. Duhul Sfânt este dat ca să fie un ajutor, astfel ca agentul uman să poată coopera cu inteligențele divine; treaba Sa este să atragă sufletul, dar să nu-i forțeze niciodată ascultarea. Hristos este gata să împartă toate influențele divine. El cunoaște fiecare ispită cu care se confruntă omul și capacitățile fiecărui agent uman. El își cântărește puterea. El vede prezentul și viitorul și prezintă minții principiile care trebuie respectate, îndemnându-i pe oameni să nu se lase acaparați de lucrurile obișnuite lumești și să piardă astfel

din vedere lucrurile veșnice. Domnul are har din belșug să dea oricui primește darul ceresc. Duhul Sfânt va aduce capacitățile încredințate de Dumnezeu în slujba lui Hristos, modelând agentul uman în conformitate cu tiparul divin, în măsura în care agentul uman dorește cu sinceritate transformarea.

Hristos, Mijlocitorul nostru, este Acela care dă Duhul Sfânt, iar prin lucrarea Duhului Sfânt, ispășirea făcută pe Golgota este adusă în contact cu sufletul omului pentru a-i transforma caracterul și a-i schimba natura, până când în cer se va putea spune: „Sunteți conlucrători cu Dumnezeu, purtând jugul lui Hristos și sarcina Sa.” Prin intermediul Duhului Sfânt, o persoană poate ajunge agentul prin care sunt aduse sufletele în Împărăția cerului. Prin sfințirea Duhului, aceasta va fi o lumină care le va conduce sufletele pe calea cea dreaptă și va atrage sufletele la Isus Hristos. Agentul Său, care a fost paralizat moral până acum, va fi înviorat și revigorat cu energie spirituală. Prin atribuirea neprihănirii lui Hristos, creștinul are un avantaj și devine un canal prin care Duhul Sfânt poate lucra, iar lucrarea făcută prin agentul uman nu-L dezamăgește pe Răscumpărătorul nostru; căci cu astfel de instrumente nu pledează în zadar pe lângă sufletele oamenilor. Ei nu sunt dintre aceia care au ochi și nu văd, care au urechi și nu aud, care au inimi ce nu înțeleg.

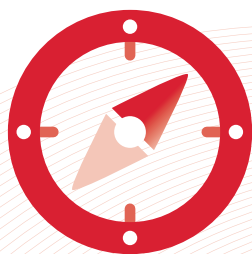
“Înclinațiile naturale trebuie depășite și voi trebuie să vă lăsați discipolați de Dumnezeu.”

Lăsați tinerii să privească în sus la standardul divin și să nu se mulțumească cu o țintă joasă. Să nu fiți găsiți lucrând de partea marelui adversar al oamenilor, care caută să contracareze lucrarea Duhului Sfânt. Umblați fără ezitare, cu fermitate, în puterea și harul lui Isus Hristos. Lui Îi este dată toată puterea în cer și pe pământ. Adăpostiți-vă în Isus Hristos și intrați într-un legământ cu El în credință, ca să-L iubiți și să-L slujiți. Alegeți-L să vă fie sfătuitor, căci ușa milei este larg deschisă pentru voi. Făgăduința noastră este că, dacă Îi cerem orice după voia Lui, cererea va primi răspuns dacă o vom face în credință. Isus a spus: „Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.” Cei care neglijează să se conformeze condițiilor mântuirii vor fi lăsați în afară fără nicio scuză; căci comorile harului Său sunt nelimitate.

— *The Youth's Instructor*, 5 iulie 1894

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce nu este sigur să facem vreodată? _____
2. Cu cine nu este sigur să se asocieze creștinii? _____
De ce? _____
De ce anume ar trebui să ne păzim în mod special? _____
3. Care sunt câteva lucruri pe care le face Duhul Sfânt pentru noi? _____
Care este singurul lucru pe care nu-l va face? _____
4. Descrieți lucrarea Duhului Sfânt prin creștinul consacrat. _____
5. De ce sunt cei nemântuiți lăsați afară fără nicio scuză? _____

Capitole de credință

Un ocol neintentionat

adaptare din Light in the Jungle, de Léo Halliwell

Un incident pe care lui Jessie și mie ne este imposibil să-l uităm are legătură cu un ocol pe care nu am intenționat să-l facem. Ne aflam în Manaus și ne grăbeam să ajungem în josul râului, la Maues, unde urma să ținem, timp de cinci zile, o întâlnire de tabără după modelul vechi. Trebuiau să vină patru sau cinci sute de membri ai bisericii noastre.

Puteam să urmărim două rute spre Maues. Una urma cursul râului Madeira în amonte, pentru ca apoi să coborâm în aval pe un canal strâmt spre Maues. Cealaltă rută urma cursul fluviului Amazon în aval, după care făceam o întoarcere pe un canal strâmt spre oraș. A doua rută era cu cinci sau șase ore mai scurtă. Chiar înainte de ora patru după-amiaza, în timp ce ne pregăteam să traversăm gura râului Madeira, Jessie m-a întrebat ce rută propun să urmăresc. „Ei bine, cum timpul ne presează, zic să coborâm pe Amazon”, am răspuns.

Jessie era nemulțumită de decizia mea. „Uită-te numai la norii aceia de furtună. O să intrăm fix în ei.”

Am fost de acord. „Da, riscăm o furtună, dar ne așteaptă atâția oameni, încât trebuie să urmăresc această cale.”

Am urmat cursul fluviului în aval și am traversat întinderea de ape de două mile de la gura râului Madeira. Eu stăteam la timonă și o țineam strâns ca să înaintăm drept. Când am ajuns în partea de mijloc, parcă cineva a apucat timona și a întors-o. Am încercat să mă opun, dar nu am reușit, deși sunt un bărbat puternic, măcăhălos, și cu brațe musculoase. Cineva mult mai tare decât mine a întors cârma și am urmat cursul râului Madeira în amonte.

Am crezut că poate se prinsese un buștean sub cârmă. M-am uitat peste o laterală a bărcii, dar n-am putut să văd nimic. Am încercat să întorc timona înapoi în direcția Amazonului, dar nu s-a clintit. De data asta, m-am speriat cu adevărat. În cele din urmă, am cedat și am avut următorul gând: „Ei bine, dacă cineva vrea să mergem în amonte pe râul Madeira, vom merge în amonte pe râul Madeira.”

O clipă mai târziu, apărui Jessie. „Ce s-a întâmplat?”, a întrebat. „De ce ai schimbat cursul?”

I-am spus că nu l-am schimbat eu, dar că ceva m-a împiedicat să întorc timona. „Mă bucur”, a zis. „Eram în spate și mă rugam să mergem în direcția aceasta, departe

de furtună, în loc să urmăresc cursul fluviului Amazon.”

Barca s-a comportat perfect normal în timp ce urcam pe râul Madeira. Pe la ora zece, mult după ce s-a întunecat, am intrat într-un canal îngust ce duce la Maues și ne-am hotărât să ne oprim peste noapte. Chiar după ce am lăsat ancora, fulgerele au luminat cerul și a izbucnit furtuna. Ploaia a căzut ca o cascadă urlătoare în jurul nostru, iar vânturile au suflat cu o forță ciclonică. Dacă am fi fost pe Amazon, în mod cert ne-ar fi așteptat dezastrul; aici însă, în canalul îngust, eram în siguranță.

A doua zi dimineață, totul era liniștit. Am început să ne pregătim devreme și, pe la ora nouă, după ce am făcut un ocol pe cursul apei, am văzut un țărm înalt, unde se găsea o casă. Un bărbat ne făcea semn cu un prosop alb să oprim. Când întindeam pasarella ca să coborâm pe țărm, bărbatul brazilian ne-a spus: „Îmi pare teribil de rău să vă opresc, dar fata mea stă să-și dea duhul. Puteți veni să încercați să o salvați?”

Bineînțeles că ne-am dus și, beneficiind de atenta îngrijire a lui Jessie, fata de nouăsprezece ani se găsea în curând pe drumul însănătoșirii complete.

„Vreau să vă spun ceva”, spuse fata când s-a simțit mai bine. „Culegeam fructe și m-am înțepat la mână într-un spin. Locul s-a infectat și, cu trecerea timpului, s-a agravat, încât în după-amiaza anterioară, durerea mă săgeta în tot brațul. Pe când agonizam, un bărbat a trecut pe lângă casă anunțând că în Maues este o mică barcă, o mică barcă albă medicală, care merge pe râu. Sunt sigur că dacă ar veni pe râul acesta, te-ar putea ajuta.”

Fata ne-a spus că după ce bărbatul a plecat, s-a dat jos din hamac, a îngenuncheat și s-a rugat ca mica barcă albă să coboare în aval pe râu. După aceea, i-a spus tatălui ei să iasă afară și să fluture un prosop dacă vedea apărând o mică barcă albă.

Am întrebat-o la ce oră s-a rugat.

„Ah, ieri, la puțin timp după ora patru după-amiaza”, spuse fata.

CONTRA CURENTULUI

22–28 ianuarie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Condiții privind MÂNTUIREA

Text de memorat | Proverbele 14:12

Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.

SECȚIUNEA I

Să presupunem că la o cină de părtășie organizată la biserica voastră cunoașteți doi vizitatori. Vorbind cu ei, descoperiți că unul este vegetarian, iar celălalt, nu. Contează ce mănâncă ei în termenii mântuirii? Este mai probabil ca unul din ei să ajungă în cer, iar celălalt nu?

Unii oameni aleg să nu asculte anumite stiluri muzicale și nici să nu se uite la filme ori jocuri sportive. Îi fac aceste alegeri mai sfinți?

Este foarte probabil ca majoritatea membrilor din biserica voastră să nu fumeze și nici să nu bea. Dar dacă ar face-o, Dumnezeu le-ar opri accesul în cer pentru că o fac ocazional? Dar persoanelor care beau ceai, cafea sau suc?

Unii oameni aleg să trăiască într-un bloc de apartamente dintr-un oraș imens. Alții aleg să trăiască la țară. Contează unde se găsesc căminele noastre pentru a fi mântuiți?

Dar sexul înainte de căsătorie, masturbarea sau homosexualitatea? Cei mai mulți oameni nu văd nimic criminal în niciuna dintre aceste activități. Îi pasă lui Dumnezeu când, cu cine și cum ne manifestăm iubirea? Dar întâlnirile sau căsătoria cu un/o creștin/creștină din altă denotațiune?

Îi pasă lui Dumnezeu cum te îmbraci? Ar putea oamenii să-și piardă mântuirea din cauză că poartă rochii scurte, că se machiază, că au cercei sau verighetă?

Cum rămâne însă cu doctrinele biblice? Unii spun că botezul trebuie făcut prin scufundare, în

“Trăim într-o perioadă foarte solemnă, iar mințile noastre ar trebui să fie preocupate cu gânduri solemne; fiecare suflet ar trebui să se întrebe cu cea mai mare sinceritate ce trebuie să facă pentru a fi mântuit?”

—*The Review and Herald*, 25 septembrie 1888

DIN CUPRINS:

C-5

1 | Condiții privind mântuirea.

5 | O nouă convingere.

6 | Umblă în lumină — PARTEA 1

8 | Mă lupt să ajung la unsprezece.

timp ce alții insistă că la fel de acceptabil este și stropitul sau turnatul apei. Unii oameni spun că nu contează ce credeți despre ce se întâmplă cu omul după moarte, sau dacă dați zecimea. Sunt aceste învățături o chestiune de alegere personală sau sunt condiții pentru mântuire?

Unii oameni pretind că, în cazul în care credeți în mântuirea doar prin credință, păzirea Sabatului nu contează deloc. Poate că găsiți o oarecare valoare în odihna de ziua a șaptea, spun aceștia, dar nu e o problemă care să ne afecteze mântuirea.

V-ați pus vreodată astfel de întrebări? V-ați întrebat ce reguli sau învățături sunt condiții care privesc mântuirea și care sunt opționale? Dacă răspunsul este afirmativ, sunteți asemenea numeroșilor oameni ce au trăit de-a lungul timpului și care s-au întrebat ce ni se cere să facem ca să mergem în cer. Unul dintre aceștia a fost un tânăr bogat care a venit la Isus: „A alergat la El un om care a îngenuncheat înaintea Lui și L-a întrebat: «Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?»» (Marcu 10:17).

În următoarele câteva lecții, vom studia legătura dintre credință și comportamentul nostru și problema

mântuirii noastre. Veți aprecia că Biblia nu răspunde ambiguu.

Mai întâi însă, o mică avertizare. Veți auzi adesea oameni spunând lucruri precum: „Nu văd nimic greșit în asta.” „Cred că e în regulă să fac asta.” „Din punctul meu de vedere, nu este o problemă ce privește mântuirea.” Aveți grijă când auziți asemenea expresii. Oamenii pot greși, și adeseori o și fac. O solie ce transmite un mesaj de „pace și siguranță” este una populară. Oamenilor le place să audă: „Totul este în regulă; ești bine.” Dar dacă nu sunt toate în regulă în ceea ce ne privește, nu am prefera să știm asta mai degrabă acum, când încă avem timp să ne pregătim pentru veșnicie? Trebuie să fim extrem de atenți la aceste avertizări din Scriptură: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva” (Matei 24:4). „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte” (Proverbele 16:25).

Nu vă bazați destinul veșnic pe o fundație nesigură. Dacă Scriptura dezvăluie înțelepciunea infinită a lui Dumnezeu, de ce atunci să acceptăm opinia umană ca fiind o autoritate în privința oricărei chestiuni ce ne-ar putea influența destinul veșnic?

SECȚIUNEA II

Pe vremea când Ellen White contribuia la întărirea bisericii în Europa, a vizitat nordul Italiei, pentru a încuraja un grup de păzitori ai Sabatului care trăiau în faimoasele văi valdenze. În dimineața de Sabat, a vorbit despre importanța ascultării de Dumnezeu și a păzirii Sabatului cu sfințenie.

Ea a spus: „Unii susțin că nu contează dacă păzim sau nu Sabatul; noi precizăm însă că, din punct de vedere biblic, păzirea Sabatului este o problemă de mare importanță” (*Historical Sketches*, p. 231).

Apoi a vorbit de Isus, care a părăsit cerul, a devenit om și a pățit din cauza sărăciei și a încercărilor dificile de dragul nostru. El nu și-a pus întrebarea: „Este convenabil pentru Mine să fac aceasta?” Ca urmași ai lui Isus, ar trebui să-I imităm exemplul. Întrebarea noastră nu ar trebui să fie: „Este convenabil să ne supunem?”, ci: „Îmi fac datoria în conformitate cu Scriptura?”

Brusc, discursul ei a fost întrerupt de un bărbat care păzise o vreme Sabatul, însă renunțase să o mai facă. „Ridicându-se în adunare, el a spus: «Chestiunea aceasta legată de Sabat m-a tulburat mult anul trecut, iar acum aș vrea să întreb dacă respectarea Sabatului este o condiție

pentru mântuire? Răspundeți: da sau nu?»” (*Idem*, p. 234).

V-ați pus aceeași întrebare despre păzirea Sabatului sau despre orice altă problemă menționată în prima secțiune a acestei lecții? În cazul acesta, citiți cu atenție maximă răspunsul:

„Am răspuns imediat. Aceasta este o întrebare importantă și necesită un răspuns mai complex decât un simplu da sau nu. Toate lucrurile vor fi judecate în conformitate cu lumina primită. Dacă oamenii au primit lumină în privința Sabatului, atunci nu pot fi mântuiți dacă resping această lumină. Nimeni, însă, nu va fi tras la răspundere pentru lumina pe care nu a primit-o niciodată. Am citat apoi cuvintele lui Hristos: «Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat, dar acum n-au nicio dezvinovățire pentru păcatul lor»” (*Idem*).

Cu alte cuvinte, răspunsul poate fi „da” sau „nu”, în funcție de ocaziile și atitudinea persoanei în cauză. Dacă o persoană nu a știut despre Sabat, nu a avut nicio ocazie să cunoască voia lui Dumnezeu în această chestiune, și dacă ar fi păzit Sabatul sfințindu-l, după ce a aflat, Dumnezeu nu îl condamnă pentru ignoranță. Dar Dumnezeu nu îi poate mântui pe cei care Îi sfidează autoritatea, ignorând cu bună știință voința Sa revelată. Așa cum a spus Iacov: „Deci cine știe să facă bine și nu face săvârșește un păcat!” (Iacov 4:17).

Din nefericire, acest răspuns din Scriptură nu l-a satisfăcut pe bărbatul care pusese întrebarea. „Am făcut aceste observații cu mare dificultate, căci persoana care mă întrebase continua să sară în picioare și să mă

întrerupă, cerând într-o manieră extrem de agitată și cu gesturi violente ca răspunsul să fie da sau nu” (*Historical Sketches*, pp. 234, 235).

În timp ce studiem legătura dintre comportamentul nostru și mântuirea noastră, vrem să avem o atitudine smerită – atitudinea unui elev. La fel ca Saul, care a fost întors brusc și prin putere divină de pe o cale pe care o credea corectă, vrem și noi să spunem: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele apostolilor 9:6).

De asemenea, este de reținut că, ținând cont că nu știm care sunt ocaziile pe care le-au avut alți oameni, nu trebuie să judecăm niciodată pe cineva ca fiind pierdut sau lipsit de credință, chiar dacă anumite acțiuni ale lor nu se ridică la standardele lui Dumnezeu.

SECȚIUNEA III

Să presupunem că discutați cu o prietenă dacă este în regulă să purtați cercei. După ce menționați câteva versete din Biblie ce ne sfătuiesc să nu purtăm bijuterii, prietena spune: „Știu ce scrie în aceste versete, dar nu este o condiție pentru mântuire.” Ce se înțelege, mai exact, prin expresia „condiții pentru mântuire”?

Probabil că prietena s-a referit la una din aceste două ipostaze.

1. Faptul că o persoană își scoate cerceii nu o face să devină automat sfântă. Dacă inima unei femei este în continuare mândră, aceasta nu o să ajungă în cer doar pentru că și-a scos cerceii.

2. Faptul că nu este păcat să porți cercei, cel puțin nu unul prea rău. Oare Dumnezeu nu va primi o persoană de treabă în cer doar pentru că a purtat cercei?

Este adevărat punctul 1? Da. Sfințenia este cerută din partea fiecărei persoane care va intra în cer, iar sfințenia este o problemă a inimii. (Vezi Evrei 12:14; Ezechiel 18:30-32.) Dacă ne apucăm să scuturăm un stejar de frunze, acest lucru nu o să-l transforme într-un arbore de mango. La fel, nici inima nu va fi schimbată din păcătoasă în neprihănită prin abținerea de la obiceiuri rele. „Este adevărat că poate exista o corectitudine a comportamentului exterior, fără puterea înnoitoare a lui Hristos” (*Calea către Hristos*, p. 41). „Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic” (1 Corinteni 13:3).

Așadar, dacă putem avea un comportament corect și tot nu suntem mântuiți, atunci putem trage

concluzia că aceasta nu este o condiție pentru mântuire? Această întrebare are legătură cu punctul doi de deasupra. Care este răspunsul biblic?

Mai întâi, ce spune Isus că trebuie să facem pentru a fi mântuiți? Răspunsul la această întrebare este dat într-unul dintre cele mai faimoase versete din Biblie: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Cine va fi mântuit conform Bibliei? Oricine crede în Isus. Această cerință nu este complicată și nici dificilă. Nu este nicio listă cu o mie de reguli pe care o pot învăța doar câțiva oameni inteligenți. De

“Dacă ar putea cu toții... să-și dea seama de aparența cerească a înșelăciunilor satanice, oamenii ar fi mult mai prevăzători. Ar privi cu mai multă neîncredere înțelepciunea umană și ar căuta să depindă mai mult de Dumnezeu.”

—*The Upward Look*, p. 95

fapt, condiția mântuirii este atât de simplă, încât sunt mulți cei care încearcă să transforme calea spre mântuire într-una mult mai dificilă, adăugând cerințe precum postul, pelerinajele sau datul banilor la biserică.

Satana îi conduce pe mulți oameni la distrugere veșnică pe o cale diferită. El îi păcălește făcându-i să creadă că verbul „a crede” are un sens superficial. „Nu trebuie decât să crezi în Isus”, spun aceștia. Chiar dacă într-un sens acest lucru este adevărat, nu ne permitem să înțelegem greșit verbul „a crede”, deoarece „fabula plăcută că tot ce trebuie să faci este să crezi a distrus mii și zeci de mii” (*The Review and Herald*, 1 aprilie 1890).

Oricine poate spune: „Cred în Isus.” Dar nu oricine care face această afirmație spune adevărul. Mulți cred că au o relație cu Isus, când în realitate nu au.

La judecată, Isus le va spune acestor oameni că nu i-a cunoscut niciodată. „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci, le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»” (Matei 7:21-23).

Nu vrem să aflăm la judecată că am fost înșelați cu o falsă garanție a mântuirii. Vrem să ne numărăm printre prietenii lui Isus pe care îi va întâmpina în Împărăția cerească. În lecția următoare, vom studia ce înseamnă să crezi în Isus.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Putem să avem încredere în opiniile personale sau în opiniile altor oameni când vine vorba să ne alegem felul în care trăim? _____ De ce nu? Ieremia 17:9 _____
2. Ce fac unii oameni când nu le place să audă adevărul? 2 Timotei 4:3,4 _____
3. Ce ar trebui să facem în loc de aceasta? Psalmii 19:7-14; 139:23,24 _____

Secțiunea II

4. Să presupunem că o persoană ascultă de Dumnezeu după cunoștințele și abilitățile pe care le are, însă nu-l ascultă în unele domenii din cauza unei ignoranțe cinstite. Ce vor face aceștia atunci când vor fi mai bine informați? _____
5. De ce este foarte important să nu judecăm destinele altor oameni, chiar dacă suntem capabili să le judecăm limpede acțiunile? _____

Secțiunea III

6. Sunt domenii în viața voastră în care aveți un comportament exterior corect și totuși, în inima voastră, nu este la fel? De ce nu îi cereți lui Dumnezeu să vă dea o inimă nouă, astfel încât acțiunile și inima voastră să fie în armonie?
7. Care este sensul superficial al verbului „a crede” pe care îl folosește Satana? _____
8. Ce înseamnă să crezi cu adevărat? Iacov 2:14-26 _____

Miracole din viața mea

— partea 5, de John N. Loughborough

O nouă convingere

Adevărul prezentat la întâlniri a revărsat mai multă lumină asupra subiectului apropierei venirii Domnului. Am început să studiez temeinic Biblia. Mergând la fierărie, duceam cu mine o Biblie de buzunar din care citeam când toți ceilalți erau plecați la magazinul din apropiere. Câteodată, mă retrăgeam într-o magazie de cărbuni din spate și mă rugam.

Mi-am simțit mintea impresionată să vorbesc la întâlnirile publice și să spun despre dorințele mele, să mă rog și să cer și altora să se roage – o decizie cu care m-am luptat câteva zile. Când mă rugam pentru dovada iertării păcatelor, mintea îmi era afectată de ideea botezului. Acest lucru mă tulbura, așa că am vorbit cu fratele meu. „Dacă aș simți cum simți tu, m-aș boteza cu prima ocazie”, mi-a spus. „Fratele Smith va fi la Clarkson duminică viitoare și va boteza un om; poți să fii și tu botezat în același timp.”

Când a sosit fratele Smith și i-am spus despre sentimentele mele, mi-a zis: „Da, trebuie să o faci cu orice preț!” M-am rugat cu sinceritate Domnului să fiu bine îndrumat și m-am îndreptat tremurând spre locul botezului. Era o dimineață frumoasă de vară, iar când am ieșit din apă eram pe cât se poate de fericit. Se părea că toată natura Îl laudă pe Domnul. Acum eram liber și puteam să spun: „Știu că Domnul mă iubește.” De acolo până la locul unde se ținea întâlnirea aveam de mers cam zece mile și tot drumul am cântat și L-am lăudat pe Domnul.

În momentul botezului în rândurile adventiștilor de ziua întâi, în iunie 1849, aceștia nu aveau nicio organizare formală. Nu păstrau nicio evidență cu numele. Ei pretindeau că la botez numele intrau în „cartea vieții” și că acest lucru era suficient. Dacă, în mijlocul opoziției față de adventiști, care era înfiorătoare în momentul acela, cineva avea curajul să accepte credința în mod public, aceștia îl recunoșteau de frate.

La atelierul în care lucram, soseau mulți clienți care vorbeau despre orice, dar numai despre religie nu. Când vorbeau cu mine, încercam să îndrept conversația spre chestiuni religioase și spre marele subiect al apropiatei venirii a Domnului. Unii ascultau și păreau profund afectați; alții mă batjocoreau și mă ridiculizau, dar acest lucru doar mă făcea mai puternic. După ce se termina ziua de lucru, stăteam adesea până la miezul nopții la lumina lumânării cu o carte lângă mine pentru a studia adevărul.

Atelierul se afla aproape de canalul Erie și mulți din-

tre clienții noștri conduceau pe canal. În loc să învăț ceva despre cum se face o trăsură, eram pus să scot potcoavele cailor, să fixez unghiile, să umplu și să finisez copitele etc. În timpul celor trei luni nu a intrat nicio roată de trăsură în atelier. Ținând cont că nu am învățat nimic despre cum se construiește o trăsură, așa cum mi se promisese, am rupt contractul, iar pentru trei luni de muncă am fost răsplătit cu faptul că am fost cazat și cu un șorț din piele de vițel.

Fără să am vreun ban, m-am întors în casa mamei, în satul natal. Acolo, am început în curând să culeg rezultatele expunerii de peste vară la atmosfera infestată de malarie de pe canal și de la iazul cu broaște. Am început să am friguri la fiecare a doua zi; în curând, am început să am zilnic și, în cele din urmă, de două ori pe zi. După ce am fost bolnav astfel timp de două luni, am crezut că viața mea era blestemată.

În perioada când au început frigurile, mă aflam sub impresia solemnă că datoria mea este să merg și să predic și altora despre adevărurile prețioase pe care le aflasem din Scriptură, dar am încercat să scap de această convingere cu gândul că un băiat care nici măcar șaptesprezece ani nu avea era prea tânăr ca să predice. Pe de altă parte, nu aveam niciun ban, iar hainele mele erau aproape zdrențuite. Când eram cuprins de friguri, trăiam sub o impresie vie că trebuie să ies și să predic, pentru că atunci frigurile or să mă lase. Așa că în ziua când am fost cuprins de două ori de friguri, am spus: „Doamne, îndepărtează aceste friguri și febra și o să merg să predic de îndată ce o să mă întrezesc destul ca să o fac.” Frigurile au încetat chiar în ziua aceea.

După nouă săptămâni de malarie, eram slăbit fizic, dar complet hotărât ca, pe cât de repede posibil, să merg să fac lucrare misionară. M-am angajat să sap un câmp de cartofi, dar a trebuit să mă opresc pentru că nu aveam nicio putere. Apoi, am primit o slujbă la tăiat lemne. În câteva săptămâni, am strâns un dolar în afara cheltuielilor. Cu asta aveam să ajung acolo unde voiam să merg, dar cum rămânea cu hainele?

Conexiunea istorică

Umblă în lumină — partea 1

Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.” Ignoranța nu este o scuză ca să greșim sau ca să păcătuim, când avem la dispoziție toate oportunitățile posibile ca să-L cunoaștem pe Dumnezeu.

Un om călătorește și ajunge la o intersecție de mai multe drumuri, fiecare având un indicator. Dacă nu ține cont de indicații și pornește pe orice drum i se pare lui că este bun, oricât de sincer ar fi în intenție, cel mai probabil va ajunge pe drumul greșit.

Cuvântul lui Dumnezeu ne-a fost dat ca să-i cunoaștem învățăturile. În Scriptură citim că dacă facem voia Lui, vom cunoaște doctrina Sa. Ignoranța nu o să-l scuze nici pe bătrân, nici pe tânăr și nici nu o să-i salveze de la pedeapsă pentru că au încălcat legea lui Dumnezeu, deoarece în mâinile lor se găsește o prezentare credincioasă a acelei legi și a principiilor și cererilor ei. Mântuirea sufletului său este în joc și ar trebui să cerceteze Scriptura pentru el însuși. Oricât de puternice i-ar fi convingerile și indiferent cât de încrezător poate fi că pastorul cunoaște adevărul, acestea nu sunt o temelie. El are o hartă ce scoate în evidență fiecare semn aflat în călătoria către cer. Nu ar trebui să ghidească nimic, ci să știe ce este adevărat. El trebuie să cerceteze Scriptura în genunchi; dimineața, la amiază și seara, rugăciunile trebuie să se înalțe din locuri ascunse, iar din inima lui trebuie să se ridice o rugăciune continuă, astfel ca Dumnezeu să-l îndrume în tot adevărul.

Cuvântul lui Dumnezeu nu le dă oamenilor libertatea de a constitui propriul standard de neprihănire, așa cum mulți o fac, pretinzând că nu sunt păcătoși. Aceștia nu își compară caracterele cu standardul înalt reprezentat de legea lui Iehova. Chiar dacă după standardul lor imperfect ei sunt sfinți, Scripturile îi prezintă ca pe niște farisei plini de păcate, aflați sub condamnarea legii lui Dumnezeu, pe care o încalcă

“Nu este suficient să ai intenții bune; nu este suficient să faci ceea ce crede un om că este corect sau ceea ce pastorul spune că este drept.”

în fiecare zi. Ei umblă după imaginația propriei inimi și urmează propriile decizii. Totuși, mulți dintre aceștia sunt oameni sinceri. Ei cred că au dreptate; căci „multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte”. Sentimentele nu sunt un criteriu pentru nimeni; afirmațiile oamenilor nu sunt o dovadă a adevărului. „La lege și la mărturie! Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.”

Oamenii prezintă multe teorii și doctrine; acesta este motivul pentru care mulți pretind că nu sunt păcătoși în timp ce încalcă legea. Dacă s-ar uita în măriștea oglindă a lui Dumnezeu, s-ar da înapoi cu groază. Ar spune împreună cu Pavel: „Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.” Ah, cât de mulți uită de „Izvorul apelor vii și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.” Aceasta este o reprezentare corectă a falsei sfințenii ce este atât de prezentă în lume astăzi. Însă calea lui Dumnezeu este calea smerită a pocăinței, a credinței, a ascultării și niciun substitut uman nu va fi acceptat.

„Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus, dar Ție nu-Ți plac arderile-de-tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.” Lauda deșartă cu sfințenia nu este de la Dumnezeu.

Dumnezeu a spus vechiului Israelului: „Să nu faceți dar cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place”, ci: „Păzește și ascultă toate aceste lucruri pe care ți le poruncesc.” El le-a promis: „Dacă vei asculta cu luare-aminte glasul Domnului Dumnezeu-ului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate

legile Lui”, El „va ține față de tine legământul și îndurarea cu care S-a jurat părinților tăi” și „vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele”.

Dragi cititori, vă veți analiza critic motivele credinței voastre după lege și mărturie? Satana are multe căi lăturalnice presărate cu flori ispititoare, ce duc direct la calea largă, spre moarte. Singura noastră siguranță este calea ascultării. Oamenii nu își pot urma propriile dorințe și astfel să fie drepecți. Ei nu doar că își ruinează propriile vieți, dar prin exemplul lor îi pun în pericol și pe alții.

— *The Signs of the Times*, 17 iulie 1884

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

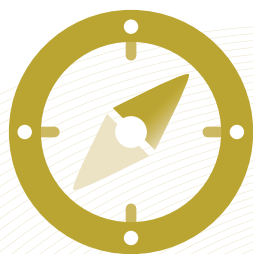
1. Ce este foarte posibil să i se întâmple unui călător care urmează un drum după cum simte el că trebuie să o facă, în loc să urmeze indicațiile de pe drum? _____
2. De ce ne-a fost dat Cuvântul lui Dumnezeu? _____
Care sunt cele două lucruri pe care nu le face ignoranța? _____
3. De ce nu este de ajuns să aveți intenții bune și convingeri puternice? _____

- În loc de acestea, de ce anume ar trebui să depindem? _____
4. Mulți oameni sunt sinceri și gândesc că au dreptate; ce spune însă Biblia despre aceasta? _____

5. Care este reprezentarea corectă a falsei sfințenii atât de prezentă în lume astăzi? _____

- În loc de aceasta, care este calea lui Dumnezeu? _____
6. Ce a spus Dumnezeu vechilor israeliți să nu facă? _____
În loc de aceasta, ce ar trebui să facă? _____
Care a fost promisiunea Lui? _____

7. Care este singura noastră siguranță? _____
Dacă o persoană alege să-și urmeze propriile dorințe, ce nu poate să fie? _____
Dacă o persoană alege să-și urmeze propriile dorințe, care sunt cele două consecințe ce vor urma? _____

Capitole de credință

Mă lupt să ajung la unsprezece

adaptare din Light in the Jungle, de Leo Halliwell

Într-o noapte, în timp ce stăteam treaz, înconjurat de întunericul din cabina noastră, am auzit un sunet ce întrerupea ritmul râului. Era târziu, undeva în jur de ora zece, am dedus după strălucirea lunii pe apa din afara geamului cabinei.

Ne terminaserăm de mult lucrul de peste zi. Sunetele continuau însă să se audă și păreau să se apropie. M-am dat jos din pat și am luat o cămașă pe mine. Cu Jessie în urma mea, m-am grăbit să ies pe punte. Am rămas locului ascultând în noapte. Puteam auzi o canoe apropiindu-se, tăind apa. În curând, mica ambarcațiune ieși din umbre în partea îndepărtată a lacului. Ajunse în zona luminată argintiu de lună și am văzut că singurul pasager era un băiat pe jumătate dezbrăcat, fragil. Să tot fi avut unsprezece sau doisprezece ani.

„Aveți medicamente pentru febră?” a strigat băiatul când canoa s-a apropiat.

Tânărul a apropiat barca de a noastră. Aveam o lumină aprinsă de-acum și am văzut că tremura. Și-a ridicat mâinile ca să se urce la bord, dar nu avea putere să o facă. Mi-am trecut brațele în jurul lui și l-am ridicat în barcă. Figura lui trasă și palidă ne-a spus de îndată că suferea de febră malarică, o boală îngrozitoare care, în vremea aceea, făcea ravagii în zonă.

Ne-a spus că numele lui era Antonio. Când l-am întrebat unde locuiește, a arătat oarecum cu degetul, cu un gest slab, într-o direcție. „Văslesc de trei ore”, ne-a spus în portugheză. „Am încercat să ajung la barca voastră.”

„Unde sunt părinții tăi?”

„Tata a murit ieri”, răspunse băiatul. „Mama e acasă, arde de la febră.”

„Ai frați, surori?”

„Ambii mei frați sunt morți de o săptămână.”

În timp ce vorbeam cu băiețelul pe barcă, am desfăcut proviziile medicale, iar Jessie a pregătit o injecție să-i facă. Niciunul dintre noi nu e doctor, dar Jessie este asistentă calificată. În întreaga lume a râurilor, în special în primele noastre zile, nu se găsea un doctor pe mii de mile. Așa că am slujit ca doctori și chirurghi când a fost cazul, făcând tot felul de lucrări medicale, de la moșit până la amputări, tratând orice boală descopeream în zonă.

I-am făcut injecția, iar băiatul ne-a privit cu o urmă de zâmbet pe buze. „Antonio, câți ani ai?” l-am întrebat.

N-am să uit niciodată răspunsul lui.

„Am zece ani și mă lupt să ajung la unsprezece.”

„De cât timp suferi de febra asta?” l-am întrebat.

„De trei luni.”

„Nu ai luat niciun medicament?”

„Ba da, am fost tratat.” S-a oprit o clipă și a adăugat: „Am fost tratat de șaman.”

Jessie, aflată de cealaltă parte a micuței cabine, i-a aruncat o privire tânărului. „Mai exact ce a făcut șamanul pentru tine, Antonio?” l-a întrebat.

Se holba la noi cu ochi mari și înspăimântați, privind de la unul la altul de parcă și el era conștient de lucrurile bizare pe care le spunea. „Șamanul ne-a închis într-o colibă. Pe toți. A ars fire de păr, pene și piele, coarneau unui bou, aproape tot ce se poate imagina.”

Soția mea a îngenucheat lângă el. „De ce zicea că făcea toate astea?” a insistat ea.

„Ca să alunge spiritele”, spuse băiatul cu o voce slabă, ce aproape că imita sunetul unei incantații.

„Și nu a funcționat?”

Băiatul clătină din cap. „Apoi, când nu a putut să le afume ca să le izgonească, șamanul s-a dus în pădure, a luat o creangă dintr-un copac căzut la pământ și ne-a bătut.” Și-a scos cămașa și ne-a arătat spatele acoperit cu răni profunde de la bătaie. Am tratat rănilor și i-am dat medicamente pentru el și pentru mama lui. Apoi l-am lăsat să se grăbească spre casă pe cât de repede putea – o casă ce aparținea unei lumi a sărăciei, bolii, suferinței, superstiției și morții.

Stăteam cu Jessie pe punte, în răcoarea nopții, și scopul venirii noastre în regiunea Amazonului mi-a înflăcărat mintea. Cât de mult ne doream să răspândim solia dragostei lui Hristos și să aducem speranță și salvare pentru o mie sau zece mii de băieți cum era acesta care a venit la noi slăbit și pe jumătate mort, cu povestea jalnică a tragediei lor traumatizante:

„Am zece ani și mă lupt să ajung la unsprezece.”

CONTRA CURENTULUI

29 ianuarie — 4 februarie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Credința ȘI FAPTELE

Text de memorat | 1 Ioan 2:3, 4

Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem: dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc” și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el.

SECȚIUNEA I

În Grădina Eden, Dumnezeu le-a interzis lui Adam și Evei un singur lucru. El le-a spus să nu mănânce din fructul pomului cunoștinței binelui și răului. Chestiunea era clară: a mânca însemna moartea; abținerea însemna viața.

Când a avut ocazia să-i vorbească Evei, Satana și-a afirmat înșelăciunea foarte încrezător: „Atunci, șarpele a zis femeii: «Hotărât că nu veți muri»” (Geneza 3:4).

Cu alte cuvinte: „Mâncatul fructelor din acest pom nu este o condiție pentru mântuire.” Aceasta a fost o metodă subtilă de a spune că „ascultarea nu este o condiție pentru mântuire”.

În momentul acela, Eva avea de ales. Dumnezeu spusese: „Dacă veți mânca, veți muri”, iar Satana: „Dacă veți mânca, nu veți muri.” Pe cine a crezut Eva? Pe Dumnezeu sau pe Satana? Cum puteți ști cu certitudine?

Nu e foarte greu de răspuns, nu? Deoarece Eva a ales să mănânce din fruct, este evident că a avut

mai multă încredere, sau credință, în declarația lui Satana decât în cea a lui Dumnezeu. Acțiunile i-au dezvăluit credința. Cel pe care l-a crezut este cel de care a ascultat.

Vă dați seama că Adam și Eva erau de fapt testați în problema credinței? Într-adevăr, a părut că este o regulă arbitrară în legătură cu alimentația. Dar cu adevărat a fost un test al credinței.

Este la fel și cu noi. Adeseori simțim că suntem testați în anumite chestiuni ce privesc comportamentul exterior. Poate că pentru noi nu are niciun sens una din regulile lui Dumnezeu privind alimentația, vestimentația, muzica, banii sau păzirea

“Dumnezeu nu a poruncit nimic care să nu fie esențial și, pentru El, nu există niciun alt mod mai plăcut de a ne manifesta respectul față de El decât ascultând de poruncile Sale.”

— Educație, p. 205

DIN CUPRINS:

C-6

1 | Credința și faptele

5 | Păstorul adolescent

6 | Umblă în lumină — partea 2

8 | Chemarea

Sabatului. Dar când înțelegem despre ce este vorba, vedem că acestea sunt teste care ne dezvăluie dacă avem sau nu cu adevărat credință în Dumnezeu.

Dumnezeul nostru iubitor a dat cu îndurare păcătoșilor o ocazie să recâștige accesul la pomul vieții. Nu există decât o singură condiție: ascultă și trăiește. Aceeași condiție au avut-o și Adam și Eva. „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22:14).

În timp ce Biblia pune un mare accent pe ascultare, declară și că suntem mântuiți prin har, prin credință, și nu prin păzirea legii. (Vezi Galateni 2:16; Efeseni 2:8.) Numai că noi suntem ușor păcăliți în legătură cu starea inimilor noastre. Ne este ușor să spunem: „Cred în Isus” sau „am o relație cu El” și să credem că suntem în regulă, când de fapt nu suntem. Credem că avem credință, când de fapt nu avem. „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9).

Așadar, cum putem ști dacă avem credință? Dumnezeu a conceput un test al uceniciei. Isus a spus: „După roadele lor îi veți cunoaște (Matei 7:20). Ascultarea este fructul natural al credinței, iar testul ascultării dezvăluie condiția adevărată a inimilor noastre – dacă noi credem sau nu cu adevărat în Isus. Dacă Îl credem cu adevărat, vom face tot ce știm că ne-a cerut să facem. Oricum, dacă alegem calea neascultării și a ignorării instrucțiunilor Lui – indiferent cât de „puțin importantă” este chestiunea –, putem fi siguri că nu avem o credință salvatoare. Asemenea Evei, dacă alegem să nu ascultăm, arătăm că ne încredem mai mult în propria înțelepciune decât că ne încredem în Isus.

Ioan, apostolul care a scris cel mai mult despre dragoste, cel care avea cea mai apropiată relație cu Isus, explică astfel: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: «Îl cunosc» și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:3,4).

SECȚIUNEA II

Dumnezeu este infinit de înțelept. Oamenii nu sunt înțelepți. Când vine vorba de decizii despre cum trebuie să ne comportăm și ce anume trebuie să credem, ambele idei sunt foarte importante. Ele ne-au condus la aceste concluzii:

- Întotdeauna putem să ne încredem în Cuvântul lui Dumnezeu.
- Opiniile oamenilor ar trebui să fie privite cu scepticism.

Altfel spus, cu cuvintele celui mai înțelept om care a trăit vreodată: „Vai de cei ce numesc răul bine și binele, rău... Vai de cei ce se socotesc înțelepți și se cred pricepuți!” (Isaia 5:20,21).

Iar creștinilor ce trăiau în societatea greacă, societate ce se mândrea cu înțelepciunea ei, Pavel le-a scris: „Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris... «Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți. Știe că sunt deșarte»” (1 Corinteni 3:19,20).

Așadar, să nu facem nicio confuzie dacă Dumnezeu spune: „Nu te uita la vin când curge roșu” (Proverbele 23:31), iar omul spune: „Vinul roșu este bun pentru inimă.” Nu comparăm două forme de înțelepciune, ci înțelepciunea cu prostia. De aceea, David a spus: „Mai bine să cauți un adăpost în Domnul decât să te încrezi în cei mari” (Psalmii 118:9).

La fel stau lucrurile în cazul fiecărei învățături biblice, de la zecime la păzirea Sabatului, de la dietă la vestimentație. Indiferent ce va spune Dumnezeu, mereu se va găsi cineva care să spună că nu este vorba de o condiție pentru mântuire. Însă suntem în siguranță doar dacă credem cu adevărat că Domnul chiar intenționează să facă ceea ce spune.

„Nu lăsați cuvintele unora ce se declară cunoscători ai Scripturii să vă descurajeze să studiați voi înșivă sau să nu ascultați de percepțele lui Iehova. Respingeți gândul ce

“Nu dimensiunile actului de neascultare definesc păcatul, ci abaterea de la voința explicită a lui Dumnezeu, chiar și în cel mai mic amănunt.” — *Cugetări de pe Muntele Ferișilor*, p. 50

spune că unele lucruri învățate în Biblie nu sunt esențiale” (*The Signs of Times*, 24 iulie 1884).

Cum rămâne cu scrierile inspirate, care pot să nu sune ca niște porunci directe? Sunt aceste sfaturi de fapt cerințe sau sunt mai degrabă ca niște sfaturi pe care suntem liberi să le urmăm dacă vrem? Aceasta ar fi o întrebare bună dacă Dumnezeu ar fi egalul nostru din punct de vedere intelectual, sau dacă nu ar fi fost de încredere. Dar Dumnezeu este atât infinit în înțelepciune, cât și în totalitate de încredere. „Sfatul” Său este întotdeauna mai bun decât declarațiile cele mai încrezătoare ale celor mai inteligenți oameni, iar noi ne arătăm încrederea în El când trăim „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4).

O astfel de credință și ascultare atrage beneficii prezente și veșnice. „Când Dumnezeu poruncește, este spre binele nostru prezent și etern să ne supunem. Când ne prezintă pericolele, este bine să respectăm fiecare poruncă” (*The Review and Herald*, 5 noiembrie 1895).

Sfatul lui Dumnezeu ne va salva de o mulțime de probleme, precum o căsătorie nepotrivită, artere înfundate,

izbucniri temperamentale, dependențe urâte, depresie adâncă, sau o moarte timpurie. Ne permite să vedem capcanele Diavolului înainte ca acesta să ne prindă în ele. Ne dă încredere să mergem înainte când nu putem vedea viitorul. Previne cele mai rele dezamăgiri. Ne protejează de apostazie și păcat. Ne aduce o răsplată veșnică de nemăsurat. De ce ar vrea cineva să experimenteze o viață trăită prostește?

„Pentru că au urât știința și n-au ales frica de Domnul, pentru că n-au iubit sfaturile mele și au nesocotit toate mustrările mele, de aceea se vor hrăni cu rodul umbletelor lor și se vor sătura cu sfaturile lor. Căci împotrivirea proștilor îi ucide și liniștea nebunilor îi pierde, dar cel ce m-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău” (Proverbele 1:29-33).

Haideți să arătăm că apreciem înțelepciunea iubiților și cunoștința Celui care nu poate greși, fără să întrebăm dacă ni se cere să ascultăm de una, de alta, ci mulțumindu-I că ne-a arătat un mod mai bun și mai fericit de a trăi și căutând să învățăm mai mult despre sfatul Său.”

SECȚIUNEA III

Imaginați-vă surpriza voastră când profesoara de matematică vă anunță în prima zi de școală că va avea loc un examen foarte dificil pe care puțini o să-l treacă. „Dar”, promite ea, „sunt disponibilă oricând pentru meditații individuale”.

Dacă o credeți pe profesoară, ce o să faceți? O să studiați cu sârguință până când înțelegeți toate conceptele și toate răspunsurile.

Ce o să faceți dacă nu credeți că testul va fi atât de greu? Ați putea întârzia momentul studiului pentru test. Sau puteți încerca să tociți cu o noapte înainte. Ori poate credeți că răspunsurile voastre sunt la fel de bune ca ale profesoarei. Puteți juca cartea ignoranței oricând și să spuneți că n-ați știut că aveți de studiat.

Ar fi o prostie să faceți asta, nu?

Dar este vorba doar de matematică. Dacă o să picați, puteți urma un curs peste vară și treceți mai departe. Poate că veți fi jenați, dar nu este o problemă serioasă.

Totuși, dacă mizele sunt mai mari? Dacă implică destinul vostru veșnic? Pe fiecare dintre noi ne așteaptă un astfel de test, iar cerința este să cunoști voia lui Dumnezeu și să i te supui. Așa cum Petru spune: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui

Dumnezeu... De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3:11-14).

Ce vom face dacă Dumnezeu chiar vorbește serios? Vom studia cu sârguință Biblia și Îl vom căuta cu seriozitate pe Domnul ca să ne ajute să înțelegem voința Sa. În plus, ne vom folosi de ajutorul pe care El l-a promis în lucrarea de perfecționare a caracterului, ca să fie potrivit pentru societatea cerească.

Dacă amânăm însă studiul voinței lui Dumnezeu? Am putea crede că voința noastră este și a Lui. Sau am putea evita să citim sfaturile inspirate, gândind că Dumnezeu nu ne va trage la răspundere pentru ceea ce nu știam.

Este adevărat că Dumnezeu nu-l trage la răspundere pe om pentru ceea ce nu cunoaște. (Vezi Faptele apostolilor 17:30). Dar îi va scuza și pe cei care aleg să ignore adevărul aflat la îndemână? Nu. Și la fel stau lucrurile și cu nesupunerea intenționată.

„Dacă lumina și adevărul sunt la dispoziția noastră,

dar noi neglijăm să folosim privilegiul de a le urma și vedea, nu facem altceva decât să le respingem, alegând mai degrabă întunericul decât lumina... Neștiința nu este o scuză pentru greșeli sau păcat când sunt asigurate toate ocaziile de a cunoaște voia lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 615).

Gândiți-vă la învățații din Orient care l-au căutat pe bebelușul Isus. Studiind natura, au ajuns să aibă cunoștință de Dumnezeu. Studiind Vechiul Testament, au învățat că sosirea Mântuitorului este aproape. Iar atunci când a apărut steaua pe cer, au cercetat Scriptura pentru inspirație. „Magii au întâmpinat cu bucurie lumina adevărului trimis din cer. Acum, ea se revărsa asupra lor

în raze tot mai strălucitoare. Prin vise, au fost îndrumați să meargă să-L caute pe Prințul nou-născut” (*Viața lui Isus*, p. 56).

Prin contrast, conducătorii religioși au decis să nu meargă la Betleem, deși auziseră mărturia păstorilor și a înțelepților și știau că Betleemul urma să fie locul de naștere al lui Mesia.

Care sunt bărbații care l-au crezut pe Dumnezeu? Cine au fost cei ascultători? Cine va trece testul final? Cei care au știut mai multe, dar nu au făcut nimic sau cei care au avut mai puține ocazii și mai puține cunoștințe, dar au prețuit și au luat aminte la fiecare rază de lumină ce a strălucit asupra lor?

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. De ce a ales Dumnezeu un test pentru Adam și Eva, prin care le interzicea să mănânce dintr-un pom atrăgător? Care este scopul testului când nu este evident că obiectul interzis este periculos? _____

2. Citiți Evrei 11 și alegeți câteva personaje menționate acolo. Spuneți cum le-a fost încercată credința. _____

3. Cum ne testează Dumnezeu ca să vadă dacă îi suntem sau nu discipoli credincioși? Matei 7:20; 1 Ioan 2:2,3 _____

Secțiunea II

4. Câteodată, când părinții le cer copiilor să facă ceva, aceștia întreabă de ce înainte să asculte. Putem face asta în siguranță și cu Dumnezeu? _____ De ce nu ar trebui să ne deranjeze dacă nu înțelegem întotdeauna motivele din spatele cerințelor lui Dumnezeu? Romani 11:33,34; *Patriarhi și profeți*, pp. 360, 361 _____

5. Ținând cont că Dumnezeu este extrem de înțelept și, pentru binele nostru prezent și veșnic, ar fi bine să ne supunem poruncilor Lui, de ce atât de mulți oameni aleg să păcătuiască în loc să asculte? Ioan 3:19,20 _____

Pentru studiu: *Tragedia veacurilor*, pp. 597, 598

Secțiunea III

6. Chiar dacă împăratului Iosia îi lipseau cunoștințele, l-a urmat pe Dumnezeu în tot ce a știut. Ce s-a întâmplat când a găsit o copie a Scripturii? 2 Cronici 34 _____

Miracole din viața mea

— partea 6, de John N. Loughborough

Pastorul adolescent

Vecinul pentru care lucram mi-a dat o vestă și o pereche de pantaloni, uzați parțial; fiind însă un bărbat mult mai înalt decât mine, acești pantaloni, chiar și după ce i-am scurtat cu câțiva centimetri, erau departe de a mi se potrivi. Ca înlocuitor pentru frac, fratele meu mi-a dat un pardesiu cu pieptar dublu, care fusese tăiat.

Cu această îmbrăcăminte caraghioasă și cu un dolar în buzunar, m-am hotărât să merg într-o zonă unde nu eram cunoscut pentru a încerca să predic. Dacă eșuam, prietenii mei nu aveau să știe asta; dacă reușeam, aveam să iau reușita drept dovadă că era datorია mea să predic.

Într-o zi, Caleb Broughton a venit la mine și m-a întrebat cum mă gândeam să-mi petrec iarna aceea. Tânjeam după o ocazie prin care să-mi fac cunoscute sentimentele, dar nu îndrăzneam să spun nimic de frică să nu greșesc. „M-am gândit că Domnul vrea să predic, dar poate mă înșel”, am spus.

„Mulțumește-I Domnului, frate John!”, a exclamat. „Te urmăresc de mult timp și mi se pare că este datorია ta să predici. Voi face tot ce pot ca să te ajut.” După aceea, mi-a dat o bancnotă de trei dolari – primul meu dar primit pentru un astfel de scop. Această întâmplare a ajuns și la alți adventiști și cei mai mulți dintre ei au fost de acord cu ideea ca eu să merg să predic.

Chiar după Crăciunul din 1848, m-am dus cu trenul la Rochester, am mers 12 mile până la Adams Basin, mi-am petrecut noaptea la fratele meu, apoi am mers la Kendall Corners, unde nu cunoșteam pe nimeni. Având asupra mea cărți în valoare de cinci dolari, ce mi-au fost încredințate ca să le vând și să folosesc încasările, m-am apropiat de locul acela și mi-am înălțat inima către Dumnezeu, astfel încât El să deschidă calea.

„Puteți să-mi spuneți dacă în satul acesta trăiește vreun adventist?”, am întrebat un bărbat ce stătea lângă casă.

„Da”, a răspuns, „în casa aceea se găsesc niște miliarși cu numele de Thompson”.

Când m-am prezentat ca fiind pastor adventist, m-au primit bucuroși și m-au studiat curioși cu privi-

rile. Îmi era teamă că mă vor întreba de cât timp predicam, dar nu s-a întâmplat asta. M-au făcut oricum să-mi fie jenă când s-au oferit să-mi ia haina, deoarece a trebuit să le spun că este singura haină pe care o aveam.

M-am dus la pastorul baptist și la administratorii Bisericii Baptiste și am reținut biserica pentru trei seri, apoi mi-am făcut programarea pentru 2 ianuarie la școală și la poștă. În curând, a început să se vorbească în jur despre un băiat care urma să predice.

Seara, am găsit biserica plină ochi. Am cântat, m-am rugat și am cântat din nou. Am vorbit despre căderea omului. În loc să-mi fie rușine, așa cum m-am temut inițial, binecuvântarea lui Dumnezeu s-a coborât peste mine și am vorbit fără probleme. A doua zi dimineață mi s-a spus că în noaptea dinainte fuseseră prezenți șapte predicatori.

În seara următoare, locul a fost din nou aglomerat. Presupun că ceea ce-i atrăgea era curiozitatea de a asculta un băiat predicator fără barbă, căci nu aveam nici măcar șaptesprezece ani. La finalul predicii, pastorul baptist s-a ridicat și a menționat că în seara următoare va începe o serie de ore de cântat, așa că întâlnirile mele trebuiau să se încheie. Apoi, domnul Thompson (fiul bărbatului unde mă cazasem) s-a ridicat și a spus: „Domnule Loughborough, aceste ore de cântat au fost gândite ca să pună punct întâlnirilor organizate de tine. Eu locuiesc în districtul școlii, la 5 mile sud de aici. Avem o școală mare, iar eu sunt unul dintre administratori. Ne-am consultat în privința acestei chestiuni și te invit să vii să ții întâlnirile acolo cât de mult timp vrei. Casa mea este în apropiere și ești bine-venit să stai la mine.”

I-am mulțumit din inimă și i-am spus: „Vă rog să răspândiți vestea că mâine seară am programat să vorbesc în școala dumneavoastră.”

Conexiunea istorică

Umblă în lumină — partea 2

Dumnezeu ține cont de nelegiuire. Păcatul nepăsării, al neglijenței, al uitării și chiar al ignoranței au fost cercetate prin unele dintre cele mai însemnate și minunate manifestări ale nemulțumirii Lui.

Mulți care au suferit pedeapsa teribilă pentru păcatele lor ar putea pleda, la fel de plauzibil cum o fac și cei din ziua de azi care fac aceleași greșeli, că nu au vrut să facă niciun rău, iar unii ar putea spune că credeau că Îi fac un serviciu lui Dumnezeu; dar lumina a luminat peste ei, iar ei au ignorat-o.

Haideți să ne uităm la câteva dintre exemplele ce se găsesc în istoria sacră. Asistat de fiii lui, Aron a adus jertfele pe care le ceruse Dumnezeu; iar el și-a ridicat mâinile și a binecuvântat poporul. Totul fusese făcut cum poruncise Dumnezeu, iar El a primit jertfa și Și-a dezvăluit slava într-o manieră extrem de remarcabilă – un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit jertfa de pe altar. Oamenii au privit la minunata manifestare a puterii divine cu groază și mare interes. Au văzut în aceasta o dovadă a slavei și bunăvoinței Lui și au izbucnit în strigăte de laudă și de adorare; au căzut cu fața la pământ, de parcă ar fi fost direct în prezența lui Iehova.

În timp ce rugăciunile și laudele poporului se înălțau înaintea lui Dumnezeu, doi dintre fiii lui Aron și-au luat fiecare cădelnița și au ars tămâie pentru a înălța un miros plăcut lui Dumnezeu. Numai că cei doi au băut vin din belșug și au folosit foc străin, în opoziție cu porunca Domnului. Mânia lui Dumnezeu a fost îndreptată împotriva lui Nadab și Abihu din cauza neascultării lor; un foc a ieșit dinaintea Domnului și i-a mistuit înaintea poporului. Prin această

judecată, Dumnezeu Și-a învățat poporul că trebuie să se apropie de El cu evlavie și respect, în felul cum a hotărât El. Dumnezeu nu este mulțumit de ascultarea parțială. Nu a fost destul că în acea sesiune solemnă de închinare aproape totul a fost făcut cum a poruncit.

Domnul l-a trimis pe Samuel la împăratul Saul cu un mesaj special: „Du-te acum, bate pe Amalec și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui; să nu-i cruți și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile.” Saul a fost credincios și zelos în a îndeplini doar o parte din poruncă. I-a bătut pe amaleciți pricinuindu-le o mare înfrângere, dar a ascultat de propunerea poporului în loc de porunca lui Dumnezeu și l-a cruțat pe Agag, împăratul, „și oile cele mai bune, boii cei mai buni, vitele grase, mieii grași și tot ce era mai bun”.

Domnul îi poruncise lui Saul: „Du-te și nimicește cu desăvârșire pe păcătoșii aceia, pe amaleciți; războiește-te cu ei până îi vei nimici.” Domnul știa că acest popor nelegiuit, dacă ar fi fost posibil, i-ar fi șters pe israeliți, cu închinarea lor la Dumnezeu, de pe pământ. Din acest motiv, El a poruncit ca până și copiii să fie omorâți. Însă Saul l-a cruțat pe împăratul Agag, cel mai

nelegiuit și nemilos dintre toți, care ura și ucisese poporul lui Dumnezeu și a cărui influență fusese cea mai puternică în promovarea idolatriei.

Saul a crezut că făcuse tot ce era

“Să nu se flateze nimeni că o parte din cerințele lui Dumnezeu nu sunt esențiale. El nu a dat nicio poruncă în care să spună că oamenii pot să-L asculte sau nu, după cum vor ei, fără să suporte consecințele.”

esențial din ceea ce îi poruncise Domnul să facă. Poate chiar s-a flatat că era mai milos decât Creatorul lui, așa cum cred unii necredincioși în zilele noastre. L-a întâmpinat pe Samuel astfel: „Fii binecuvântat de Domnul! Am păzit Cuvântul Domnului.” Dar când profetul l-a întrebat ce înseamnă behăitul oilor și mugetul boilor pe care le auzea, Saul a fost obligat să mărturisească. El a spus că poporul le luase ca pradă, dintre care cele mai bune urmau să fie aduse ca jertfă Domnului la Ghilgal.

A acceptat Domnul această justificare a purtării lui Saul? A fost El mulțumit cu această ascultare parțială și a fost dispus să treacă peste faptul că a ignorat intenționat o parte din porunca Lui dintr-un motiv atât de bun? Saul a făcut ceea ce credea el că e mai bine; nu va lăuda Domnul o asemenea judecată excelentă? Nu. Samuel a spus: „Îi plac Domnului mai mult arderile-de-tot și jertfele decât ascultarea de glasul

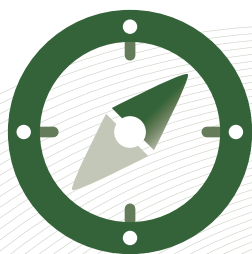
Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimii. Fiindcă ai lepădat Cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat.”

Aceste propoziții arată cum privește Dumnezeu la poporul Său declarat atunci când aceștia ascultă doar o parte din porunci, în timp ce în anumite aspecte urmează cursul propriilor alegeri. Să nu se flateze nimeni că o parte din cerințele lui Dumnezeu nu sunt esențiale. El nu a dat nicio poruncă în care să spună că oamenii pot să-L asculte sau nu, după cum vor ei, fără să suporte consecințele. Dacă oamenii aleg orice altă cale decât cea a ascultării stricte, ei vor descoperi că „la urmă se văd că duc la moarte”.

— *The Signs of the Times*, 17 iulie 1884

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce fel de păcate a pedepsit Dumnezeu? _____
2. Ce ar putea spune mulți dintre cei ce au fost pedepsiți pentru păcatele lor, la fel cum spun mulți oameni de astăzi? _____
3. Ce porunci a dat Dumnezeu preoților? _____
Cât de mult au ascultat aceștia? _____
În ce mod au fost nesupuși Nadab și Abihu? _____
Care a fost rezultatul? _____
4. Ce poruncă i-a dat Dumnezeu lui Saul? _____
Cât de mult a ascultat el? _____
În ce mod a fost nesupus? _____
Care a fost rezultatul? _____
5. „Saul a crezut că făcuse tot ce era esențial din ceea ce îi poruncise Domnul să facă.” Dacă gândim în felul acesta, unde ne situăm în relația cu Dumnezeu? _____
6. Cum privește Dumnezeu la poporul Său atunci când aceștia ascultă doar parțial de ceea ce a spus El? _____
7. Între poruncile lui Dumnezeu este vreuna care să nu fie esențială? _____
8. Care este sfârșitul oricărei alte căi decât cea a ascultării stricte? _____

Capitole de credință

Chemarea

de Brad Mills

Mai cheamă Dumnezeu oameni să facă misiune pentru El, cum i-a chemat pe Leo și Jessie Halliwell, în societatea noastră din secolul vitezei, unde se pare că aproape toată lumea are un smartphone, internet de mare viteză și fast-food? Mai este încă nevoie de pionieri care să slujească pe lângă cei la care nu a ajuns Evanghelia? Ar putea Dumnezeu să mă folosească pe mine în planurile Lui mărețe?

Brad și Lina Mills s-au confruntat exact cu aceste întrebări după ce au absolvit, în 2007 – Brad ca asistent medical, iar Lina ca asistentă medicală în igiena dentară. Amândoi citiseră numeroase istorii misionare de pionierat și aspirau să-și închine viețile în slujba lui Dumnezeu. Ei s-au întâlnit la Universitatea Southern Adventist, iar mai târziu s-au căsătorit, fiind atrași amândoi de dorința de a sluji ca misionari în străinătate. Și-au ales cariera bazându-se pe conducerea lui Dumnezeu, pentru a fi mai bine pregătiți să slujească în câmpul misionar. Cu toate că erau pregătiți, tot mai aveau multe întrebări. Unde? Cum? Mai are nevoie cu adevărat Dumnezeu de misionari?

Așa cum Dumnezeu a vorbit de atâtea ori copiilor Săi de-a lungul istoriei, a început să-Și descopere voința și lui Brad și Linei. Pe măsură ce studiau Biblia și îi cereau lui Dumnezeu să-i conducă, și-au dat seama că Dumnezeu încă dorește oameni ca misionari care să-I slujească. De fapt, nu au fost convinși doar că Dumnezeu cheamă oameni să slujească pentru El, ci că îi cheamă pe toți creștinii să fie misionari. Întrebarea la care căutau răspuns acum era unde voia Dumnezeu ca ei să slujească.

Printr-o serie de mici miracole, Dumnezeu a început să-și dezvăluie marele Său plan. Brad și Linda vizitaseră Manaus, în Brazilia, cu câțiva ani înainte, când au slujit ca misionari pe termen scurt în Bolivia. Atunci au avut privilegiul să stea la bordul primei bărci *Luzeiro I*, ce a servit de cămin familiei Halliwell cu atâtea ani înainte. Brad și Lina citiseră multe dintre relatările fratelui Halliwell și au fost inspirați de numeroșii ani de slujire ai familiei în jungla tropicală din Brazilia. Încă de la acea vizită, Brad și Lina au avut o dorință arzătoare de a sluji ca misionari medicali în regiunea fluviului Amazon.

În 2007, un membru al bisericii din California l-a contactat pe Brad și i-a explicat că, prin intermediul mai multor circumstanțe, Dumnezeu i-a pus în inimă să-și doneze catamaranul imens cu care ieșea în largul oceanului. După

multe rugăciuni, a aflat despre visul acestui cuplu de a face lucrare misionară cu barca pe fluviul Amazon. După un scurt apel telefonic, acest bărbat, condus de Duhul Sfânt, și-a donat barca tânărului cuplu — un semn sigur că Dumnezeu îi conducea în slujire în regiunea Amazon, din Brazilia, urmând exemplul lui Leo și Jessie Halliwell.

Mai târziu în acel an, după ce Dumnezeu le-a pus la dispoziție fonduri ca să se mute și le-a deschis uși ca să lucreze cu biroul de conferințe local, Brad și Lina, cu micul lor fiu pe nume Levi, s-au mutat plini de credință în Brazilia pentru a ajuta la repornirea programului *Luzeiro*. Brad și Lina au trecut prin mai multe aventuri la începutul experienței lor, printre care și călătoria de o lună în care au dus catamaranul din insulele Caraibe în inima junglei Amazon.

Brad și Lina Mills au acum doi fii, pe Levi și Lucas, și slujesc de atunci în jungla amazoniană din Brazilia. Viața lor este dedicată în mod activ lucrării în câmpul misionar, văzând providența lui Dumnezeu în evenimentele de zi cu zi, în timp ce ajungeau în zone necunoscute în care încă nu ajunsese niciun misionar.

Da, Dumnezeu încă îi cheamă pe oameni să fie misionari. Dumnezeu vrea ca și voi să vă înrolați în mod activ în slujba Lui. Amintiți-vă că adevărata slujire misionară începe în propria casă. Nu suntem chemați cu toții să ne mutăm în alte țări, dar suntem cu toții chemați să-I slujim lui Dumnezeu exact acolo unde ne aflăm. Ce mai așteptați? Alăturați-vă celor aflați în slujba lui Hristos. Fiți ambasadori pentru Dumnezeul universului!

CONTRA CURENTULUI

5–11 februarie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Legalism SAU DRAGOSTE?

Text de memorat | Matei 23:25,26

Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necumpătate. Fariseu orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată.

SECȚIUNEA I

La începutul secolului al XVIII-lea, Anglia era cuprinsă de un mare întuneric spiritual. Viciile și uriașa ignoranță caracterizau clasele de jos ale poporului, în timp ce clasele de sus se mândreau cu nelegiuirea lor. În principiu, națiunea se întorsese la păgânism.

Șiți care a fost cauza acestui declin spiritual? V-ar surprinde să aflați că a fost rezultatul învățaturii că mântuirea poate fi câștigată făcând fapte bune?

„Marea doctrină a îndreptăririi prin credință, atât de clar predicată de Luther, fusese aproape cu totul pierdută din vedere și înlocuită cu principiul romano-catolic că mântuirea se poate obține prin fapte bune” (*Tragedia veacurilor*, p. 257).

În lecția anterioară, am văzut că ascultarea este o condiție esențială pentru mântuire. Oricum, acest lucru nu înseamnă că ne supunem legii lui

Dumnezeu pentru a câștiga mântuirea. Niciodată nu am putea câștiga favoruri de la Dumnezeu sau să devenim sfinți făcând fapte bune sau urmând un sistem de reguli. De fapt, este imposibil să trăiești o viață sfântă în timp ce inima este neconvertită. Pavel ne spune: „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8:7,8).

Când părea că întunericul nopții copleșise Anglia,

“ Dragostea care duce la neascultare este inspirată de Diavol; dragostea ce duce la ascultare este inspirată din cer. ”

— *Sermons and Talks*, vol. 1, p. 97

DIN CUPRINS:

C-7

1 | Legalism sau dragoste?

5 | Întâlnirea cu un pastor

6 | Calea creștină

8 | Un șlep scăpat de sub control

Dumnezeu a ridicat reformatori care au avut un rol esențial în restaurarea în biserică a învățaturii biblice ce spune că mântuirea este obținută prin credința în Isus, nu prin faptele noastre bune. Acești bărbați, John și Charles Wesley, împreună cu prietenul lor George Whitefield, nu au înțeles la început că mântuirea este un dar gratuit. Ei fuseseră învățați că bunăvoința lui Dumnezeu putea fi câștigată printr-o viață virtuoasă și urmând regulile bisericii lor. Observați ce au făcut drept urmare.

„Convinși de nevoia sfințeniei inimii, cât și de corectitudinea conduitei exterioare, ei au început cu entuziasm să ducă o nouă viață. Prin cele mai conștiincioase și evlavioase eforturi, ei se străduiau să supună relele inimii firești. Duceau o viață de renegare de sine, binefacere și umilință, respectând cu mare strictețe și exactitate orice regulă care credeau că poate fi folosită pentru obținerea a ceea ce doreau atât de mult

– acea sfințenie care putea să le asigure bunăvoința lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, pp. 257, 258).

Acești bărbați erau priviți drept fanatici religioși. Unii rânjeau și îi numeau „clubul sfinților”. Wesley însă era hotărât într-o singură privință. Indiferent cât o să-l coste, el dorea să fie mântuit și să aibă parte de bunăvoința lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în ciuda eforturilor neobosite, nu a reușit să-și purifice inima.

„Dar nu și-au atins scopul propus. Inutile au fost eforturile lor de a se elibera de sub condamnarea păcatului sau de a-i sfărâma puterea. Era aceeași luptă pe care o dusesse Luther în chilia din Erfurt. Era aceeași întrebare care îi torturase sufletul: «Cum poate un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu?» (Iov 9:2)” (*Ibid.*).

Voi cum vedeți lucrurile? Încercați să obțineți neprihănirea prin propriile eforturi? Sau ați aflat secretul pe care Wesley nu-l descoperise încă?

SECȚIUNEA II

John și Charles Wesley nu au abandonat căutarea sfințeniei. Ei au continuat să ducă o viață de lepădare de sine, făcând tot ce știau că este corect. Ani de zile însă, nu au avut pace în inimă.

În această perioadă, frații Wesley au intrat în contact cu moravii germani, ai căror strămoși învățaseră de la Jan Huss doctrina mântuirii doar prin credință. John Wesley a fost profund impresionat de acești oameni. Odată, în timp ce traversa Oceanul Atlantic cu câțiva dintre ei, a avut ocazia să-i observe mai pe îndelete.

„Am observat cu mult timp înainte”, spunea el, „marea seriozitate a comportamentului lor. Ei dăduseră dovadă de o continuă umilință, îndeplinind pentru ceilalți pasageri acele servicii umile pe care niciunul dintre englezi nu era dispus să le facă; pentru acele servicii, ei n-au vrut și n-au primit nicio plată, spunând că era spre binele inimii lor mândre și că iubitorul lor Mântuitor făcuse mai mult pentru ei. Fiecare zi le dădea ocazia să manifeste o blândețe pe care nicio nedreptate nu putea să o clintească. Dacă erau îmbrânciți, loviți sau trântiți, se ridicau și plecau, dar nu se auzea nicio plângere din gura lor. Acum era ocazia de a proba dacă au fost eliberați de frică, așa cum fuseseră de mândrie, mânie și răzbunare. Într-o zi, pe la mijlocul psalmului cu care și-au început

slujba, marea s-a dezlănțuit și a sfâșiat în bucăți vela principală, valurile au acoperit corabia și s-au revărsat peste punte, ca și când adâncul cel mare urma să ne înghită. Printre englezi au izbucnit țipete grozave, în timp ce germanii continuau să cânte liniștiți. L-am întrebat pe unul dintre ei, după aceea: «Nu ți-a fost frică?» El a răspuns: «Îi mulțumesc lui Dumnezeu, nu». Apoi am continuat: «Dar femeilor și copiilor voștri nu le-a fost frică?» El a răspuns blând: «Nu, femeile și copiii noștri nu se tem de moarte»” (*Tragedia veacurilor*, pp. 258, 259).

John Wesley a fost convins că acești creștini aveau ceea ce el își dorea atât de mult. Ei aveau ceva mai mult decât un comportament fără pată; aveau pace în inimă.

Cu ajutorul unuia dintre predicatorii moravi, Wesley a început să vadă că trebuie să renunțe la dependența de propriile fapte ca să se asigure de bunăvoința lui Dumnezeu și să se încreadă în întregime în Isus, Mielul lui Dumnezeu care ia asupra Lui păcatele lumii. În acea zi, realitatea neprihănirii prin credință i-a devenit limpede.

„La o adunare a Fraților moravi din Londra, a fost

citită o declarație a lui Luther care descria schimbarea pe care Duhul lui Dumnezeu o produce în inima credinciosului. Pe când asculta, în sufletul lui Wesley s-a aprins credința. «Mi-am simțit inima încălzită în mod neobișnuit», spunea el, «am simțit că aveam încredere în Hristos, numai în Hristos, pentru mântuire. Mi-a fost dată asigurarea că El mi-a îndepărtat păcatele, da, chiar și pe ale mele, și m-a salvat de legea păcatului și a morții» (*Idem.*, pp. 259, 260).

Experiența lui Wesley poate fi și a voastră. Veniți la Hristos așa cum sunteți; nu așteptați până când v-ați făcut mai buni, căci lucrul acesta este imposibil. Încredințați-vă sufletul în întregime Lui. Acceptați darul Său de pocăință și iertare oferit vouă. Credeți că El poate și o să vă ierte păcatele, și vă va mântui,

SECȚIUNEA III

Cu toate că eforturile lui Wesley au fost direcționate greșit la început, Dumnezeu a înțeles după ce tânjea în inima lui; iar atunci când a sosit timpul, El S-a dezvăluit căutătorului sincer după adevăr și neprihănire.

„De-a lungul anilor de eforturi obositoare și fără niciun semn încurajator – ani de aspră lepădare de sine, de reproșuri și umilire –, Wesley se dedicase ferm scopului său unic de a-L căuta pe Dumnezeu. Acum Îl găsise și a descoperit că harul pe care se chinuise să-l obțină prin rugăciuni și posturi, prin fapte de binefacere și sacrificiu de sine era un dar «fără bani și fără plată»» (*Tragedia veacurilor*, p. 260).

Wesley descoperise un adevăr minunat – faptul că mântuirea nu înseamnă doar respectarea unui set de reguli ce guvernează comportamentul exterior. Ea este un dar gratuit al lui Dumnezeu ce implică schimbarea inimii. În continuare, Wesley și-a dedicat viața predicării acestor două uriașe adevăruri: mântuirea este obținută prin credința în Isus, iar prin puterea reînnoită a Duhului Sfânt, viața zilnică este în conformitate cu exemplul lui Hristos.

Anterior convertirii lui, Wesley fusese foarte atent în privința comportamentului său. Cum a fost însă comportamentul lui după convertire?

„Acum el își continua viața strictă și de renunțare de sine nu ca o temelie a credinței, ci ca un efect al ei; nu ca rădăcină, ci ca rod al sfințirii. Harul lui Dumnezeu în Hristos este baza speranței creștine, iar acest har se va manifesta prin ascultare» (*Idem*).

“Fii suficient de deschis, sincer, curat la inimă, ca să crezi aceste promisiuni ale lui Dumnezeu.”

— *The Youth's Instructor*, 8 iulie, 1897

exact cum a promis. Când vă veți preda în întregime și necondiționat lui Dumnezeu și veți accepta făgăduințele Sale de parcă v-ar fi spuse vouă, indiferent că vă simțiți imediat inima „ciudat de încălzită” sau nu simțiți nimic, sunteți un copil al Împăratului. Nu mai sunteți în război cu Dumnezeu. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5:1).

Dragostea adevărată nu întreabă: „Trebuie?”, ci mai degrabă: „Ce pot să fac mai mult pentru Tine?” Iar atunci când devenim copii ai lui Dumnezeu, bucuria noastră este să-I slujim. Dorința noastră cea mai profundă este să trăim în acel mod despre care Tatăl nostru cere să spunem că Îl mulțumește. „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Psalmii 40:8).

Atunci când trăim prin credință – când credem în Isus, dragostea pentru Hristos va fi exprimată printr-o ascultare de bunăvoie. Cele două sunt legate în mod inseparabil. „Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:17).

Când căutăm să facem voia lui Dumnezeu în toate, oamenii ne-ar putea acuza că suntem legaliști și că nu trebuie să fim atât de principiali în privința lucrurilor mici. La urma urmelor, nu dragostea este cea care contează? Ba da, este. „Isus i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii” (Matei 22:37-40).

Pentru a ne ajuta să înțelegem dragostea, ascultarea

și comportamentul sunt strâns legate. Apostolul Ioan a scris: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:2,3).

Legalismul înseamnă câștigarea mântuirii prin respectarea comportamentului exterior. Dar ascultarea adevărată nu înseamnă legalism, ci este rezultatul credinței. Scriitoarea inspirată explică acest lucru astfel: „Dar să observăm aici că ascultarea nu este doar o simplă conformare formală, ci și o slujire din iubire.... În loc de a-l elibera pe om de obligația ascultării,

credința, și numai credința care ne face părtași ai harului lui Hristos, este cea care ne face capabili să ascultăm. Noi nu câștigăm mântuirea prin ascultarea noastră; pentru că mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, primit prin credință. Dar ascultarea este rodul credinței” (*Calea către Hristos*, pp. 43, 44).

Adevărata dragoste caută să mulțumească subiectul afecțiunii, în special în lucrurile mărunte. Când Îl iubim pe Dumnezeu, vom căuta să facem tot ce Îl mulțumește. Adevărata ascultare nu înseamnă legalism, ci este slujire din iubire. Așa cum Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Gândiți-vă la faptele bune pe care le faceți în prezent. Încercați în vreun fel să deveniți neprihăniți sau să obțineți bunăvoința lui Dumnezeu prin acestea? _____

Dacă da, ce puteți învăța din experiența lui Wesley? _____

2. Cum poate fi aplicat sfatul adresat de Isus bisericii din Laodiceea celor care încearcă să devină neprihăniți prin propriile fapte bune? Apocalipsa 3:17,18 _____

Secțiunea II

3. Ai trăit experiența lui Wesley de a accepta mântuirea doar prin credința în Isus Hristos? _____

Dacă nu, îngenunchează chiar acum și vino la Isus așa cum ești. Pentru un sfat mai bun și mai practic despre acest subiect, citești *Calea către Hristos*, capitolul 6: „Credința și acceptarea.”

Secțiunea III

4. Ce întrebare nu pune niciodată dragostea adevărată? _____

Ce întrebare pune dragostea adevărată? _____

Gândiți-vă acum cu atenție la relația voastră cu Dumnezeu. Îl iubiți cu adevărat? _____

De asemenea, gândiți-vă cu atenție la relația cu părinții și cu frații voștri. Îi iubiți cu adevărat? _____

5. Ce putem învăța din Matei 23:23 despre importanța lucrurilor mari și a lucrurilor mici? _____

6. Comparați 1 Corinteni 7:19 și Galateni 5:6. Ce vă spune despre relația dintre credință și ascultare? _____

Miracole din viața mea

— partea 7, de John N. Loughborough

Întâlnirea cu un pastor

Adoua zi, pastorul baptist a venit în vizită acasă la familia care fusese interesată de prezențările mele. A sosit și un grup mare de vecini care l-au întrebat ce credea despre întâlnirile mele. „Aduceți-l pe băiat aici”, a răspuns, „și o să-l dau gata în două minute”.

Așadar, stăpânul casei și-a trimis băiatul după mine ca să-mi spună să merg imediat să cinez acasă la ei.

Îndată ce am luat loc în camera unde se adunaseră vecinii, s-a deschis ușa magazinului din fața clădirii și a intrat pastorul baptist. Îmi era teamă să mă confrunt cu pastorii, așa că în secret mi-am înălțat inima spre Dumnezeu în rugăciune.

„Ei bine, ai avut ceva audiență aseară”, a început predicatorul.

„Da, și oamenii păreau foarte interesați”, am spus.

„Probabil că erau curioși să asculte un băiat predi-când”, a răspuns. „Am înțeles bine aseară că ai spus că sufletul nu este nemuritor?”

„Așa am spus”, am răspuns, „Nu știu cum m-ați înțeles.”

„Dar ce spui de versetul care spune: «Aceștia vor avea parte de pedeapsa veșnică, de moartea care nu moare niciodată?»”

Surprins, i-am răspuns: „Nu cunosc acest verset. Jumătate din el se găsește în Biblie, iar cealaltă jumătate este din cartea de imnuri metodistă.”

Predicatorul a insistat zelos: „Îți spun că citatul este din Biblie! Este în capitolul 25 din Apocalipsa!”

„Cred că vreți să spuneți capitolul 25 din Matei”, am răspuns. „Jumătate din verset se găsește acolo și este vorba de cei nelegiuiți care vor avea parte de pedeapsa veșnică.”

„Ah, da”, a fost el de acord. „Așa e, dar versetul citat este din capitolul 25 din Apocalipsa.”

„Atunci e cu trei capitole în afara Bibliei”, am spus, „căci Apocalipsa nu are decât douăzeci și două de capi-tole.”

„Dă-mi Biblia și o să-ți arăt”, a spus. Spre uimirea tuturor, a început să frunzărească Vechiul Testament, după care a întrebat: „Unde este Apocalipsa?”

„Uitați-vă lângă coperta din spate a Bibliei. Este ultima carte, dar nu sunt decât douăzeci și două de capitole în cartea aceasta”, am răspuns.

Mi-a dat Biblia înapoi și a spus: „Ei bine, aș vrea să mai vorbim cândva, dar mai am și alte întâlniri acum.” Confuz, a părăsit camera.

Cei prezenți erau extrem de uimiți. O doamnă a comentat că ea crezuse că era un bărbat învățat.

„Are o bibliotecă mare”, am explicat, „și a învățat din toate cărțile acelea, dar a eșuat la studiul Bibliei.”

Familia mi-a spus că erau foarte interesați de ceea ce predicasem în noaptea dinainte și voiau să vorbim, iar predicatorul baptist ceruse să trimită după mine ca să dea pe față erorile din învățăturile mele. După discuția bună din această vizită, mi-a dispărut frica de predicatori.

După cinci întâlniri la școala domnului Thom-son, am călătorit spre vest, către școala Twobridge. Având impresia că va fi un loc bun pentru întâlniri, am intrat în vorbă cu cei din casa cea mai apropiată. Aceștia mi-au dat să mănânc și mi-au arătat unde locuiau administratorii. M-am întâlnit cu aceștia și am programat o adunare. În prima noapte, locul s-a umplut complet cu oameni. După aceea, un oarecare domn Beardsley m-a invitat să stau la el.

Noaptea erau luminate de lună și văile se vedeau frumos, iar în fiecare seară, casa era plină. După a noua prezentare, domnul Beardsley a fost acuzat că găzduiește un eretic în casa lui. La una din întâlniri, s-a apărat în mod public și a susținut ceea ce predicam ca fiind adevărat. Cu ocazia aceasta, s-a spart gheața și au fost și alții care au luat poziție.

Cum cele unsprezece predici pe care le prezenta-sem au fost tot ce pregătisem, am pus punct întâlniri-lor și m-am întors acasă să mă odihnesc și să mă ocup de nevoile mamei mele văduve.

Conexiunea istorică

Calea creștină

Să fii creștin înseamnă să posezi atributele caracterului lui Hristos, să ai o inimă impregnată cu dragostea lui Dumnezeu, să te bucuri onorându-L pe Dumnezeu, să cauți cu sinceritate realizări cerești. Înseamnă să-I înalți lui Dumnezeu imnuri de laudă dintr-o inimă plină de recunoștință și să apreciezi toate lucrurile ce își au originea în Dumnezeu.

Creștinul iubește ceea ce Dumnezeu iubește. O inimă umplută cu dragoste creștinească este înălțată mult deasupra atmosferei egoismului, locuind într-o atmosferă sfântă, pură și luminoasă. Dragostea pe care Dumnezeu o sădește în inimă este o dragoste dictată de impulsuri sfinte, fiind susținută de un simț al datoriei și prețuită printr-o voință fermă. În sufletul în care această dragoste este prețuită, virtuțile vor crește asemenea unui arbore într-o grădină bine cultivată.

Să fii creștin înseamnă să posezi harurile creștine și să dai roade de neprihănire, chiar roadele Duhului: „bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.” Să fii creștin înseamnă să practici religia acasă. Unde este mai multă nevoie? Influența casei, puternică pentru totdeauna, este astfel numai când este atent prețuită. Aceasta nu poate suporta explozia grosolaniei și neglijenței, fără să primească o rană care cu greu poate fi vindecată.

Motivele și gusturile creștinului sunt în întregime opuse celor din lume. Este imposibil să fii în armonie cu Hristos și cu lumea în același timp. Numai că, printre oamenii lui Dumnezeu, dragostea de lume a crescut la cote alarmante. Suntem îngrijorați când vedem atât de mulți ce declară că Îl acceptă pe Hristos și totuși trăiesc de la o zi la alta la fel ca înainte. Prea adesea, credincioșii acționează în așa fel încât necredincioșii nu au niciun motiv să considere că aceștia trăiesc mai aproape de Hristos decât ei înșiși. Conversația lor este frivolă, iar acțiunile

lor, necreștine. Mulți care fac jurăminte la botez nu trăiesc după acestea nici măcar o singură zi. Ei nu au ieșit din lume. Ei nu știu ce înseamnă să ai părtășie cu Dumnezeu. Ne temem că mulți tineri s-au oprit din a experimenta o convertire autentică. Prin acțiunile lor mărturisesc că nu au de-a face cu Hristos – că nu sunt decât aspiranți.

„Îi veți cunoaște după roadele lor.” O schimbare autentică de inimă poartă dovada cu ea. Viața celui care este cu adevărat convertit este separată și diferită de viața celor din lume. În loc să fie absorbit de plăcerea lumească, creștinul este înfometat și însetat după pâinea vieții și după apa mântuirii. El este mai nerăbdător să învețe calea Domnului și să se asigure de bunăvoința Sa, decât să-și satisfacă plăcerile lui sau pe ale celor ce nu sunt în armonie cu Dumnezeu.

„Intrați pe poarta cea strâmtă.... strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.” Când Hristos a spus aceste cuvinte, mulți dintre cei ce-L ascultau erau convinși de doctrina Sa, dar aveau nevoie să le fie trezit mai mult interesul în privința bunăstării lor veșnice. Ei veniseră la intersecția a două drumuri, iar cel greșit, aparent, era mai atrăgător. Ei aveau dorințe bune, dar nu erau deciziși cu totul să-L slujească pe Dumnezeu. Ei Îl urmau pe Mântuitorul „de la distanță”. Izbăvitorul lumii a văzut pericolul în care se aflau și a căutat să-i facă să-și dea seama de acesta. El tânjea să-i vadă predându-se complet lui Dumnezeu. Îl dorea să-i

vadă trăind o astfel de stare de indecizie. Vocea Sa atinse o tonalitate înaltă, entuziastă când li se

“Creștinul iubește ceea ce Dumnezeu iubește.”

adresă: „Largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea.” Această cale este largă, și pe ea vor găsi loc din abundență iubitorii de plăceri și cei mândri. Cei egoiști, lacomi, ipocriți, fiii și ficele frivolității, cei nemulțumitori și nesfinți, toți aceștia vor găsi calea cea largă potrivită gustului lor.

Pentru a umbla pe calea cea îngustă este nevoie de un efort serios de negare a sinelui. Din cauza îngustimii, sunt atât de puțini cei ce găsesc această cale. Mulți caută să intre, dar eșuează din cauza lipsei seriozității. Iar la sfârșit, aceștia pășesc pe calea cea largă, nefiind în stare să vadă că pe calea cea strâmtă se găsesc bucurii ce compensează orice încercare.

Unii dintre cei care au intrat pe calea cea largă aud vocea lui Dumnezeu chemându-i: „Intrați pe

poarta cea strâmtă” și luați o poziție hotărâtă de a nu vă întoarce pe calea cea largă. Prin pocăință și credință în Hristos, aceștia intră pe poarta cea strâmtă. Ei își dau seama că trebuie să renunțe la toate îngăduințele de sine, că mândria trebuie smerită și eul, răstignit. Ei văd că trebuie să dea la o parte orice piedică și păcatul care îi înfășoară atât de lesne. Ei trebuie să-și croiască drum dincolo de orice obstacol, să se lepede de sine, să-și ia crucea, să reziste ispitelor, să se prindă de tot ajutorul pe care Dumnezeu l-a așezat la îndemâna lor. Ei trebuie să-L accepte pe Mântuitor în fapte și în adevăr. Ei trebuie să meargă înainte de-a lungul căii înguste a sacrificiului de sine, căci este calea spre mântuire. Cu toate că vocile iubitorilor de plăceri îi invită la distracții neglijente și egoiste, ei nu trebuie să se abată nici la dreapta, nici la stânga.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce înseamnă să fii creștin? _____

2. Comparați motivele și gusturile unui creștin cu ale cuiva din lume. _____

Ce anume se întâmplă la cote alarmante printre oamenii lui Dumnezeu? _____
În ce feluri se întâmplă aceasta? _____

3. Descrieți un creștin cu adevărat convertit. _____

4. De ce este nevoie pentru a umbla pe calea cea strâmtă? _____
De ce sunt atât de puțini cei ce găsesc calea cea strâmtă, sau care nu reușesc să intre pe ea? _____
Ce nu reușesc să vadă aceștia? _____
5. Ce trebuie să facă cei care aleg să iasă de pe calea cea largă pentru a umbla pe calea cea strâmtă? _____

Capitole de credință

Un șlep scăpat de sub control

de Brad Mills

Era o dimineață de joi obișnuită. Mă duceam cu șalupa spre debarcader ca să-l iau pe Tony. Soarele caraibian îmi încălzea spatele și se reflecta în apă. O altă șalupă s-a apropiat cu repeziciune din partea stângă, încetinind turația motorului de parcă ar fi vrut să mă contacteze. După ce a încetinit, am început să conversez cu bărbatul grenadian.

„Ești căpitanul ambarcațiunii?” m-a întrebat bărbatul, arătând spre catamaranul nostru. După ce am confirmat că ambarcațiunea era într-adevăr a noastră, bărbatul s-a grăbit să mă anunțe că trebuie să ridic ancora și să mut barca, și s-o fac chiar imediat. „Voi veni cu un șlep în direcția voastră în aproximativ treizeci de minute”, a spus pe un ton emfatic.

Meditând la această nouă dilemă și schimbându-mi imediat planurile de dimineață, l-am luat pe Tony și i-am explicat situația. Am căzut amândoi de acord că trebuie să pornim motoarele, să ridicăm ancora și să mutăm ambarcațiunea. Aceasta avea să fie pentru mine o experiență din care aveam ce să învăț; ambarcațiunea îmi fusese donată recent și acum o mutam pentru prima dată.

Catamaranul are două motoare diesel, câte unul în fiecare carenă. Am întors cheile și ne-am dus la carena de la babord (din partea stângă) să verificăm primul motor. Am fost întâmpinați de îndată de un zgomot puternic, asurzitor, și de fumul ce ieșea din motor. După ce am verificat repede, am observat că alternatorul era blocat și, prin urmare, cureaua doar se învârtă în jurul acestuia și fumega.

M-am grăbit în sus pe scări și am răsucit cheia în contact la punctul mort, dar motorul continua să funcționeze. Apoi mi-am amintit că motoarele diesel nu au nevoie de electricitate ca să funcționeze. Am stat lângă motor cu un extingtor în mână, în timp ce Tony încerca să găsească pârghia de întrerupere. După ce am căutat câteva minute, l-am sunat pe cel care ne-a donat ambarcațiunea, iar el ne-a îndrumat direct spre pârghie și am oprit motorul.

Ușurați că am reușit să oprim motorul, ne-am întors pe punte la timp ca să vedem șlepul îndreptându-se direct spre vasul nostru! Am discutat cu Lina și Tony, fiind îngrijorați și încercând să decidem ce să facem. Pierzând atât de mult timp cu primul motor, nu ne mai rămăsese timp

să ridicăm ancora și să ne mutăm din loc. Am privit șlepul, care se mișca încet în direcția noastră, cum a lovit o barcă mai mică aflată în laterală noastră. Imediat, ne-am dat seama că aceasta era o problemă pe care trebuia să o rezolve Dumnezeu. Ne-am strâns toți trei împreună și ne-am rugat, cerându-I lui Dumnezeu să ne dea înțelepciune și să-Și protejeze ambarcațiunea. Am apucat

cu Tony bilele noastre mari de cauciuc și le-am amplasat în partea laterală a ambarcațiunii ca să amortizeze impactul cu șlepul. De îndată ce șlepul dădu la o parte și ultima barcă și se îndrepta direct spre noi, începu să bată un vânt puternic dinspre nord. Vântul continuă să sufle și devie șlepul din direcția noastră, schimbându-i complet cursul ca să nu ne lovească. Am înălțat o rugăciune de laudă spre Dumnezeu pentru că Și-a protejat ambarcațiunea!

Această experiență ne-a reamintit ce spuseseră discipolii despre Isus: „Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până și vânturile, și marea?” (Matei 8:27).

Dumnezeul nostru este cu adevărat un Dumnezeu puternic. Pe măsură ce trecem prin experiențele vieții, învățăm că Dumnezeu este mai mult decât un Creator distant, aflat departe în spațiu. El este un Prieten personal. Vorbiți cu Prietenul vostru zilnic? Vă luați timp să-L auziți vocea? El așteaptă. De ce să mai pierdeți timpul și nu căutați să-L cunoașteți acum?

Două bărci de salvare de pe fluviul Amazon

CONTRA CURENTULUI

12–18 februarie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Nebunia NEPOCĂINȚEI

Text de memorat | Evrei 3:12,13

Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.

SECȚIUNEA I

Faraonul care conducea Egiptului în timpul exodului a săvârșit păcatul de neiertat. Știți ce păcat, dintre numeroasele păcate făcute, nu poate fi iertat de Dumnezeu? Să fi fost faptul că se închina zeului soare ori că accepta închinarea egiptenilor? Sau că le-a vorbit provocator lui Moise și Aron, că i-a făcut sclavi pe israeliți și le-a ucis bebelușii? Ori a fost vorba de altceva?

Să cercetăm pentru a găsi răspunsul la această întrebare. Ce spune Biblia despre păcatul de neiertat? Care este acesta și cum poate fi evitat?

Când vorbim despre păcatul de neiertat, pentru început ne gândim de obicei la ceva ce a spus Isus: „Oricine va vorbi împotriva Fiului omului va fi iertat, dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor” (Matei 12:32).

Ce L-a făcut pe Isus să declare acest lucru?

Cu puțin timp înainte, Isus făcuse un miracol

care era o dovadă incontestabilă a divinității Lui.

„Atunci, I-au adus un îdrăcit orb și mut și Isus l-a tămăduit, așa că mutul vorbea și vedea” (Matei 12:22).

Fariseii nu aveau cum să nu-și dea seama că Isus era cine pretindea că este. Și totuși, aceștia I se opuseră deja cu toată puterea lui Isus și erau prea mândri să admită că greșiseră. De asemenea, fariseilor le era teamă că miracolul va face mulțimile să-L accepte pe Isus ca Mesia. Așa că au spus ceea ce știau că este o minciună: „Când au auzit fariseii lucrul acesta, au

“ Cea mai obișnuită manifestare a păcatului contra Duhului Sfânt este continua neglijare de a asculta invitația Cerului la pocăință. ”

—Viața lui Isus, p. 356

DIN CUPRINS:

C-8

1 | Nebunia nepocăinței

5 | Instruirea continuă

6 | Legea secerișului

8 | Înainte să întrebăm

zis: «Omul acesta nu scoate dracii decât cu Beelzebul, domnul dracilor!» (Matei 12:24).

Făcuseră fariseii păcatul de neiertat spunând un astfel de lucru teribil? Nu. Uitați-vă cu atenție la declarația lui Isus: „Adevărat vă spun că toate păcatele și toate hulele pe care le vor rosti oamenii li se vor ierta, dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt nu va căpăta iertare în veac, ci este vinovat de un păcat veșnic” (Marcu 3:28,29).

Observați că Dumnezeu dorește să ierte *toate* păcatele. Aceasta este o veste minunată! Așadar, fariseii nu făcuseră păcatul de neiertat acuzându-L în mod fals pe Isus. Dar au fost pe aproape. Rezistând convingerii că Isus este Mesia, fariseii au ales un drum periculos. „Păcatul blasfemiei împotriva Duhului Sfânt nu constă într-un cuvânt spus la repezeală sau o faptă făcută brusc, ci în rezistența fermă în fața adevărului și dovezilor” (*The Faith I Live By*, p. 58).

Dacă ne gândim la lucrarea Duhului Sfânt, are sens: „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:8).

SECȚIUNEA II

Pentru a ne ajuta să înțelegem păcatul de neiertat, Dumnezeu a introdus mai multe exemple în Biblie. Acestea includ istoriile unor bărbați precum Esau, Iuda, Balaam, împăratul Saul și Core. Oricum, probabil cel mai limpede exemplu este faraon. Istoria lui este o avertizare pentru noi.

„Ce s-a întâmplat în inima lui faraon se va întâmpla în fiecare suflet care neglijează să primească lumina și apoi să umble în strălucirea razelor ei. Dumnezeu nu distruge pe nimeni. Păcătosul se distruge singur prin propria lipsă de pocăință. Atunci când un om nu ia seama la invitațiile, muștrările și avertizările Spiritului lui Dumnezeu, conștiința lui devine insensibilă, iar în următoarea ocazie când îi va fi adresat un îndemn, îi va fi și mai greu să asculte decât i-a fost prima dată. Și la fel cu fiecare repetare. Conștiința este glasul lui Dumnezeu care se aude în mijlocul pasiunilor omenești; când ne împotrivim ei, Duhul lui Dumnezeu este întristat” (*Mărturie pentru comunitate*, vol. 5, p. 112).

Asemenea lui Faraon și chiar lui Lucifer, mulți dintre conducătorii religioși din zilele lui Hristos au sfârșit comițând păcatul de neiertat. Dumnezeu i-ar fi iertat de bunăvoie chiar și pentru că l-au ucis pe Isus și i-a trimis pe apostoli să le dea o ultimă ocazie ca să se

Când Duhul Sfânt convinge pe cineva de păcat – indiferent de păcat –, acea persoană poate alege să mărturisească și să uite de păcat. Sau se poate dezvinovăți și poate justifica ce a făcut. Persoana care refuză să se pocăiască alege să-și prelungească robia. Dacă insistăm cu încăpățănare, mecanismele solide ale conștiinței se deteriorează tot mai mult, până când ajungem să credem că ceea ce e greșit este corect și invers. Dacă situația se prelungește, persoana care în mod conștient continuă să reziste convingerii aduse de Duhul Sfânt cu privire la păcat se împietrește în păcatul la care ține atât. Atunci Dumnezeu nu mai poate face nimic și ne lasă în brațele păcatului pe care îl iubim.

Puteți înțelege de ce Pavel ne îndeamnă să nu ne împietrim inimile, ci să răspundem apelurilor Duhului Sfânt *astăzi*? „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6:2). „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 3:15).

Astăzi este ziua mântuirii. Este singurul moment sigur ca să ne predăm voința lui Dumnezeu.

pocăiască. Însă aceștia i-au persecutat pe cei care mărturiseau despre învierea și înălțarea Sa, și continuau să se împotrivească în fața puternicei convingeri a Duhului Sfânt, până când inimile lor au ajuns să fie atât de împietrite, încât nici măcar Dumnezeu nu mai putea inventa o cale de a-i ajuta.

„Domnul Dumnezeuul părinților lor a dat din vreme trimișilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său și locașul Său. Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au râs de prorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac” (2 Cronici 36:15,16).

Într-un contrast izbitor cu aceste relatări triste, avem la dispoziție istoria împăratului David. David a făcut câteva păcate îngrozitoare, cum ar fi crima și adulterul – păcate „mari”, despre care unii oameni cred că sunt de neiertat. Totuși, care a fost răspunsul lui David când

profetul Natan l-a confruntat cu păcatul său. Și ce a făcut Dumnezeu? „David a zis lui Natan: «Am păcătit împotriva Domnului!» Și Natan a zis lui David: «Domnul îți iartă păcatul, nu vei muri»” (2 Samuel 12:13).

Pocăința lui David a fost sinceră. El a acceptat să fie muștrat și corectat. Când și-a dat seama de nelegiuirea lui, a tânjit după iertare, neprihănire și curățire de păcat, iar Dumnezeu l-a iertat. „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (Psalmii 51:10).

Orice persoană care, asemenea lui David, acceptă muștrarea, se pocăiește și dorește neprihănirea nu a înfăptuit păcatul de neiertat. Ascultați minunatele făgăduințe ale lui Dumnezeu pentru cei păcătoși:

„Voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat” (Isaia 44:3).

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” (Matei 5:6).

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi;

“Nu puteți estima cu adevărat gravitatea păcatului. Trebuie să acceptați estimarea lui Dumnezeu, iar aceasta cântărește într-adevăr greu.”

—*The Signs of the Times*, 9 aprilie 1894

chemați-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55:6,7).

Așadar, păcatul de neiertat nu este vreo faptă teribilă pe care Dumnezeu nu vrea să o ierte. Nu există așa ceva. Mai degrabă, este eșecul nostru repetat de a conștientiza, de a ne preda și de a ne mărturisi păcatele sub puterea convingătoare a Duhului Sfânt.

Ați păcătit? Simțiți că aveți nevoie de un mântuitor? Căutați-L pe Isus. El vă va primi cu bucurie! El a făcut următoarea promisiune: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37).

SECȚIUNEA III

Vă amintiți cu câtă căldură a fost primit fiul rățacitor de tatăl lui? Această parabolă emoționantă ne ajută să ne imaginăm cum îl va primi Dumnezeu pe fiecare păcătos care vine la El. Mântuitorul nostru nu a sacrificat atât de mult doar ca să întoarcă spatele unui suflet nenorocit.

Lui Satana însă, îi place să te țină departe de Mântuitorul, înspăimântându-te cu gândul că ai comis păcatul de neiertat și că astfel cazul tău este lipsit de orice șansă. Nu-l asculta. Crede că Isus te iubește și este gata să te ierte.

„Satana îți va spune că ești un păcătos, că nu este nevoie să te rogi și să te pocăiești după ce ai înfăptuit păcatul pe care l-ai făcut; poți însă să-i spui lui Satana că este nevoie, pentru că ești un păcătos și ai nevoie de un mântuitor. Poți să vii la Domnul și să spui: «Iartă-mi păcatul. Îmi pun mâna în mâna ta pentru ajutor; trebuie să primesc iertarea ta sau voi pieri»” (*The Review and Herald*, 11 octombrie 1892).

Când ați păcătit, puteți să pretindeți împlinirea acestei minunate promisiuni: „Căci Tu ești bun, Doamne, gata să ierți și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă” (Psalmii 86:5).

Nu trebuie să credem că, ținând cont că Dumnezeu

este atât de pregătit să ierte, nu este nicio problemă dacă nu ne supunem Lui. Satana vrea să ne înșele să credem că putem să ne schimbăm comportamentul păcătos oricând vrem. Dar nu este așa. Ori de câte ori ne agățăm de păcat, ne rănim profund sufletul.

„Prin cultivarea persistentă a răului, desconsiderând în mod voit apelurile iubirii divine, păcătosul își pierde orice plăcere de a face binele, nu mai simte nicio dorință de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a avea o relație cu El, își pierde însăși capacitatea de a primi lumina cerului. Invitația harului continuă să fie plină de dragoste. Lumina strălucește la fel de puternic ca atunci când s-a revărsat pentru prima dată asupra sufletului său, dar glasul ajunge la niște urechi surde, iar lumina atinge niște ochi orbi” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 80–81).

Dacă alegeți calea păcatului, Dumnezeu vă va căuta cu invitații la pocăință. Dar acestea vor deveni tot mai puțin distincte, pe măsură ce vă afundați tot mai mult

în răzvrătire. Din acest motiv, Isus a spus: „Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul: cine umblă în întuneric nu știe unde merge” (Ioan 12:35).

De ce să vă agățați, totuși, de păcat? Renunțați acum să păcătuiți și cereți-I lui Dumnezeu să vă înlocuiască inima împietrită cu una nouă. El a promis că o va face. „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne” (Ezechiel 36:26).

Cum stau lucrurile cu voi? V-a vorbit mult timp Duhul doar ca să vă găsească inima închisă, încuiată și în spatele gratiilor? Căutați-L astăzi, cât timp încă vorbește

cu voi. Cereți-I astăzi lui Dumnezeu să vă dea o inimă nouă. Predați-vă astăzi Duhului Sfânt. Acea primă victorie pe care o puteți avea astăzi asupra unui păcat prețuit ar putea să vă solicite mult. Dar odată ce veți obține victoria, data viitoare va fi mai ușor.

„Fiecare rezistență la ispită o face pe următoarea mai ușoară. Fiecare negare de sine o face mai ușoară pe următoarea. Fiecare victorie câștigată pregătește terenul pentru o victorie proaspătă” (*Solii către tineret*, p. 94).

Așadar, haideți să avem curaj și, în puterea lui Isus, să progresăm neclintit spre cer zilnic.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. „O primă rezistență la insistența Spiritului Sfânt atrage o alta. Astfel, inima este împietrită, iar conștiința, vestejită” (*Solii către tineret*, p. 94). De ce fel de acțiuni și atitudini care v-ar face în cele din urmă să comiteți păcatul de neiertat ar trebui să vă păziți în propria viață? _____

2. Ce a făcut Felix și nu ar trebui să facem niciodată? Faptele apostolilor: 24:24,25 _____

Secțiunea II

3. Cum a comis faraon păcatul de neiertat? _____

4. Dumnezeu l-a confruntat pe David prin profetul Natan. Enumerați câteva moduri prin care v-ar putea confrunta cu păcatele voastre. _____

5. Scrieți o simplă definiție biblică a păcatului de neiertat. _____

Cum poți ști că nu ai comis păcatul de neiertat? _____

Secțiunea III

6. „Pe de altă parte, fiecare rezistență la ispită o face pe următoarea mai ușoară” (*Solii către tineret*, p. 94). Ce acțiuni și atitudini ar trebui să încurajați în viața voastră pentru a evita să înfăptuiți vreodată păcatul de neiertat? 2 Corinteni 6:1,2; Evrei 3:7-13; Galateni 6:7,8 _____

7. Ce va face Isus dacă un păcătos – orice păcătos – vine la El căutând iertare și pace? Isaia 1:18; 55:7; Matei 11:28; Mica 7:7-9,18,19 _____

Miracole din viața mea

— partea 8, de John N. Loughborough

Instruirea continuă

În ciuda succesului meu timpuriu, tot mă temeam să ies să predic singur. După ce am stat câteva săptămâni acasă, am vizitat din nou localitatea domnului Thompson. Pe drum, am trecut pe la domnul Lamson, în Clarkson, și am întrebat dacă este cineva dispus să meargă cu mine să mă ajute să cânt și să mă transporte la întâlniri, dar nu se puteau lipsi de nimeni.

În cele din urmă, domnul Lamson a mers trei sau patru mile cu mine, cărându-mi valiza și adresându-mi cuvinte de încurajare. După ce ne-am despărțit, am mers un pic, m-am așezat pe valiza mea la marginea drumului și am plâns până când m-am simțit ușurat. Apoi, am continuat să merg și l-am căutat pe prietenul meu Thompson și pe familia lui. S-au bucurat să mă vadă și au răspândit vestea unei întâlniri pentru seara aceea.

Ajungând la școală, am găsit un număr destul de mare de indivizi grosolani, în frunte cu un profesor de școală universalist, care părea să aibă o atitudine răutăcioasă. Când mai fusesem pe acolo mai înainte, s-au simțit ofenșați din cauza învățaturii că nemurirea poate fi obținută doar prin Hristos, astfel că, după ce am început să predic, au început și ei mai întâi să sușotească, iar apoi să vorbească cu voce tare. După ce i-am muștrat, au aruncat în mine cu boabe de porumb și nuci. Nu m-au rănit, deși au aruncat cu multă forță în tabla din spatele meu. Am pus punct întâlnirii, hotărând că nu are niciun sens să mai continui. Prietenul Thompson și alții m-au îndemnat să-i dau în judecată pe băieți, dar m-am opus.

I-am povestit despre incident fratelui Phineas Smith, predicatorul care m-a botezat, iar el m-a invitat să-l însoțesc la întâlnirile lui din Morganville și Elba. Am acceptat și s-a dovedit să fie o lecție bună pentru mine.

În mai, fratele meu din Adams Basin a făcut malarie și mi-a cerut să merg și să lucrez în atelierul lui. Frigurile nu i-au dat pace mare parte din vară, așa că nu am mai predicat, ci am muncit cu mâinile.

În noiembrie, am stabilit să merg cu fratele Sullivan Heath, un pastor adventist cu experiență, să-mi petrec iarna în Erie County, Pennsylvania. Așadar, echipat cu calul și trăsura lui și o rezervă de cărți, am ținut întâlniri în Erie, Girard, Washington și alte orașe, având rezultate bune. Prietenii din Pennsylvania mi-au dat un cal și o căruță ușoară. Cu acest echipament, m-am întors în luna aprilie și mi-am petrecut vara în New York.

În timpul anului 1850, am suferit o ușoară hemoragie pulmonară. Fiind sfătuit să folosesc tutunul ca tratament, am început să fumez trabucuri. Dar în luna septembrie a anului 1852, am scăpat de acest obicei dăunător. Într-o zi, în timp ce-mi aprindeam un trabuc, am văzut trecând prin fața mea ca într-un tablou cuprinzător, cât de mizerabil era obiceiul de a fuma tutun, în contrast cu caracterul celor ce urmau să trăiască în Noul Ierusalim. A fost ca și când o voce mi se adresa direct: „Să presupunem că Domnul vine și te găsește cu un trabuc în gură. Crezi că ți se va permite accesul în acel loc curat?” „Nu!”, mi-am spus. „Doamne, prin harul tău, scapă-mă de tutun pentru totdeauna!” Am aruncat trabucul parțial fumat în râul Genesee și din ziua aceea nu am mai fumat niciodată, iar dorința de a o face m-a părăsit definitiv.

În vara anului 1852, am lucrat ca zugrav de case în Rochester. Când am terminat cu asta, m-am căsătorit și a trebuit să fiu un sprijin financiar pentru familie, așa că în curând am intrat în tranzacționarea en-gros și en-detail a broaștelor cu încuietore Arnold. Era o muncă rentabilă. Între timp, continuam să fiu dedicat întâlnirilor de duminică. M-am apucat să studiez subiectul sanctuarului și pe cel al fiarei cu două coarne din Apocalipsa 13. Nu am putut să găsesc nicio dovadă care să susțină poziția adventiștilor de ziua întâi cum că pământul era sanctuarul, dar nici nu am descoperit care era adevăratul sanctuar. În timp ce studiam Apocalipsa 13, am citit ce a scris Litch despre fiara cu două coarne: „Cred că este o putere care încă nu a ajuns măreață, ce va fi complicea papalității în subjugarea lumii.”

Apoi, am căutat dovezi pentru păzirea duminicii. Am decis că nu există nicio autoritate divină pentru păzirea acestei zile ca fiind una sfântă, așa că nu am simțit nicio piedică să lucrez în ziua aceea. Cu toate acestea, încă aveam ideea că legea fusese anulată în întregime. Între timp, unii conducători ai adventiștilor de ziua întâi s-au comportat necinstit cu mine și mi-am pierdut parțial încrederea în ei.

Conexiunea istorică

Legea secerișului

Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și seceră.... Cine seamănă în firea lui pământească va seceră din firea pământească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va seceră din Duhul viața veșnică.”

Dacă tinerii care au studiat cărțile lui Satana despre scepticism și-ar fi dedicat puterile minții lor cercetării sânguinoase a domeniului ce conține comoara ascunsă, ar fi avut un cu totul alt caracter azi decât cel pe care îl au. Cât de diferit ar fi raportul despre ei în cărțile din cer și cât de diferite ar fi cazurile lor când cărțile vor fi deschise și fiecare om va fi răsplătit în conformitate cu lucrarea lui.

„Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor... Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.” Ziua judecății nu este departe. Veți îndrăzni să înfrunțați ziua aceea în baza propriei independențe nesfîșite? Vă veți găsi în război cu Dumnezeu în ziua aceea, când fiecare suflet ar trebui să stea hotărât sub stindardul celui pe care a ales să-l slujească? Vă veți renege Creatorul în față?

Dacă aveți tendința să vă înșelați, am vrea că înșelătoria să nu continue în viața voastră. Am citit că Dumnezeu i-a împietrit inima lui Faraon. Cum? Dezvăluindu-se pe Sine ca Dumnezeu care are putere peste toți zeii. Dumnezeu, conducătorul universului, al cerurilor și al pământului, a trimis acestui împărat nelegiuit, idolatru și tiran un mesaj, cerându-i să-l lase poporul să plece. Când Faraon a refuzat să-l lase pe Israel să plece, Dumnezeu și-a făcut puterea vizibilă trimițând plăgile și și-a dezvăluit măreția prin semne mari și minuni. Însă Faraon a rezistat puterii lui Dumnezeu. Venise vremea semănatului pentru împărat. Dumnezeu nu pune o vrajă peste oameni pentru ca aceștia să i se opună, ci tocmai dovada ce ar fi trebuit să-l convingă pe Faraon l-a împietrit în necredință. La fiecare manifestare a puterii lui Dumnezeu, inima lui se împietrea din încăpățănare.

Când lumina vine peste un om prin agenții numiți

ai lui Dumnezeu și nu este primită și pusă în practică, atunci acesta dă dovadă de dispreț față de Dumnezeu, iar rezistența încăpățănată crește pe măsură ce primește mai multă lumină ca să-l convingă de eroarea lui și să demonstreze adevărul. Cazul lui Faraon se găsește în istoria biblică pentru a-i avertiza pe oameni de poziția pe care a ocupat-o. Acesta s-a împietrit într-o rezistență încăpățănată manifestată împotriva mesajului și avertizărilor trimise de Dumnezeu. Când oamenii neevlavioși se opun razei de lumină ce vine din cer peste ei, atunci aceasta le crește puterea de rezistență, iar în cele din urmă le face inimile să fie răzvrătite împotriva lui Dumnezeu. Cel care seamănă răzvrătire culege răzvrătire.

După ce Dumnezeu trimite lumină și dovezi gândite să convingă orice minte rațională și imparțială, și acestea nu sunt primite și puse în practică, ci mai degrabă sunt tratate cu dispreț, rezistență și refuz, Duhul Sfânt este retras, iar oamenii sunt lăsați în încăpățănarea pe care au ales-o. Domnul a retras treptat de la Faraon înfrânarea pe care Duhul Sfânt o exercitase asupra lui și l-a lăsat să-și urmeze propria cale. A fost din ce în ce mai evident că inima împăratului era setată să fie într-o răzvrătire disperată împotriva lui Dumnezeu. În literă și duh, a spus: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.”

Faraon a avut parte de timpul semănatului și de cel al secerișului. A cules rezistență și încăpățănare. El a semănat sămânța în sol. Nicio altă putere nu a fost activată de Dumnezeu. Sămânța a fost lăsată să răsară; omul a avut voie să-și manifeste adevăratul caracter... Rezistența lui independentă a produs o recoltă asemănătoare, și toate dovezile pe care le-a dat Dumnezeu ca să-i pună pașii pe drumul cel drept nu au servit decât ca să-l întărească în necredință și răzvrătire. Faraon a trecut de la un nivel de rezistență și nesupunere de bunăvoie față de

Dumnezeu la un alt nivel, la fel cum au făcut toți oamenii neevlavioși dintotdeauna, și vor continua să facă până la sfârșitul timpului, până când a privit fața lipsită de viață a primul lui născut. Caracterul dezvăluit de Faraon este similar cu cel al tuturor nepocăiților. Dumnezeu nu distruge pe nimeni, dar, după un timp, cei nelegiuți sunt lăsați pradă distrugerii pe care și-au adus-o singuri asupra lor.

Când un om își alege propria cale în ciuda luminii și a dovezilor și refuză să fie mustrat și să se întoarcă la Domnul cu sufletul pocăit, următorul mesaj al Domnului va avea mai puțin efect, căci îi lasă spiritul independent și încăpățânat să-i controleze judecata. El continuă să arunce sămânța neascultării în inima lui și de fiecare dată când repetă actul de rezistență, refuzând să se întoarcă de la calea lui la cea a lui Dumnezeu, își întărește pașii pe calea neascultării, iubește răzvrătirea și în cele din urmă devine insensibil, iar sămânța necredinței se coace pentru seceriș. Duhul Sfânt se străduiește să salveze fiecare om. Dacă rezistați Duhului Sfânt, care

este vocea divină ce se adresează omului, cu cât mai mult veți rezista, cu atât mai puțin veți fi înclinați să vă pocăiți și să vă reformați viața. Satana vă va lua sub grija lui și vă va da multe de făcut în rândurile lui, și veți deveni tot mai în armonie cu conducătorul vostru și compania ce

stă sub stindardul lui. Dumnezeu vi se adresează spunând: „Întoarceți-vă, întoarceți-vă, pentru ce vreți să muriți?”, dar răspunsul vostru va fi: „Eu nu-L slujesc pe Dumnezeu. Nu am înclinații religioase. După ce merg mai departe pe calea satisfacerii plăcerii sinelui cât de mult vreau,

o să aleg un alt conducător. Nu intenționez să stau tot timpul sub stindardul lui Satana, oferindu-mi influența și slujirea lui. Dar o să fac exact cum îmi place până când câștig anumite lucruri, apoi o să mă schimb.” Astfel argumentează mulți....

Luați aminte astăzi la vocea Duhului Sfânt. Lăudat să fie Domnul că încă nu este prea târziu ca greșelile să fie îndreptate. Acum este timpul potrivit, acum este ziua mântuirii.

— *The Youth's Instructor*, 30 noiembrie 1893

“ Fii receptiv astăzi la glasul Duhului Sfânt . ”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Descrieți efectele lecturii cărților lui Satana despre scepticism. _____
2. Cum vor sta cei nesalvați în ziua judecății? _____
3. De ce este inclus în Biblie cazul lui Faraon? _____
4. Când este retras Duhul Sfânt de la un om? _____
5. Ce a semănat Faraon? _____
Ce a secerat? _____
6. Ce se întâmplă când o persoană refuză să fie mustrată și să se pocăiască? _____
7. Cum îi vor răspunde lui Dumnezeu cei ce îi rezistă atunci când El îi avertizează? _____

Capitole de credință

Înainte să întrebăm

de Brad Mills

După ce s-a încheiat episodul apropiatei întâlniri cu șlepul, am început să căutăm un nou alternator. Aveam nevoie de unul care avea o ieșire pentru tahometru, care ne permitea să vedem turația motorului. Am scos alternatorul vechi și ne-am dus direct la un magazin cu instrumente pentru navigație. Administratorul a râs de noi și a spus: „Nu o să găsești așa ceva pe insulă.”

Un client care aștepta la rând ne-a recomandat să verificăm în alte trei magazine. Ne-am dus în josul străzii la un magazin de unelte. Doamna din spatele ghișeului a zâmbit și ne-a spus că ei nu aveau decât o anumită marcă de alternator, care nu era ce aveam noi nevoie. În plus, era mult mai mic decât al meu și costa 280 de dolari! Am început să sunăm la alte magazine recomandate. De la fiecare primeam informația că nu vom găsi pe insulă ceea ce aveam nevoie. O doamnă ne-a spus că nu vom găsi o piesă de echipament atât de scumpă stând pur și simplu pe un raft. La ultimul magazin cu instrumente de navigație la care am sunat ni s-a spus că ei pot comanda alternatorul de pe o altă insulă și că avea să ajungă în aproximativ o săptămână. Costul: 380 de dolari! Numai că nu ar fi avut nici măcar o ieșire pentru tahometru.

Am luat loc, cu Tony, deznădăjduiți. Ce să facem în continuare?

Apoi, un tânăr care auzise conversația ne-a recomandat să încercăm la un magazin cu piese auto aflat mai încolo pe drum. Am mers cincisprezece minute până la magazin, iar acolo un bărbat a aruncat o privire lungă alternatorului nostru și ne-a spus că se duce să caute în magazie.

Douăzeci de minute mai târziu, bărbatul s-a întors la teighea cu un alternator care arăta *exact* ca alternatorul nostru vechi, doar că era un pic mai mare. Nu ne venea să credem ceea ce vedeam. Am luat alternatoarele și le-am comparat. Șuruburile de fixat obiectul erau în același loc. L-am întors repede ca să ne uităm și la partea din spate și am observat ceea ce părea a fi un cuplaj de ieșire pentru tahometru. L-am întrebat pe bărbat dacă asta era, iar el a ridicat din umeri și ne-a spus că nu are nicio idee. Nici măcar nu era sigur de marca alternatorului; el doar îl găsise pe un raft. Nu avea nici măcar cutia în care fusese inițial. Ne-a spus că crede că era un vechi model de Toyota care nici măcar nu se mai făcea. Cu frică și tremur, l-am întrebat care e prețul. Bărbatul a căutat detalii în computerul său și ne-a răspuns că prețul

Un sat din junglă

de vânzare este de 185 de dolari. De abia ne venea să credem ce auzeam! Am plătit imediat prețul și aproape că am plutit pe drum înapoi la ambarcațiune. Am instalat alternatorul și se potrivea; funcționa fără cusur. De asemenea, ieșirea era într-adevăr una pentru tahometru.

Tony m-a privit și m-a întrebat în ce an m-am născut. După ce i-am răspuns că în 1981, el a spus: „Îți imaginezi măcar că Dumnezeu a avut grijă ca alternatorul ăsta să aștepte aici să-și ocupe locul în vas încă dinainte ca tu să te naști?”

În mod cert, Biblia este adevărată. Dumnezeu spune: „Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta!” (Isaia 65:24). Adevărul este că slujim unui Dumnezeu minunat!

În timp ce vă confrunțați cu problemele zilnice din viața voastră, până și cu acelea ce par lipsite de speranță, continuați să priviți spre Isus. Amintiți-vă că Dumnezeu are o mie de căi de a rezolva orice situație, pe care nici măcar nu ni le imaginăm. Pe măsură ce vă încredeți în Dumnezeu și începeți să credeți în dispozițiile luate de El pentru viața voastră de fiecare zi, veți simți o pace pe care lumea nu va putea să v-o ofere niciodată.

CONTRA CURENTULUI

19–25 februarie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Convertirea și NAȘTEREA DIN NOU

Text de memorat | Ezechiel 18:31

Lepădați de la voi toate fărădelegile prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou! Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel?

SECȚIUNEA I

Putem să învățăm multe despre adevărul lui Dumnezeu din natură. V-ați gândit vreodată la faptul că fiecare pasăre se naște de două ori? Prima dată este născută ca ou și nu are cine știe ce viață.

Bineînțeles, la puțin timp după ce inima ei începe să bată, îi cresc penele, iar ciocul i se întărește. Dar nu a zburat niciodată și nici nu a ciripit cu voioșie la răsărit. De fapt, nu a văzut încă niciun răsărit. Întreaga ei viață dinainte de eclozare este petrecută la adăpost, într-o cochilie mică.

Multe păsări nu trec nici măcar de stadiul acesta. Dacă vreun șarpe găsește cuibul, ar putea sfida atacul disperat al părinților cu pene și ar putea mânca fiecare ou.

Pentru ca un pui de pasăre să se bucure vreodată de viață, trebuie să se nască din nou. Într-un mod diferit, acest lucru este adevărat și pentru oameni. „Drept

răspuns, Isus i-a zis [lui Nicodim]: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu» (Ioan 3:3).

Lui Nicodim nu i-a plăcut ideea că ar putea să nu fie destul de bun pentru cer și s-a făcut că nu înțelege. L-a întrebat pe Isus dacă era într-adevăr necesar ca un om să intre înapoi înăuntrul mamei lui. Numai că această întrebare ridicolă a arătat doar că Nicodim nu înțelegea convertirea.

Voi o înțelegeți?

Mulți oameni se așteaptă ca atunci când sunt convertiți să simtă ceva foarte incitant sau să aibă sentimente speciale. Dar acest lucru nu este necesar.

“Când sufletele sunt convertite, mântuirea lor încă nu este completă. Acestea au o cursă de alergat și îi va aștepta o luptă dificilă. Ce trebuie să facă? – Să lupte «lupta cea bună a credinței».”

—The Review and Herald, 25 august 1891

DIN CUPRINS:

C-9

- 1 | Convertirea și nașterea din nou
- 5 | Dispariția prejudecăților
- 6 | Libertate în Hristos
- 8 | O ușă deschisă

Dumnezeu vrea ca puterea convertirii Lui să coboare peste voi chiar acum. Nu trebuie să fiți un om care vine săptămânal la biserică, dar a cărui viață nu s-a schimbat, ci poate a devenit mai rea. Aveți nevoie de o inimă nouă.

„Ce este inima nouă? Este mintea nouă. Ce se găsește în minte? Voința. Unde se află voința ta? Este ori de partea lui Satana, ori de partea lui Hristos. Acum depinde de tine. Îți vei oferi voința lui Hristos? Aceasta înseamnă să ai o inimă nouă. Este voința nouă, mintea nouă. «O să vă dau o inimă nouă.» Haideți să începem de aici!

Convertirea este nu doar simplă, ci foarte simplă. Haideți să începem chiar de aici să intrăm în Împărăția cerului. Cum? Ca un copil mic. Cât se poate de simplu... Cel mai bine este să vă predați mintea lui Isus Hristos... și să faceți așa cum a făcut și Matei.

Domnul Isus a venit la Matei... și i-a spus: «Matei, vino după mine. Ce a răspuns acesta? A spus cumva:

«Ah, Doamne, când o să mă fac destul de bun, o să te urmez?» sau: «Ah, Doamne, când o să simt această teribilă părere de rău din cauza păcatelor mele, atunci o să vin.»

Ei bine, mulți dintre voi asta spun. Nu, Matei s-a ridicat și L-a urmat. El umbla în lumină... Atunci, ce trebuie să facem noi? Trebuie doar să credem cu simplitatea cu care o face un copil. Trebuie să ne ocupăm locul de partea Domnului și să fim copiii lui Hristos, deoarece El vrea să fim copiii Lui și El a murit ca noi să fim mântuiți; vom face noi acest lucru?» (*Sermons and Talks*, vol. 1, pp. 210, 211).

O pasăre se naște din nou spărgând cochilia pe dinăuntru. Partea voastră din procesul nașterii din nou este să-L alegeți pe Isus în locul înclinațiilor voastre egoiste. Dumnezeu vrea să-L urmăm. Când alegeți să-L urmați, veți beneficia de puterea lui Dumnezeu și veți fi născuți din nou. E simplu. „Pe cât de simplu posibil.”

SECȚIUNEA II

Când spunem că procesul convertirii este simplu, ne referim la partea noastră. Poate că nu este chiar atât de ușor, dar nu este greu să înțelegem. Dar partea lui Dumnezeu privind convertirea noastră nu este simplă deloc. De fapt...

„Este minunea cea mai mare pe care o face puterea divină” (*Evanghelizare*, p. 290). Partea lui Dumnezeu este să schimbe felul în care gândim. Când aceste schimbări au loc, trăim acest miracol uimitor, chiar dacă e posibil să nu-l simțim. El spune: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne” (Ezechiel 36:26).

Ca parte din acest miracol uimitor, ne este oferit darul pocăinței. Convertirea, sau schimbarea inimii, nu are loc niciodată fără pocăință. Nu putem avea o inimă nouă până când nu suntem pregătiți să ne îndepărtăm de păcatele noastre vechi. „Lepădați de la voi toate fărădelegile prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou! Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel?” (Ezechiel 18:31). „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore” (Faptele apostolilor 3:19).

Pocăința este ceea ce face convertirea vizibilă în ochii altor oameni. Aceștia nu vă pot vedea inima. Ei nu știu ce gândiți. Dar când nu mai vorbiți urât

sau încetați să aveți izbucniri temperamentale, când greșiți și vă cereți iertare, când începeți să fiți respectoși cu părinții voștri și atenți cu frații voștri, aceștia observă și pot spune că lucrurile nu mai sunt la fel.

Ucenicii erau cunoscuți pentru puritatea discursului, astfel încât Petru, dacă voia să-și ascundă identitatea, nu trebuia decât să vorbească asemenea unui pescar normal. Dar chiar după ce a spus ultima blestemăție, Petru s-a uitat la Isus. Dragostea pe care a văzut-o în ochii lui Hristos i-a frânt inima și l-a făcut să se pocăiască. Îi era teribil de rușine; a ieșit afară și a plâns amarnic.

Astfel are loc convertirea. Când ne gândim la Isus și la dragostea Lui, când vedem cât de bun și de blând a fost cu noi, atunci ni se face rușine de felul în care ne-am comportat cu El. „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2:4).

Bineînțeles, nu putem explica totul privind felul în care are loc noua naștere. „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8).

În cazul în care convertirea voastră este invizibilă, atunci puteți fi siguri că nu s-a întâmplat. „Adevărata

“Urmarea exemplului cuiva implică ascultare. Niciun soldat nu își poate urma căpetenia decât dacă ascultă ordinele. Urmarea exemplului înseamnă imitare. Orice ați face, trebuie să faceți exact cum ar fi făcut Hristos dacă ar fi fost în locul vostru.”

—*Manuscript Releases*, vol. 18, p. 276

convertire este o schimbare radicală. Trebuie să se schimbe chiar și modul de gândire și înclinațiile inimii, iar viața noastră să fie înnoită în Hristos” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 20).

Când vedeți un ou, nu trebuie să vă întrebați dacă a eclozat sau nu. Diferența dintre un pui de pasăre și un ou este foarte evidentă. Isus a spus că la fel stau lucrurile și cu nașterea din nou. Poate că nu sunteți capabili să vedeți lucrarea Duhului în inimă, dar diferența pe care o face Duhul va fi observată. Asemenea vântului invizibil,

care poate fi și auzit, și simțit, schimbările din inimă vor fi simțite de toți cei din jurul nostru.

„Prin nașterea din nou, inima este adusă în armonie cu Dumnezeu și în acord cu Legea Sa. Când această schimbare profundă se produce în păcătos, el trece de la moarte la viață, de la păcat la sfințenie, de la călcarea Legii și răzvrătire la ascultare și credincioșie. Viața veche de înstrăinare de Dumnezeu a luat sfârșit și a început viața nouă, de împăcare, credință și iubire” (*Tragedia veacurilor*, p. 479).

SECȚIUNEA III

Poți să te îndepărtezi iarăși de Domnul dacă te-ai născut din nou? Da. Fiul rătăcitor a plecat într-o țară îndepărtată deoarece era departe de Dumnezeu. Dar acel fiu a avut privilegiul să se întoarcă.

Dacă l-ai întors spatele lui Dumnezeu și te-ai rătăcit, Dumnezeu te invită să te întorci la El. El îți poate „reface” sufletul. „Întoarceți-vă, copii răzvrătiți, și vă voi ierta abaterile” (Ieremia 3:22). Pe voi v-a adus la viață, care „erați morți în greșelile și în păcatele voastre” (Efeseni 2:1).

Ce trebuie să faceți ca să vă întoarceți la El? Vă întoarceți la fel cum ați făcut-o prima dată. Vă mărturișiți păcatele și alegeți să renunțați la ele. „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55:7).

De unde știm că promisiunile acestea sunt pentru oamenii care l-au părăsit pe Domnul? Deoarece oamenii nu se pot întoarce decât dacă fuseseră mai înainte cu El. Iar oamenii nu pot regresa decât dacă făcuseră anterior progrese în privința vieții lor spirituale.

Este această reîntoarcere același lucru ca și a doua convertire? Da, este. Iar atunci când ne întoarcem la Dumnezeu cu toată inima noastră, El ne dă o inimă nouă. „Le voi da o inimă ca să înțeleagă că Eu sunt Domnul. Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi

Dumnezeul lor, dacă se vor întoarce la Mine cu toată inima lor” (Ieremia 24:7).

Deci ce ar trebui să facem dacă ne dăm seama că regresăm? Dacă nu suntem la fel de interesați de lucrurile spirituale cum am fost, sau dacă nu ascultăm de Dumnezeu în toate căile, cum ar trebui? Nu mai așteptați; întoarceți-vă la Dumnezeu de îndată.

„Întoarce-te, Israele, la Domnul Dumnezeul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta. Aduceți cu voi cuvinte de căință și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: «Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință, și Îți vom aduce, în loc de tauri, lauda buzelor noastre»” (Osea 14:1,2).

Nu ar fi mai bine, totuși, în primul rând să nu regresăm? Bineînțeles că da. Dar cum putem face aceasta?

„În Scriptură este limpede opinia că cei care au cunoscut cândva calea vieții și s-au bucurat în adevăr sunt în pericol să cadă prin apostazie, fiind astfel pierduți. Așadar, este nevoie de o întoarcere zilnică, hotărâtă, spre Dumnezeu” (*SDA Bible Commentary*, vol. 6, pp. 1114, 1115).

Convertirea nu este ceva ce ar trebui să se întâmple doar o dată, la începutul experienței noastre de creștini și apoi, din nou, după episoade semnificative de regres. Convertirea trebuie să se întâmple în fiecare zi.

„Nimeni nu poate fi un creștin viu dacă nu are o experiență zilnică în lucrurile lui Dumnezeu, dacă nu practică zilnic tăgăduirea de sine și nu-și poartă cu bucurie crucea, urmându-L pe Hristos. Orice creștin viu va progresa în fiecare zi în viața spirituală. Pe măsură ce progresează către desăvârșire, el

experimentează în fiecare zi convertirea la Dumnezeu, iar această convertire nu este completă până când nu ajunge la desăvârșirea caracterului creștin, o pregătire deplină pentru atingerea desăvârșitoare a nemurii” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, pp. 435, 436).

Ați fost convertiți – cu adevărat convertiți? Sunteți convertiți în fiecare zi? Nu vă mulțumiți până când nu sunteți complet siguri că răspunsul la ambele întrebări este da.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Ce înseamnă să ai o inimă nouă sau să te naști din nou? Scrieți răspunsul vostru atât de simplu și de limpede încât și un copil să vă poată înțelege explicația. _____

2. Ce anume nu este necesar ca să te naști din nou? _____

Secțiunea II

3. Ce dar vine odată cu convertirea? _____

Ce este pocăința? Din nou, scrieți răspunsul vostru într-un limbaj simplu și clar. _____

4. După ce Petru a înjurat și blestemat, ce anume l-a făcut să se pocăiască de păcatul său? _____

Ce vă face pe voi să vă pocăiți de păcatele voastre? Romani 2:4 _____

5. Citește Coloseni 3. Descrieți contrastul dintre o persoană convertită și una neconvertită. _____

6. Priviți înapoi în viața voastră. Ați fost convertiți? Amintiți-vă, dacă ați fost convertiți, va fi evident că lucrul acesta s-a întâmplat, chiar dacă nu puteți explica în totul cum s-a întâmplat. _____

Secțiunea III

7. Ce dovezi biblice există că o persoană se poate întoarce la Dumnezeu chiar și după ce a regresat? _____

8. Răspunsul la prima întrebare în Ezechiel 18:23 este da sau nu? (Vezi versetul 32.) _____

De ce este acest lucru important? _____

Miracole din viața mea

— partea 9, de John N. Loughborough

Dispariția prejudecăților

La mijlocul verii din anul 1852, un unchi de-al meu a suferit un atac violent de febră și friguri. M-a chemat la el și mi-a zis: „John, doresc să-mi citești capitolul cinci din Iacob”, ceea ce am și făcut.

„Cred că”, a adăugat după aceea, „dacă o să-i chemi pe frații Boughton și Morehouse să ni se alăture în rugăciune și o să mă ungi cu untdelemn, Domnul mă va vindeca de această febră și o să mă fac bine. Vrei să-i chemi?” Am făcut întocmai și acești doi frați au venit imediat. Am urmat indicațiile din Iacob și unchiul meu a scăpat complet de febră, iar camera s-a umplut de prezența Domnului.

Câteva săptămâni mai târziu, am aflat că la Parma fusese un pastor adventist de ziua a șaptea și că acum mulți adventiști credeau că Statele Unite era fiara cu două coarne și, de asemenea, începuseră să țină Sabatul zilei a șaptea. Unii adventiști de ziua întâi au încercat să-mi umple mintea cu prejudecăți împotriva păzitorilor Sabatului, spunându-mi că aceștia, când se adună la un loc, țipă și răcnesc, dând dovadă de un fanatism zgomotos imens.

M-am rugat mult în privința acestei chestiuni. Apoi, într-o noapte, am visat că mă aflam la o întâlnire adventistă ținută la Rochester. Camera avea pereți joși și afumați, fiind și slab luminată și neaerisită. Am recunoscut câțiva pastori, printre care Joseph Marsh, J.B. Cooke și O.R.L. Crosier. Oamenii nu doar că erau confuzați, dar păreau chiar triști și descurajați. Pe măsură ce unii pastori se ridicau și vorbeau, se părea că predica lor îi buimăcea pe ascultători.

În timp ce mă gândeam la această situație, s-a deschis o ușă aflată direct în fața mea, ce dădea într-o cameră mult mai mare, cu pereți înalți și tavan alb, curat. Camera era bine luminată și aerisită, și totul avea un aspect de voieșie. Oamenii dinăuntru țineau Biblia în mâini și păreau să sărbătorească adevărurile ei cu o mare satisfacție. În capătul îndepărtat al camerei atârna o planșă diferită de oricare alta, cum nu mai văzusem înainte. Pe aceasta era desenat un sanctuar evreiesc, precum și fiara cu două coarne. Într-o laterală a planșei stătea un bărbat înalt, a cărui fizionomie indica seriozitate, dedicare și sinceritate. În adunare erau frați din Parma și Hamlin.

Am visat că m-am ridicat și am spus: „O să ies din camera aceasta și o să mă duc în cealaltă.” Am început să mă gândesc la contrastul imens dintre cele două încăperi și m-am trezit profund impresionat că în curând o să primesc o mare lumină privind subiectele sanctuarului și al fiarei cu două coarne.

Câteva zile mai târziu, fratele Orton din Rochester mi-a spus: „Frații de ziua a șaptea țin o întâlnire la adresa Mt. Hope Ave, nr. 124. Hai să mergem și noi la una din întâlnirile lor!”

„Nu! N-am să merg”, am răspuns.

„Dar ai o datorie de îndeplinit”, mi-a spus. „Unii din grupul vostru s-au alăturat adventiștilor sabatarieni și trebuie să-i scapi de această erezie. Îți dau o ocazie să vorbești la întâlnirea lor. Pregătește-ți textele și poți să le arăți în două minute că Sabatul a fost abolit.” Așa că, însoțit de încă șapte adventiști de ziua întâi, am participat la o întâlnire.

Când am intrat în încăpere, ei se aflau în mijlocul unei mărturii. Nu exista nicio demonstrație fanatică și zgomotoasă; mărturiile erau prezentate calm și într-un mod sensibil, însoțite de lacrimi. Am fost foarte impresionat de acea atmosferă așa de cerească. Apoi, a ieșit în față Harvey Cottrell, din Mill Grove, care avea o figură ce strălucea de dragostea lui Dumnezeu. „Lăudat să fie Domnul pentru bunătatea Sa față de mine! Am venit aici joia trecută, nerăbdător să particip la întâlniri, dar am petrecut tot timpul acesta în pat, doborât de febră. La cererea mea, frații au urmat instrucțiunile din Iacob și m-au uns cu untdelemn, s-au rugat pentru mine și m-am vindecat. Lăudat să fie Domnul!”

Prin această declarație simplă și liniștită, Duhul Domnului a umplut camera. *Exact cum s-a întâmplat cu unchiul meu*, mi-am spus. Prejudecata pe care o aveam s-a transformat repede în convingerea că acești oameni aveau binecuvântarea Domnului cu ei.

Privind prin încăpere, am văzut atârând în fața mea o planșă identică cu cea pe care o văzusem în visul meu. Fratele J.N. Andrews s-a ridicat ca să vorbească și l-am recunoscut și pe el.

„M-am pregătit să vorbesc despre un anumit subiect”, a început să zică, „dar în timpul întâlnirii sociale mintea mea s-a îndreptat spre un altul. Este voința Domnului să vorbesc despre versetele în care se presupune că suntem învățați că Cele Zece Porunci au fost anulate la cruce.”

Fratele Andrews nu știa cine sunt. Nimeni nu-i adresase niciun cuvânt de când intrasem în încăpere.

Conexiunea istorică

Libertate în Hristos

Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” Ioan nu poate găsi cuvintele potrivite ca să descrie dragostea imensă pe care ne-a arătat-o Dumnezeu. El nu poate decât să ne cheme să o observăm.

Faptul că Dumnezeu Și-a lăsat singurul Său Fiu să vină într-o lume plină de dureri, o lume compromisă, ca să umble ca un om printre oameni și să sufere de moartea pe cruce – nu dă aceasta o mărturie elocventă despre puterea dragostei lui Dumnezeu?

Dragostea lui Dumnezeu se înalță până la ceruri și este cât veșnicia de cuprinzătoare. De ce ne-a fost arătată nouă? Ca să ne numim copiii Lui. „Dar nu sunt gata să fiu creștin”, spune tânărul, „încă nu m-am bucurat de nebuniile tinereții”. Am vorbit odată unei companii de prizonieri. Unul dintre ei era un tânăr care tocmai terminase colegiul. Studiase din greu în timpul școlii și plănuise să se distreze după absolvire. A intrat în contact cu niște tovarăși răi; a fost comisă o crimă și au fost aduși în fața curții la tribunal, iar acest tânăr a intrat la închisoare pentru șapte ani. Un rezultat trist, o consecință a nebuniilor tinereții!

Dragi tineri, sunteți unul dintre cei care cred în nebuniile tinereții? Amintiți-vă că vine timpul secerișului și ceea ce ați semănat la tinerețe, aceea veți culege. Niciun îngheț nu va nenoroci recolta, nicio furtună nu o va spulbera, nicio lăcustă nu o va distruge. Sunteți siguri de o recoltă abundentă. Dacă vă veți petrece timpul în lenevie, cu distracții, în auto-mulțumire, veți culege o recoltă de tristețe. Când vor veni problemele, veți descoperi că slujirea lui Satana este într-adevăr amară.

Am pledat pe lângă un tânăr să se întoarcă la Mântuitorul și mi-a spus: „Nu sunt pregătit. Trupa aceasta muzicală se va destrăma dacă o părăsesc. Este nevoie

de mine în acest cerc social. Și în afară de asta, vreau să fiu liber.” Dar nu știa despre ce vorbește. Nu există libertate decât cea care ne-a fost adusă de Hristos. În păcat nu vom găsi nimic altceva decât sclavie. Ce s-a ales de Adam după ce a fost neascultător? A fost un prizonier al păcatului, iar viitorul lui întunecat a fost iluminat doar de promisiunea Mântuitorului ce avea să vină.

Cei care cred că predându-se lui Hristos înseamnă că își vor pierde libertatea se găsesc în robia celui mai rău dintre toți tiranii. Satana îi leagă în lanțuri de întuneric și se bucură de distrugerea lor. Și totuși ei vorbesc despre libertate! Libertatea de a păcătui, când plata păcatului este moartea!

Hristos ne oferă toate binecuvântările ca să ne bucurăm. Lucrurile frumoase din natură sunt lucrarea mâinilor Lui. Fiecare respirație este o dovadă a ceea ce datorăm puterii divine. Dar unde este, însă, devotamentul nostru, dragostea noastră pentru Dumnezeu? Mulți dintre cei ce declară că-I slujesc sunt creștini doar cu numele.

Dumnezeu a făcut atât de multe ca să ne ofere posibilitatea să fim liberi în Hristos, liberi de sclavia obiceiurilor greșite și a înclinațiilor rele. Dragi prieteni tineri, nu vă veți strădui să fiți liberi în Hristos? Cât privește creștinii cu numele, nu aveți încredere în ei. Dacă viețile lor nu sunt exemple de creștinism, nu vrem să avem de-a face cu ei. Nu priviți la cei din jur.

“Cei care cred că predându-se lui Hristos înseamnă că își vor pierde libertatea se găsesc în robia celui mai rău dintre toți tiranii.”

Priviți, în schimb, la singurul model perfect, omul Isus Hristos. Privind la El, veți fi schimbați după chipul Său.

Nu veți încerca să arătați celor cu care intrați în contact calea mai bună, chiar calea ce duce la cetatea construită de Dumnezeu? Dacă umblați smeriți cu Dumnezeu, Duhul Sfânt va fi motorul vostru. Lăsând lumina să lumineze peste lucrările bune, cei cu care vă asociați vor vedea lumina în purtarea voastră. Să nu vă lăsați lumina să-și piardă din intensitate, căci acest lucru este periculos nu doar pentru sufletul vostru, ci și pentru sufletul altora. Lăsați-vă lumina să lumineze strălucitor. Fiți veseli, plini de speranță și statornici. Strângeți har și putere, deveniți zilnic mai plini de

încredere și de speranță. Rugați-vă, vegheați și lucrați, ca ziua Domnului să nu vină ca un hoț în noapte. Datoriile și responsabilitățile vă vor crește succesul.

Satana va încerca să vă îndepărteze mintea de la Isus. El o să încerce să vă facă să credeți că nu veți culege ce ați semănat. Nu-l ascultați. Faceți din Dumnezeu prioritatea voastră. Adăpostiți-vă în Hristos. Primiți-L pe Mântuitor în inimă ca pe un oaspete prețios. Nu puteți face nimic fără El, dar cu El puteți face „totul”. El este Dumnezeuul Atotputernic, Părintele veșnicilor și Prințul păcii. El este invincibil, iar cei care lucrează în puterea Sa vor fi mai mult decât biruitori.

— *The Youth's Instructor*, 21 august 1902

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce anume dă o mărturie elocventă despre puterea dragostei lui Dumnezeu? _____
De ce ne este arătată nouă această dragoste? _____
2. Ce ar trebui să-și amintească persoanele care cred în semănarea nebuniilor tinereții? _____
3. Care este singura libertate pe care o putem avea? _____
Care este singurul lucru pe care îl găsim în păcat? _____
4. Descrieți pe cei ce cred că predarea în mâinile lui Hristos înseamnă pierderea libertății. _____
5. Enumerați câteva dintre numeroasele binecuvântări pe care ni le-a dat Hristos. _____
6. Ce ar trebui să facem în loc să ne uităm la cei din jurul nostru? _____
7. Ce ar trebui să încercăm să le arătăm celor cu care venim în contact? _____
Ce se întâmplă când lăsăm lumina să ne lumineze lucrările? _____
8. Care sunt cele două lucruri pe care va încerca să le facă Satana? _____
9. Ce ar trebui să facem în loc să ascultăm de el? _____

Capitole de credință

O ușă deschisă

de Brad Mills

Am răspuns la telefonul care suna și am auzit o voce drăguță vorbind engleză cu un puternic accent portughez. „Domnule Mills, aici Consulatul Braziliei din Miami. Vă sunăm ca să vă informăm că nu ați primit vizele de voluntariat pentru dumneavoastră și familia dumneavoastră ca să lucrați în Brazilia.”

M-am bălbâit și am bolborosit neîncrezător. „Nu le-am primit! Vreți să spuneți... Ce vreți să spuneți cu asta? Ce putem face acum?” Eram deja aici, în Brazilia, avansând cu pregătirile pentru redeschiderea serviciului medical ca să ajungem la cei greu de ajuns din regiunea Amazonului cu solia întoarcerii iminente a lui Hristos. Soția mea, Lina, mai avea mai puțin de patru săptămâni până să-l nască pe al doilea fiu al nostru. Ne dedicaserăm întreaga viață pentru a ajuta acestei cauze..., iar vizele noastre fuseseră *refuzate*.

Ne-am rugat din nou și din nou, întrebându-L pe Domnul despre ce putea fi vorba. Văzusem mâna Sa îndrumându-ne atât de clar și deschizând atât de multe uși. Cum de se putea întâmpla aceasta tocmai acum? Am decis să înaintăm prin credință; în mod cert, aceasta nu a fost decât o altă măsură tactică de-a Diavolului ca să ne descurajeze să nu facem marea lucrare a lui Dumnezeu. Prin credință și cu multe rugăciuni înălțate, m-am îndreptat spre Consulatul Statelor Unite pentru a vedea ce trebuia făcut.

Era o situație dificilă. Copilul nostru urma să se nască în Brazilia, iar noi, părinții, aveam doar viză de turiști. Vizele noastre urmau să expire în data de zece octombrie – aceasta era ultima zi când mai puteam fi în mod legal în țară. În baza faptului că bebelușul urma să se nască în Brazilia, trebuia să aplicăm pentru cetățenie americană și pașaport american pentru el, iar acest proces avea să dureze cel puțin patru săptămâni. Prin urmare, nouă ni se cerea să părăsim țara și să ne întoarcem în Statele Unite, dar bebelușul nostru nu avea să fie încă cetățean american cu dreptul de a se întoarce în Brazilia. Acest lucru era o problemă! Reprezentanta de treabă a consulatului Statelor

Unite ne-a ascultat, dar nici ea nu era sigură ce să facă.

Ne-a spus că ar trebui să vorbim cu Poliția Federală din Brazilia, care se ocupa de chestiunile emigranților.

Înarmat cu și mai multe rugăciuni, m-am îndreptat către sediul Poliției Federale. Le-am explicat și celor de aici întreaga situație încă o dată. Vizele ne fuseseră respinse, bebelușul nostru urma să se nască și aveam nevoie de mai mult timp ca să obținem un pașaport pentru copil, pentru a ne putea duce înapoi în Statele Unite.

Doamna cu care vorbeam mi-a spus calmă că, atunci când copilul se naște, nu trebuia să facem nimic altceva decât să ne prezentăm cu certificatul de naștere și apoi vom primi drept de ședere permanentă. Drept de reșe-

dință permanentă? Aceste vești erau nesferat de bune. Acum, în loc de o viză pentru voluntariat, care costa 230 de dolari de persoană și care trebuia să fie reînnoită în fiecare an sau o dată la doi ani, ni se va garanta dreptul la ședere permanentă, care costa doar 60 de dolari de persoană și era permanent! Lăudat să fie Dumnezeu!

Isus a spus: „Iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide” (Apocalipsa 3:8). Este ceva imposibil pentru Dumnezeu? Cu siguranță că nu. Adesea, în lucrarea de răspândire a Evangheliei, ne întâlnim cu situații aparent imposibile. Dumnezeu însă ne spune să mergem înainte. Lucrarea este a lui Dumnezeu, iar El ne garantează succesul acesteia.

Vreți să vedeți mâna lui Dumnezeu deschizând uși în viața voastră? Încredeți-vă în El! Urmați chemarea pe care v-a făcut-o și lăsați-L pe El să deschidă ușile. Niciun alt fel de viață nu poate fi mai satisfăcătoare decât o viață de credință.

CONTRA CURENTULUI

26 februarie — 4 martie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Călătorii MISIUNE

Text de memorat | 1 Cronici 16:23,24

Cântați Domnului, toți locuitorii
pământului! Vestiți din zi în zi mân-
tuirea Lui; povestiți printre neamuri
slava Lui, printre toate popoarele,
minunile Lui!

SECȚIUNEA I

Dicționarul Oxford definește cuvântul „misiune” astfel: „o sarcină importantă îndeplinită în scopuri politice, religioase sau comerciale, ce implică de obicei o călătorie.” Există misiuni diplomatice, misiuni spațiale și misiuni de luptă.

Unele misiuni sunt secrete și implică informații foarte sensibile, iar pentru îndeplinirea acestora sunt selectate doar persoanele cele mai de încredere. Alte misiuni sunt extrem de periculoase și pentru îndeplinirea lor este nevoie de mult antrenament și experiență.

Când devenim creștini, Dumnezeu ne trimite într-o misiune. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19,20).

Cu toate că Dumnezeu are misiuni pentru oameni de orice vârstă, multe dintre misiunile Lui cruciale

necesită tineri competenți. Aceste misiuni sunt câteodată dificile și periculoase, ducându-i pe unii în zonele îndepărtate ale globului. Dar în tot acest timp, înconjurați de pericole și provocări, există o singură constantă: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Prima noastră misiune începe în locul unde ne aflăm. Misiunea din jurul nostru este una de instruire. „Cei care vor fi misionari adevărați în țări străine trebuie mai întâi să fie misionari acasă. Cei care doresc să lucreze în via Stăpânului trebuie să se pregătească pentru aceasta printr-o cultivare atentă a micuței vie pe care

“ Dacă fiecare membru al bisericii ar fi un misionar activ, Evanghelia ar fi proclamată în scurt timp în toate țările, la toate popoarele, națiunile și limbile. ”

— Mărturii pentru comunitate, vol. 9, p. 33

DIN CUPRINS:

C-10

1 | Călătorii misiune

5 | Descoperind adevărul despre Sabat

6 | Cine?

8 | Dragă jurnalule

El le-a încredințat-o” (*The Youth's Instructor*, 17 ianuarie 1901).

Mulți își vor dedica viețile eforturilor misiunii de acasă. Dar Dumnezeu îi cheamă pe alții să slujească în alte misiuni. Instruirea pentru acestea pot implica călătorii misionare pe termen scurt. Hristos și-a trimis discipolii în două astfel de călătorii. Ne este de ajutor să revedem indicațiile pe care Hristos le-a dat pentru aceste călătorii misionare. „Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți dracii și să vindece bolile. Apoi i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să tămăduiască pe cei bolnavi” (Luca 9:1,2).

După aceste indicații de început, Mântuitorul le-a explicat logistica referitoare la bani, provizii și adăpost.

„Să nu luați nimic cu voi pe drum”, le-a zis El, „nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani, nici două haine. În orice casă veți intra, să rămâneți acolo până veți pleca din locul acela” (Luca 9:3,4).

Mulți care merg în călătorii misiune în sate extrem de sărace sunt surprinși să vadă cât de fericiți pot fi unii oameni care trăiesc în niște colibe fără baie, cu acoperiș din stuf. Aceștia văd cum banii și averile nu-i fac cu adevărat mai fericiți pe oamenii bogați decât pe oamenii săraci.

Dar ei tot nu se gândesc să meargă în călătorie și să nu ia nimic cu ei! De ce i-a trimis Isus pe misionarii Lui fără să aibă nimic? El voia ca ei să vadă că are grijă de misionarii Lui când aceștia nu au nicio posibilitate de a avea grijă de ei înșiși (vezi Luca 22:35).

SECȚIUNEA II

In călătoria lor misionară, discipolii au descoperit secretul bucuriei lui Hristos. „Era bucuria lui Hristos să-i ajute pe cei care aveau nevoie de ajutor, să-i caute pe cei pierduți, să-i salveze pe cei ce pier, să-i ridice pe cei căzuți, să-i vindece pe bolnavi, să le spună cuvinte de simpatie și consolare celor întristați și tulburați... Cu cât facem mai multe pentru alții, cu atât mai mare va fi dragostea noastră pentru lucrare, precum și încântarea de a-L urma pe Stăpân” (*Colporteur Ministry*, p. 46).

Lucrând pentru alții, obținem o mare satisfacție; totuși, putem să avem parte și de mari îngrijorări. În timp ce lucra pentru salvarea noastră, Însuși Isus ajungea să fie extenuat fizic; așadar, El cunoaște nevoile lucrătorilor credincioși și știe cum să le ușureze poverile. Acest lucru este ilustrat de felul cum i-a ajutat pe discipoli la sfârșitul călătoriei lor misionare, când aceștia au aflat niște vești triste. Marele predicator, Ioan Botezătorul, era mort. Când s-au gândit la moartea tragică a acestui profet, au devenit lucizi în privința propriului viitor. Erau și obosiți după recenta lucrare misionară. Văzându-le oboseala și tristețea, Isus i-a invitat să vină și să se odihnească. „Apostolii, când s-au întors, au istorisit lui Isus tot ce făcuseră. El i-a luat cu Sine și S-a dus la o parte, lângă o cetate numită Betsaida” (Luca 9:10).

Biblia ne vorbește și despre alte călătorii misionare. Prima călătorie misionară a lui Pavel a durat aproximativ doi ani și jumătate. El a luat un tânăr, Ioan, zis și Marcu, să-l însoțească. Acesta provenea dintr-un cămin creștin dedicat, care locuia în casa pe care biserica timpurie o folosea pentru adunările de

rugăciune, rugăciuni care au avut ca rezultat eliberarea lui Petru din închisoare, scăpându-l de la moarte.

Chiar dacă Ioan, zis și Marcu, a fost probabil încântat să meargă în călătoria misionară, a trebuit să învețe multe despre această lucrare. În curând, Pavel și tovarășul lui au avut de-a face cu persecuția și au ajuns în situații ce le puneau viața în pericol. Ioan, zis și Marcu, învins de frică, s-a întors acasă. E greu de imaginat că acesta a fost un mod favorabil de a începe o viață în slujba misiunii. Dumnezeu are nevoie de oameni care, spre deosebire de Marcu, vor răzbate în ciuda dificultăților severe.

„Dumnezeu cheamă oameni... care vor persevera în ciuda descurajărilor și a lipsurilor, oameni cu zelul, hotărârea și credința care sunt absolut necesare în lucrarea misionară” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 434).

Mai târziu, Ioan, zis și Marcu, a vrut să meargă într-o a doua călătorie misionară. Barnaba dorea să-i dea tânărului o a doua șansă, dar Pavel nu credea că acesta are curajul și determinarea necesare pentru a fi misionar.

După abandonul lui Ioan, zis și Marcu, lui Pavel i-ar fi fost de ajutor să revadă istoria călătoriei misiune a lui Iona. Asemenea lui Ioan, zis și Marcu, Dumnezeu

“Adevărata educație este instruirea misionară. Toți copiii lui Dumnezeu sunt chemați să fie misionari; noi suntem chemați să slujim lui Dumnezeu și oamenilor; iar obiectivul educației noastre ar trebui să fie acela de a ne face potriviți pentru această slujire.”

—*Christian Service*, p. 64

I-l chemat pe Iona să meargă într-o călătorie misionară la păgâni. „Cuvântul Domnului a vorbit lui Iona... astfel: «Scoală-te, du-te la Ninive»” (Ioan 1:1,2).

Dar misionarul avea nevoie să fie misionar! Asemenea lui Ioan, zis și Marcu, și Iona a fugit de sarcina lui. În Scriptură, este relatată apoi istoria cunoscută a fugii lui Iona, care, în cele din urmă, a ajuns să fie înghițit de o balenă.

Cu toate acestea, nu trebuie ratată următoarea parte a istoriei lui Iona. Dumnezeu nu a renunțat pur și simplu la Iona când acesta nu a răspuns primei chemări în slujba misiunii. Dumnezeu a permis circumstanțelor să-l smerească pe Iona, iar după aceea i-a dat o a doua șansă:

„Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona astfel: «Scoală-te, du-te la Ninive»” (Iona 3:1,2).

Ioan, zis și Marcu, a mers în alte călătorii misionare. El a învățat din greșelile lui și a ajuns un misionar eficient. Cu toții am fost binecuvântați de slujirea în misiune a lui Iona și a lui Ioan, zis Marcu, deoarece amândoi au scris cărți în Biblie. Data viitoare când citiți un pasaj din Iona sau Marcu, amintiți-vă cât de important este să le dați altora o a doua șansă.

Dacă sunteți capabili, este minunat să mergeți în călătorii misiune. Trăiți bucuria slujirii și puterea de a lucra cu Dumnezeu pentru a-i ajuta pe alții.

SECȚIUNEA III

Vă puteți număra printre numeroșii tineri ce merg în călătorii misiune. Pentru tineri, una dintre cele mai eficiente călătorii misiune pe termen scurt este să se alăture unui program de colportaj de vară.

„Lucrarea de colportaj, condusă așa cum trebuie, este o lucrare misionară de cel mai înalt nivel și este o metodă cât se poate de bună și de eficientă pentru a așeza în fața oamenilor adevărurile importante pentru acest timp. Importanța lucrării pastorale este incontestabilă, dar mulți dintre cei care sunt flămânzi după pâinea vieții nu au privilegiul să audă Cuvântul de la predicatorii delegați de Dumnezeu. Pentru acest motiv, este esențial ca publicațiile noastre să fie de largă circulație. Astfel, mesajul va ajunge acolo unde predicatorul nu poate merge, iar atenția multora va fi îndreptată către evenimentele importante care au legătură cu scenele finale ale istoriei acestei lumi” (*Mărturie pentru comunitate*, vol. 6, p. 279).

Indiferent unde lucrăm ca misionari, trebuie să ne amintim întotdeauna cât de important este să ne menținem relația cu Dumnezeu. Satana va încerca să ne despartă de Dumnezeu folosind orice mijloc are la îndemână. Somnul ne-ar putea fi deranjat de sunetul insectelor sau de un pat care nu este foarte confortabil. Am putea avea probleme de sănătate sau la locul de muncă. Nu trebuie,

însă, să lăsăm nimic din toate acestea să ne oprească să avem momentele noastre de devoțiune. Când era într-o țară păgână, Daniel și-a făcut o prioritate din rugăciune, chiar și când acest lucru devenise periculos. „Când a aflat Daniel că s-a iscalit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lauda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte” (Daniel 6:10).

Acesta este un plan bun. Nu putem ajuta pe cineva să ajungă în cer dacă noi înșine nu suntem pe drumul spre cer. „Caracterul și comportamentul nostru sunt hotărâtoare în ce privește influența pe care o avem asupra altora. Pentru a-i convinge pe alții de puterea harului lui Hristos, trebuie să cunoaștem puterea harului în propriile noastre inimi și vieți. Evanghelia pe care o înfățișăm pentru salvarea sufletelor trebuie să fie Evanghelia prin care propriile noastre suflete sunt salvate. Numai printr-o credință vie în Hristos ca Mântuitor personal este posibil să ne facem simțită influența într-o lume sceptică. Dacă dorim să-i tragem

pe păcătoși afară din apele care curg cu repeziciune, trebuie ca propriile noastre picioare să fie fixate bine pe Stânca, Hristos Isus” (*Divina vindecare*, p. 284).

Ce accent pune acest lucru asupra importanței proprii experiențe și a relațiilor personale cu Isus! Ar fi inutil, ba chiar mai rău decât inutil, să mergem în călătorii misiune în străinătate sau să facem lucrare misionară aproape

de casă, dacă nu-L cunoaștem personal pe Mântuitorul pe care încercăm să-L împărtășim și cu alții. Dar atunci când Îl cunoaștem și am început să trăim mântuirea pe care El ne-o oferă gratuit, atunci primul nostru impuls va fi să împărtășim această minunată veste bună și cu alții, indiferent că o facem aproape sau departe. Iar apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu, putem fi cu adevărat misionari de succes.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Descrieți eficiența călătoriilor misiune ale fariseilor. Matei 23:15 _____

Comparați cu lucrarea misionară pe care Isus le-a spus discipolilor să o îndeplinească. Matei 28:18-20 _____

2. Pentru a fi un misionar de succes în străinătate, ce trebuie să faceți mai întâi? _____

Ce înseamnă, de fapt, acest lucru în viața de zi cu zi? _____

3. Cum pot avea bucurie în viața oamenii săraci? _____

Cum puteți voi să vă bucurați de la aceeași sursă trăind într-o țară bogată? _____

Secțiunea II

4. Lumea spune că slujindu-ți sinele găsești fericirea. Dar cum a găsit Isus bucuria și mulțumirea? _____

Dintre toate lucrurile pe care le faceți, ce anume vă aduce cea mai multă bucurie? _____

Ce puteți face ca să găsiți mai multă fericire în slujba lui Hristos? _____

5. Rezumați câteva lecții pe care le-am învățat din relatările despre Iona și Ioan, zis și Marcu. _____

6. Gândiți-vă la oamenii pe care îi cunoașteți. Trebuie să îi oferiți cuiva o a doua șansă? _____

Secțiunea III

7. În ce fel viața devoțională a lui Daniel a dat mărturie celor din Persia? _____

8. De ce este atât de important să avem un timp de devoțiune personală în timp ce suntem în călătorii misiune? _____

Miracole din viața mea

— partea 10, de John N. Loughborough

Descoperind adevărul despre Sabat

Începând cu Coloseni, fratele Andrews a luat la rând versetele pe care le pregătisem, exact în ordinea pe care o alesesem, și a vorbit despre fiecare, spre marea mea satisfacție.

Analizând versetele din Coloseni, a explicat că existau două legi. Legea morală – Cele Zece Porunci – care are caracter veșnic, și legea ceremonială, ce arăta către Hristos și care a încetat la cruce. Duhul Domnului m-a impresionat solemn în timpul prezentării lui și mi-am spus în sinea mea: *Aceasta este cea mai consistentă prezentare din tot ce am auzit vreodată despre problema legii. Va rezolva totul pentru mine.* Și așa a fost.

În prezentările următoare, fratele Andrews a vorbit despre fiara cu două coarne, despre sanctuar și curățirea lui, precum și despre solia celor trei îngeri. A durat ceva ca să prezinte fiecare punct în mod clar. Ne vizita și se ruga cu noi aproape în fiecare zi. Membrii din Rochester, de asemenea, se rugau mult pentru cei interesați. Ceea ce ne-a mișcat profund nu a fost doar argumentul adus în favoarea adevărului, cât prezența evidentă a Duhului, care a însoțit prezentarea fiecărui adevăr și a sfărâmat barierele din inimile noastre. Nu puteam să nu particip la întâlniri și nici să rezist argumentelor puternice care au fost prezentate.

Am acceptat adevărul despre Sabat în luna septembrie a anului 1852. În momentul acela mai aveam încă trei întâlniri programate în trei duminici pentru adventiștii de ziua întâi. Am decis să particip la acestea, dar să nu spun nimic despre lumina nouă pe care o promisem, căci știam că trebuie să fiu bine pregătit ca să-mi apăr poziția. În fiecare loc unde am predicat le-am spus membrilor de acolo că nu voi mai veni.

Al patrulea Sabat l-am petrecut în Rochester. În ziua aceea, m-am declarat public de partea soliei celor trei îngeri și am înmănat un articol pentru *The Review*, prin care îmi anunțam schimbarea credinței. La acea întâlnire i-am văzut pentru prima dată pe fratele și sora White. Aceștia fuseseră plecați din Rochester în ultimele trei luni, călătorind cu căruța trasă de cal și vizitând păzitori ai Sabatului împrăștiați în New England.

Această întâlnire de Sabat a fost ținută la adresa Mt. Hope Avenue, nr. 124. În aceeași clădire ce era și reședință, se mai găsea camera pentru întâlniri religioase și tipografia revistei *Review and Herald*. Oswald Stowell era tipograf. În perioada aceea suferise atacuri puternice de

pleurezie și fusese lăsat pe mâinile doctorilor ca să-și dea duhul. Stowell se afla în camera alăturată, iar la încheierea serviciului de Sabat a solicitat o rugăciune. După ce am făcut cunoștință cu fratele și sora White, aceștia m-au invitat să particip alături de ei la o ședință de rugăciune, în timp ce restul membrilor au rămas să se roage în liniște în camera de întâlnire. Am ingenuncheat la marginea patului și, în timp ce înălțam rugăciuni, fratele White l-a uns pe fratele Stowell în numele Domnului; acesta a fost vindecat într-o clipită. După ce am încheiat rugăciunile, fratele Stowell stătea în șezut atingându-și părțile care înainte îl duruseră atât de tare. „Sunt complet vindecat și mâine pot să mă întorc la lucru”, a spus. Aceeași binecuvântare ce l-a vindecat a cuprins-o cu o măsură și mai mare pe sora White. Fratele White s-a întors și a spus: „Ellen are o viziune. Când e în starea aceasta, nu respiră. Fiți liberi să vă convingeți, dacă doriți. Puteți să o examinați.”

Stătea în genunchi lângă pat, cu ochii deschiși și privind departe, de parcă fixa intenționat un obiect oarecare, însă nu cu o privire goală, ci una plăcută, cu o expresie inteligentă. Înfățișarea ei părea proaspătă și înfloritoare. Deși privea în sus, întorcea capul dintr-o parte în alta, ca și cum vedea diferite lucruri. Din numeroasele teste efectuate, era evident că era complet inconștientă față de ce se întâmpla în jurul ei. Măinile i se mișcau cu grație din când în când. A rămas în viziune o jumătate de oră sau puțin mai mult. Când era în starea aceea, a pronunțat cuvinte și uneori chiar propoziții clare; cu toate acestea era evident că nu respira. Când a ieșit din viziune, primele trei respirații erau ca respirațiile unui copil nou-născut.

După ce s-a încheiat viziunea, a dat mărturie în fața adunării de oameni. Mi-a vorbit în special mie, descriind lucrarea minții mele înainte să îmbrățișez adevărul, și chiar gânduri pe care nu le împărtășisem cu nimeni. Auzind aceste lucruri de pe buzele ei, am spus: „În mod cert este o putere supraomenească conectată la această viziune.”

Conexiunea istorică

Cine?

↑ ntregul pământ va fi luminat de slava lui Dumnezeu. Dar cât de greu este pentru unii să vadă și să recunoască lumina, să fie convertiți, pentru ca Eu să-i vindec!” spune Hristos.

Atmosfera de egoism, mândrie, formalitate și îndreptățire de sine le înconjoară sufletele și le este dificil să discearnă lumina ca lumină și să o aprecieze. Unii umblă departe de lumină, în întuneric; cu cât mai mare este întunericul ce le-a înfășurat sufletele, pentru că au avut lumină! Refuzând să umble în lumină, ei s-au împiedicat de cele mai prețioase lucruri. Refuzând să vadă adevărul, ei s-au împiedicat și nu știu de ce anume. Lumina care a fost dată cu bunăvoință nu a fost apreciată și adusă în viața practică. Mulți nu fac ce spune cuvântul. Fiecare credincios adevărat ar trebui să aibă o realizare a acestei responsabilități solemne înaintea lui Dumnezeu, să fie un misionar ce caută să-i salveze pe cei pierduți. Ar trebui să vedem armate de lucrători consacrați ce nu caută să-și facă voia sau plăcerea lor, ci voia lui Dumnezeu. Aceștia trebuie să fie conlucrători cu Dumnezeu. Ei trebuie să lucreze, să se roage și continuu să privească la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței lor. Cei care se predau cu totul lui Dumnezeu își vor pune gândurile, rugăciunea și priceperea în slujba Lui și se vor dedica lucrării.

Dragi tineri și tinere, dacă sunteți urmașii adevărați ai lui Hristos, vă veți consacra fiecare talent și veți fi capabili să mergeți după cei neconvertiți, prin căi și metode ce vor fi eficiente. Veți fi activi, agenți lucrători pentru Hristos. În fiecare biserică trebuie să se găsească lucrători devotați. Toți trebuie să realizeze că ei caută sfatul lui Dumnezeu, că prin eforturi personale bine direcționate pot salva suflete pentru care Hristos a murit. Toți păcătoșii care intră în sfera de influență a unui creștin trebuie să simtă că au fost înrolați de partea lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, care a luat asupra Sa păcatele lumii. Cei care declară că ei cred adevărul trebuie să umble în lumina prețioaselor raze ale Soarelui Neprihănirii.

Cine dintre tinerii noștri se va preda lui Dumne-

zeu cu scopul de a lucra pentru salvarea tinerilor amici? Cine își va pune talantul la schimbător? Cine își va simți responsabilitatea sacră și va pune la dispoziție fiecare abilitate dată lor de Dumnezeu pentru a câștiga suflete?

Dragi tineri și tinere, nu puteți forma grupuri și, ca soldați ai lui Hristos, să vă înrolați în lucrare, punând tot tactul, îndemânarea și talantul vostru în slujba Stăpânului, ca să puteți salva sufletele de la distrugere? În fiecare biserică trebuie să existe astfel de grupuri care să facă lucrarea aceasta. Stă scris că atunci când stăpânul a plecat de acasă, „a arătat fiecăruia datoria lui”. Nimeni un trebuie să fie inutil.

Fac apel atât la tineri, cât și la cei în vârstă și vă întreb dacă Isus este Mântuitorul vostru personal. Dacă nu vă dați seama că este al vostru, faceți-L să fie cu orice preț. Apoi, fără întârziere, învățați-i pe alții ce ați trăit în viața creștină. În loc să fiți la fel de fragili ca stuful suflat de vânt, arătați că sunteți precum cei care au rădăcini – arătați că voi credeți și trăiți adevărul, și puterea Sa care sfințește a coborât peste viața și caracterul vostru. Apoi veți umbla în lumină în timp ce aveți lumina. Tinerii și tinerele care Îl iubesc cu adevărat pe Isus trebuie să-i ajute nu doar pe cei de aceeași credință, ci și pe ceilalți, căci în ochii lui Dumnezeu nu se face nicio deosebire. Toate sufletele sunt prețioase; ele au fost răscumpărate cu sângele Fiului lui Dumnezeu.

De ce există atât de puțin interes și e o povară pe suflet pentru păcătoși? Mulți din afara rândurilor celor ce păzesc Sabatul, care nu au avut lumină, promet mai mult să devină copii ai lui Dumnezeu, moștenitori împreună cu Isus, decât cei care au avut lumina adevărului și nu au apreciat-o, ci au umblat în scânteile de la propriile vreascuri. Nimeni nu poate lucra cu succes pentru salvarea sufletelor fără un interes adevărat, sincer și lipsit de ego-

ism. Cei care lucrează astfel vor vedea suflete convertite și ei înșiși vor crește în har și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Ei nu vor avea o mică experiență în lucrurile lui Dumnezeu. Ei vor învăța în școala lui Hristos și vor fi și educatori, făcând cunoscute altora lucrurile pe care le-au învățat de la Isus.

Lăsați-i pe tineri și pe tinere să se hotărască să-L iubească în totalitate pe Dumnezeu și să împlinească poruncile Sale. În cele mai grele circumstanțe, să rămână credincioși datoriei lor – în special în atitudinea lor față de principiile reformei sănătății. În loc să fie reformatori cu jumătate de inimă, să îndeplinească o reformă cu toată inima și în toate lucrurile să practice curăția și temperanța. Nimeni să nu înceapă o reformă și să se oprească. Hotărâți-vă să-l înfrângeți pe cel nelegiuit. Adevărata victorie este câștigată doar când păcătosul pocăit se angajează să asculte necondiționat de Dumnezeu – doar când se angajează să-L onoreze pe Dumnezeu cu fiecare cuvânt, cu fiecare afacere și în fiecare act din

viața lui. Cei care fac aceasta pot fi ca tinerii cărora Ioan li s-a adresat cu următoarele cuvinte: „V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău.” Fiecare tânăr are posibilitatea să câștige putere spirituală. Cei care încearcă să-și crească puterile vor trece prin mai multe lupte dure, care le vor testa sinceritatea scopului; însă, rămânând credincioși, ei dovedesc că hotărârea lor de a face voia lui Dumnezeu e generată de motive înalte și sfinte. În fiecare sens al cuvântului, astfel de tineri sunt capabili să învingă, căci Hristos a învins în numele lor. Învingând, intră în legătură cu resursele divine inepuizabile.

Dragi tineri și tinere, sunteți o privilegiște pentru lume, pentru îngeri și oameni. Prin eforturile voastre hotărâte de a fi cinstiți și drepti, asigurându-vă temelia în credință, puteți fi capabili să-i provocați pe frații și surorile mai în vârstă și mai experimentați să iubească și să facă fapte bune.

— *The Youth's Instructor*, 17 ianuarie 1911.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Descrieți atmosfera ce îi înconjoară pe cei care găsesc că este dificil să discearnă și să aprecieze lumina.

2. Ce ar trebui să realizeze fiecare credincios? _____
3. Ce trebuie să simtă fiecare păcătos ce intră în sfera de influență a unui creștin? _____

4. În al patrulea paragraf sunt mai multe propoziții ce încep cu cuvântul „cine”. Descrie tipul de tineri pe care îi caută Dumnezeu. _____

5. Ce fel de organizare le este recomandată tinerilor care îl iubesc pe Isus? _____

6. Care sunt cele două lucruri pe care tinerii și tinerele ar trebui să fie hotărâți să le facă? _____

7. Ce se realizează prin luptele severe întâlnite de cei care hotărăsc să-l biruie pe cel rău? _____

8. Ce fel de tineri reușesc să învingă? _____
9. Cum pot să-i provoace tinerii pe frații și surorile mai în vârstă și mai experimentați să-și manifeste dragostea și să facă fapte bune? _____

Capitole de credință

Dragă jurnalule
de Brad Mills

Astăzi a fost o zi teribil de călduroasă. Am crezut că o să mă topesc! Câteodată mă întreb dacă într-adevăr regiunea Amazonului este cu adevărat o zonă locuibilă. Temperatura de aici este atât de ridicată, încât te stoarce de energie.

În sfârșit, încep să înțeleg de ce oamenii de aici termină cu încetinitor lucrurile pe care le au de făcut. Nu au aer condiționat pentru confort, dușuri ca să se răcorescă atunci când este cald și nici măcar produsele de igienă de bază ca să-și spele hainele după ce au transpirat în ele toată ziua. Muncesc atât de mult fizic doar ca să trăiască! Se îmbăiază și își spală hainele în râu, cinează afară la foc... Ziua este aproape gata!

Ieri a trebuit să mă încred din nou în Domnul. M-am simțit atât de neajutorat când bărbatul mi-a spus că are un os de pește în gât. Nu puteam să fac cu adevărat nimic. Cinam în barcă atunci când am auzit pe cineva bătând din palme afară. Aici, oamenii nu te cheamă pe nume și nici nu ciocănesc la ușă, ci stau pur și simplu afară și bat din palme tare. Când am ieșit să văd cine era și de ce anume avea nevoie, nevasta bărbatului a început să-mi spună că, în timp ce mânca pește, i s-a oprit un os în gât. Din nefericire, nu aveam nimic să-i ofer. Câteodată este greu să fii cel care se îngrijește de sănătatea altora, din cauză că resursele mele sunt atât de limitate!

L-am examinat pe bărbat și i-am pus mai multe întrebări. Era evident că putea să înghită, iar respirația nu-i era afectată. Dar era destul de neliniștit și se simțea foarte rău. Am căutat printre medicamente și am hotărât să-i fac o injecție antiinflamatoare pentru a-l ajuta cu durerea pe care o simțea, deși știam că nu avea să-i rezolve problema. M-am așezat lângă el și soția lui și le-am spus că nu am instrumentele necesare ca să îndepărtez osul de pește și că nu puteam să fac foarte multe. Din păcate, locuiau departe de orice centru medical, la ore de mers pe râu. Așa că i-am oferit o injecție și o rugăciune. Am împărtășit cu ei faptul că, deși nu mai puteam face altceva, era totuși Cineva care îi putea ajuta. Le-am spus că Dumnezeu, Creatorul nostru, poate rezolva orice situație. După ce m-am rugat cu ei, s-au urcat în canoa lor și s-au îndreptat spre casă.

Noaptea trecută, stăteam în pat întrebându-mă ce s-a întâmplat cu bărbatul acela. Există atât de multă

durere și suferință în lume! Dar în dimineața aceasta, când m-am îndreptat înapoi spre sat, m-am întâlnit cu el. Avea un zâmbet mare pe față și mi-a spus că s-a întâmplat cumva că osul de pește a alunecat și nu i-a mai stat în gât!

Îți mulțumesc, Doamne, că Îi ajuți pe copiii Tăi de aici din mijlocul junglei amazoniene. Îți mulțumesc că îți amintești de toate nevoile noastre.

Câteodată este posibil să vă confrunțați cu situații foarte dificile. Amintiți-vă că Tatălui nostru ceresc și iubitor îi pasă cu adevărat. Indiferent care este problema voastră, prezentați-i-o lui Dumnezeu în rugăciune. Pe măsură ce vă îndepliniți lucrarea pentru Dumnezeu, nu uitați că, dacă voi nu puteți face totul, Dumnezeu, în schimb, poate. El, Acela care te-a chemat, va îndeplini lucrarea. Să mergem să lucrăm!

Proiectul Amazon Lifesavers Ministry este condus de voluntari laici adventiști de ziua a șaptea, care sunt hotărâți să ajungă în satele de pe malurile râurilor din regiunea junglei amazoniene din Brazilia. Oficial, proiectul a început în 2007 și continuă lucrarea începută de Leo și Jessie Halliwell la începutul anilor 1930.

Cu ajutorul bărcilor, voluntarii călătoresc pe „autostrăzile” fluviului către zonele în care este greu de ajuns, oferind ajutoare medicale și servicii stomatologice extrem de necesare. Pe măsură ce-i ajută pe localnici să-și îmbunătățească sănătatea, echipa este capabilă să lege relații de prietenie cu oamenii și să răspândească Evanghelia.

Echipa Amazon Lifesavers Ministry este compusă din peste 200 de voluntari locali part-time și câteva familii dedicate complete. Adesea, grupuri misionare călătoresc în Brazilia pentru a ajuta. Proiectul crește cu rapiditate și se străduiește să sprijine misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de a duce Evanghelia la capătul pământului.

CONTRA CURENTULUI

5–11 martie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Locul central AL MILEI

Text de memorat | Psalmii 130:1–4

Din fundul adâncului Te chem, Doamne!
Doamne, ascultă-mi glasul! Să ia aminte
urechile Tale la glasul cererilor mele! Dacă ai
păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiu-
irilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?
Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.

SECȚIUNEA I

Locurile centrale sunt importante. În centrul sistemului nostru solar se află Soarele, care conține aproape 99,9% din masa întregului sistem solar. Multe computere se bazează pe CPU, sau unitatea de procesare centrală, pentru a-și controla operațiunile. În centrul a numeroase monede, de la cele romane și până la cele din vremurile moderne, se găsesc portretele unor oameni importanți.

Și sanctuarul are un loc central. În Sfânta Sfințelor se găsea un obiect – chivotul legământului, în care se afla Legea lui Dumnezeu. Capacul chivotului era din aur și se numea capacul ispășirii; doi heruvimi din aur, sculptați cu dibăcie de un meșteșugar talentat, priveau spre capacul ispășirii. Chiar acolo, între heruvimi și capacul ispășirii, era vizibilă prezența lui Dumnezeu pe pământ.

În această lecție vom studia despre locul milei în mărețul plan de mântuire al lui Dumnezeu. După

cum se poate vedea din locul pe care îl ocupa capacul ispășirii, mila este centrală în tot ceea ce face Dumnezeu pe acest pământ. De fapt, deși nu ne gândim adesea la asta, noi „primim fără încetare harul lui Dumnezeu” (*Calea către Hristos*, p. 74).

Harul lui Dumnezeu vine asupra noastră în numeroase feluri; când ne gândim la aceasta, probabil că ne gândim adesea la iertare. „Iartă dar fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici”

“Priviți la Hristos. Trăiți în dragostea și mila Lui. Astfel, vă veți umple sufletul de oroare pentru tot ce este păcat și o să vă inspire să doriți intens neprihănirea lui Hristos.”

—*The Review and Herald*, 21 mai 1908

DIN CUPRINS:

C-11

- 1 | Locul central al milei
- 5 | Prevederea lui Dumnezeu
- 6 | Așteptând cererea voastră
- 8 | Deschizând inimi pentru Evanghelie

(Numeri 14:19). „Ai milă de mine, Dumnezeu, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele!” (Psalmii 51:1).

Este destul de potrivit să ne gândim la iertare ca fiind o parte importantă din mila lui Dumnezeu. Cum „plata păcatului este moartea” (Romani 6:2), fără iertarea lui Dumnezeu am fi cu toții condamnați să murim. „Noi depindem de mila iertătoare a lui Dumnezeu zi de zi și ceas de ceas” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 161).

Dar iertarea, precum și alte lucruri la care de obicei ne gândim ca la niște binecuvântări nu sunt singurele modalități prin care se manifestă mila lui Dumnezeu. Judecata lui Dumnezeu este, de asemenea, un act de milă.

În ce fel este judecata lui Dumnezeu un act de milă? În primul rând, judecata în sine este adesea amestecată cu mila. De exemplu, gândiți-vă la povestea lui Iona. Dumnezeu putea să-l lase pe Iona să se înece în Marea Mediterană și să trimită pe altcineva la Ninive. Dar nu a făcut-o. În loc de aceasta, a pregătit un pește să-l înghită pe Iona și să-l vomite afară pe uscat mai târziu. Această întâmplare a fost cu siguranță o judecată pentru Iona, una amestecată cu milă. Iona a rămas în viață, iar după aceea a fost dispus să facă ce i-a cerut Dumnezeu.

În alte ocazii, judecata lui Dumnezeu asupra nelegiuitorilor nu este amestecată cu milă. Locuitorii Sodomei au respins mult timp invitația plină de milă a lui Dumnezeu de a se pocăi, încât în cele din urmă mila nu a mai plecat pentru ei, iar cetatea a fost distrusă cu foc din cer. Cei care au trăit înainte de Potop, în zilele lui Noe, au respins și ei invitația plină de milă de a intra în arcă, iar ei și lumea lor au fost complet distruși de Potop. Așadar, pentru locuitorii Sodomei și pentru antediluvieni nu s-a mai găsit milă. Totuși, dacă le privim într-un context mai larg, aceste judecăți erau încă foarte miloase.

„Din îndurare față de lume, Dumnezeu i-a distrus pe oamenii răi din timpul lui Noe. Din îndurare i-a distrus și pe locuitorii pervertiți ai Sodomei. Prin puterea înșelătoare a lui Satana, cei care încalcă Legea divină se bucură de simpatie și admirație și astfel îi determină permanent și pe alții să se răzvrătescă. Așa a fost în zilele lui Cain și Noe, așa a fost în zilele lui Avraam și Lot, așa este și în zilele noastre. Din îndurare față de univers, Dumnezeu îi va distruge, în cele din urmă, pe cei care I-au respins harul” (*Tragedia veacurilor*, pp. 558, 559).

Cât de adevărată este această frază care apare de 26 de ori în Psalmul 136: „În veac ține îndurarea Lui!”

SECȚIUNEA II

Ați fost vreodată interesați de un subiect anume? Poate vreți să aflați mai multe despre arborele genealogic al familiei sau despre tehnologia computerelor. Sau poate că vreți să cercetați unul din numeroasele mistere ale științei.

Știți că este un subiect care îi interesează în mod special pe sfinții îngeri? Descoperim acest lucru observând locul și postura celor doi îngeri din Sfânta Sfintelor. „Să faci doi heruvimi de aur, să-i faci de aur bătut la cele două capete ale capacului ispășirii” (Exodul 25:18).

Acești îngeri sculpați se găseau în Sfânta Sfintelor. Fuseseră făcuți astfel încât să aibă un aer gânditor, privind în jos la capacul ispășirii. Erau făcuți din aur și, normal, nu se mișcau și nici nu respirau. Dar ce reprezintă ei nu este un mister.

„Heruvimii din sanctuarul pământesc, care priveau cu venerație către tronul harului, reprezintă interesul cu care îngerii cerești urmăresc desfășurarea planului de răscumpărare. Acesta este misterul harului pe care îl contemplă îngerii – că Dumnezeu îl poate îndreptăți pe păcătosul pocăit și poate reface relația cu omenirea decăzută, rămânând în același

timp drept; că Hristos S-a putut umili pentru a ridica mulțimi imense de oameni din prăpastia pierzării și a-i îmbrăca în hainele curate ale dreptății Sale, pentru a-i uni cu îngerii care n-au căzut niciodată și a face posibil ca ei să locuiască veșnic în prezența lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 424).

Chiar acum se întâmplă ceva foarte important, o manifestare a harului lui Dumnezeu la care îngerii au ocupat locurile din față. Este judecata de cercetare pe care Daniel a avut privilegiul să o vadă în viziune. El a scris: „Mă uitam la aceste lucruri până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui, ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și

“Îndată ce se apropie de tronul milei, copilul lui Dumnezeu devine un client al marelui Avocat. La primul cuvânt de pocăință și la cel dintâi apel de iertare, Hristos îi preia cazul și îl tratează ca fiind al Său, prezentând rugămintea lui înaintea Tatălui ca pe propria Lui cerere.” —*Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 325

s-au deschis cărțile” (Daniel 7:9,10).

Evident, deschiderea cărților nu a fost o afacere privată. Milioane de îngeri au fost, de asemenea, prezenți. Ce privesc aceștia? Privesc harul. Când Isus a mărturisit un nume înaintea Tatălui, El a mărturisit numele și înaintea îngerilor (vezi Apocalipsa 3:5).

Gândiți-vă numai la asta! Aceste nume pe care Isus le mărturisește înaintea Tatălui Său și al îngerilor sunt nume de păcătoși – care merită doar moartea

veșnică. Dar, ca urmare a milei lui Dumnezeu, ei sunt salvați acum prin har, ca să trăiască veșnic cu Dumnezeu și cu îngerii care nu au păcătuit niciodată. Ce lucrare minunată a înfăptuit mila lui Dumnezeu! Îngerii sunt uimiți, nu doar de faptul că Dumnezeu este plin de milă, ci mai mult chiar, de minunatele lucruri pe care le îndeplinește mila lui Dumnezeu.

Pe măsură ce studiem mai atent acest subiect, și noi devenim interesați de acesta, la fel ca îngerii.

SECȚIUNEA III

Dacă ați fi trăit în vremurile sanctuarului iudaic, nu ați fi văzut niciodată capacul ispășirii. Chiar dacă ați fi fost un levit în slujbă la Templu, nu ați fi privit niciodată la chivotul legământului. Dar ați fi știut totul despre acesta, vi l-ați fi imaginat adesea. Tot ce se întâmpla la Templu v-ar fi îndreptat mintea în acea direcție.

Doar o singură persoană – marele-preot – avea voie să vadă capacul ispășirii, și până și el putea să o facă doar o dată pe an, în Ziua Ispășirii. În această zi specială, se întâmplau câteva lucruri importante; iată însă ce se întâmpla în Sfânta Sfintelor:

„Să ia din sângele vițelului și să stropească cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii spre răsărit; să stropească din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii. Să înjunghie țapul adus ca jertfă de ispășire pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdeaua dinăuntru. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului, să stropească cu el spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii” (Leviticul 16:14,15).

Acest sânge, bineînțeles, reprezenta sângele lui Isus, care avea să moară într-o zi pentru păcatele întregii lumi. Stropirea cu sânge spunea ceva. Nu era ca sângele lui Abel, care vorbea despre vina lui Cain. Nu. Spunea ceva mai mult de atât: „Ci v-ați apropiat... de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel” (Evrei 12:22-24).

Deci ce spunea? Că Dumnezeu este plin de milă. Că ne iubește atât de mult încât L-a trimis pe singurul Său Fiu, Isus, să-și dea viața pentru păcatele noastre și pentru păcatele oricui din întreaga lume, astfel încât să putem alege viața veșnică.

Până și amplasarea capacului ispășirii spunea același lucru, acesta ocupând locul dintre Dumnezeu și Legea lui Dumnezeu. Vă amintiți că prezența vizibilă a lui Dumnezeu se manifesta deasupra capacului ispășirii, în timp ce Cele Zece Porunci se aflau în chivot, sub capacul ispășirii.

„Să pui capacul ispășirii pe chivot, și în chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da. Acolo Mă voi întâlni cu tine; și, de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturie, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel” (Exodul 25:21,22).

Bineînțeles, Dumnezeu nu poate schimba Legea Sa cea sfântă. Acest lucru este imposibil. Legea spune însă că toți cei care au păcătuit trebuie să moară, iar Dumnezeu „dorește ca niciunul să nu piară” (2 Petru 3:9).

Astfel, mila lui Dumnezeu a găsit o cale să ne salveze. Dumnezeu Însuși, în persoana Fiului Său, Isus, avea să vină pe pământ să moară pentru păcatele noastre, astfel ca noi să fim salvați. În felul acesta, Legea lui Dumnezeu rămâne neschimbată, iar în același timp Dumnezeu, plin de milă, ne-a oferit o cale să fim salvați.

Gândiți-vă la capacul ispășirii în timpul momentelor de devoțiune. Gândiți-vă cum păcatele voastre sunt un

obstacol între voi și Dumnezeu (vezi Isaia 59:2). Cum putem atunci să ne întâlnim cu un Dumnezeu sfânt? Acesta este motivul pentru care apare deasupra capacului ispășirii. El vrea să fie plin de milă față de nelegiuirile noastre. „Pentru că le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor” (Evrei 8:12). „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7).

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. „Primim fără încetare harul lui Dumnezeu.” Enumeră câteva binecuvântări pline de milă pe care le experimentezi chiar acum. _____
2. Enumeră câteva istorii din Biblie care vorbesc despre judecățile lui Dumnezeu și felul în care se amestecă cu mila. _____
3. Unele dintre judecățile lui Dumnezeu nu sunt amestecate cu milă. Explicați cum, într-un context mai larg, sunt totuși pline de milă. _____
4. Citiți Psalmul 103 și meditați la diversele moduri prin care Dumnezeu își manifestă mila. _____

Secțiunea II

5. Este bine să fim interesați de diverse subiecte. Dar ce ne spune interesul pe care îl arată îngerii cu privire la mila lui Dumnezeu despre importanța acestui subiect în relație cu altele? _____
6. Cuvântul grec pentru „capacul ispășirii” în Evrei 9:5 este tradus prin „jertfă de ispășire” în Romani 3:25. Citiți cu atenție Romani 3:23-26 și scrieți ce ați învățat despre importanța milei în jertfa lui Isus pentru noi. _____

Secțiunea III

7. Care este semnificația locului capacului ispășirii? _____
8. Folosind concordanța sau un program de căutare în Biblie, căutați cuvântul „milă”. Citiți câteva versete și scrieți câteva lucruri pe care le-ați învățat despre mila lui Dumnezeu. _____

Studiu suplimentar: *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 21–24 ; *Christ's Object Lessons*, pp. 243–251.

Miracole din viața mea

—partea 11, by John N. Loughborough

Prevederea lui Dumnezeu

Timp de trei ani și jumătate am predicat pentru adventiștii de ziua întâi, dar m-am susținut în principal din propria muncă. Când am acceptat adevărul, averea mea era cam de 35 de dolari. Făceam încă eforturi serioase pentru a extinde afacerea cu încuietori de fereastră, cu care avusesem succes.

În timp ce mergeam acum cu marfa din loc în loc, simțeam constant presiunea de a face cunoscute și altora adevărurile pe care le aflasem. În ciuda eforturilor depuse, afacerea mea nu prospera. Câteodată, vânzările din timpul unei săptămâni îmi ajungeau doar ca să plătesc cheltuielile și cazarea la hotel. Această situație a făcut ca în curând să termin banii pe care îi economisiseam, rămânând astfel fără niciun ban ca să plătesc drumul din Rochester. În cele din urmă, pe la mijlocul lunii decembrie, rămăsesem doar cu o monedă de argint de trei cenți.

Un nor părea să amenințe următoarea întâlnire de Sabat la care am participat. În timp ce era înălțată o rugăciune pentru îndepărtarea acestui nor, sora White a fost luată în viziune. Relatând viziunea, a avut un mesaj să-mi transmită: „Motivul pentru care acest nor apasă asupra întâlnirii este că fratele Loughborough rezistă convingerii de a se consacra cu totul lucrării lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea ca el să se dedice cu totul predicării soliei.”

N-am luat atunci decizia s-o fac, căci nu vedeam cum puteam să mă susțin în timp ce aș fi făcut-o. Ajungând acasă, i-am spus Domnului că, dacă El va deschide calea, eu o voi urma; însă nu am fost liniștit cu decizia acesta. În cele din urmă, în puterea mărturiei, am spus: „Mă voi supune, Doamne, iar Tu vei deschide calea.” Dintr-odată, mi-am simțit mintea eliberată de toate îndoielile ce mă apăsau, iar eu m-am bucurat la gândul că Domnul mă avea în grija Lui și mă va susține.

În dimineața de luni, soția mea, care nu știa cât de rău o duceam cu fondurile, mi-a cerut bani ca să cumpere chibrituri și niște ață. Luând banii din buzunar, i-am spus: „Mary, ai aici o monedă de trei cenți. Sunt toți banii pe care îi am. Ia chibrituri de un cent, mai cheltuie doar un cent în plus și adu un cent acasă, ca să nu rămânem fără niciun ban. Am încercat din greu, am făcut tot ce mi-a stat în putere pentru ca afacerea mea să aibă succes, dar n-am reușit.”

„John, și ce o să facem?”, m-a întrebat ea înlăcrimată.

„De câteva săptămâni am o puternică convingere că motivul pentru care afacerea nu are succes se datorează

faptului că mâna Domnului este împotriva acesteia, deoarece îmi neglijez datoria de a mă dedica în întregime predicării adevărului.”

„Dar dacă tu o să mergi să predici, cum o să ne susținem?”, a obiectat.

„De îndată ce am hotărât să mă supun chemării Dumnezeu, am primit asigurarea că El va deschide calea. Nu știu cum o va face, dar calea va fi deschisă.”

S-a retras în camera ei ca să plângă și probabil ca să se roage. Nu am mai văzut-o timp de o oră. După ce a plecat să facă micile cumpărături, mi s-a făcut milă de inima ei tristă.

Nici bine nu a trecut jumătate de oră, că s-a și auzit o bătaie puternică în ușă. Un domn întreba de mine, așa că l-am invitat înăuntru. După ce s-a prezentat, a spus: „Mă mut în Ohio din cauza sănătății mele slăbite și aș vrea să iau cu mine câteva mărfuri mici cu care să-mi acopăr cheltuielile. Domnul Garbutt v-a recomandat și a spus că puteți achiziționa încuietori Arnold. Aș dori un pachet cu încuietori în valoare de optzeci de dolari. O să-l ridic mâine dimineață și o să-ți plătesc atunci.”

Tot ce trebuia să fac acum era să merg o jumătate de milă până la fabrică și să las comanda. Ei aveau să-mi aducă încuietorile acasă și urma să primesc un comision de 26 de dolari, sumă care avea mare putere de cumpărare în zilele acelea.

În curând după ce bărbatul a plecat, soția mea s-a întors și m-a găsit cântând. „Pari fericit”, a comentat.

„Așa e”, am fost de acord. „Am primit o vizită cât timp ai fost la magazin. Domnul a deschis calea ca să merg să predic solia.” După ce i-am spus de comanda pentru încuietori, s-a retras în cameră ca să plângă și să-L caute pe Domnul. S-a întors în curând, fiind la fel de bucuroasă pe cât eram și eu, și gata să facă tot ce putea ca să mă pregătească pentru lucrare. Când am primit banii, am cumpărat lemne, provizii și tot ce mai era necesar pentru a acoperi nevoile căminului cât urma să fiu plecat.

Conexiunea istorică

Așteptând cererea voastră

Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru.” Acesta a fost argumentul Mântuitorului pentru evreii care rezistau tuturor eforturilor Lui de a reflecta asupra lor lumina Soarelui Neprihănirii. Acesta este avertismentul pe care îl dăm celor care pretind că ei cred adevărul! „Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru.”

Vă cerem să luați în considerare cât de scurtă este viața omenească și cât de repede trece timpul. Ocaziile și privilegiile de aur sunt la îndemâna noastră. Harul abundent al lui Dumnezeu așteaptă să îi cereți comorile bogate. Mântuitorul așteaptă să-și ofere binecuvântările fără plată și singura întrebare este: O să le acceptați? S-au strâns provizii din belșug și lumina strălucește într-o varietate de feluri, dar această lumină își va pierde prețiozitatea pentru cei care nu o apreciază, care nu o acceptă și nu-i răspund, sau care, dacă au primit-o, nu o dau și altora.

Trebuie să vă priviți viața, sufletul, tăria, capacitatea, puterile mentale și fizice ca fiind un capital ce v-a fost încredințat ca să-l îmbunătățiți pentru Domnul vostru în timpul vieții. Trebuie să stați în rândul alocat din marea armată a lui Dumnezeu, să lucrați pentru salvarea propriului suflet și a altora. Puteți face aceasta trăind o viață creștină consistentă, depunând eforturi serioase, învățând în școala lui Hristos care sunt căile Sale, scopul Lui și subordonându-vă voința și planurile voinței și metodei lui Hristos.

Oare toți cei care pretind a fi copii ai lui Dumnezeu vor lua în considerare cuvintele marelui Învățător? Cuvintele Lui nu sunt misterioase și greu de înțeles. Când discipolii au considerat că sunt greu de înțeles, a fost limpede că nu erau uniți cu Hristos așa cum mlădița este unită de vița-de-vie. Ei nu aveau discernământ adevărat. Au înțeles greșit cuvintele lui Hristos. Ceea ce era clar pentru cei care aveau credința adevărată a devenit o piatră de poticnire pentru cei care nu aveau discernământ spiritual. Aceștia s-au simțit ofențați, deoarece El le spunea cuvinte pe care inima firească nu le putea pricepe și primi, și au refuzat să mai meargă cu Isus.

Oare nu sunt și printre credincioși unii care iubesc lumea și ale căror atașamente sunt atât de absorbite de rude și prieteni care nu se supun adevărului, au mintea confuză și, răspunzând favorabil ispitelor lui Satana, ocupă un loc de partea lui, în loc să ocupe un loc de partea Domnului?

Dragostea lui Dumnezeu pentru oamenii căzuți nu poate fi comparată cu nimic. Hristos a declarat: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în el.” Acestea sunt cuvintele de care s-au împiedicat unii discipoli, dar Isus a îndepărtat tot ce putea fi considerat o piatră de poticnire și le-a spus: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte? Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.” Cuvântul lui Dumnezeu care locuiește în inimă este cel care însuflețește facultățile spirituale.

Dorim să-i facem să înțeleagă pe oamenii ce pretind că cred adevărul că de data aceasta au nevoie să ia aminte la sfatul Martorului adevărat, care le prezintă starea lor ca fiind decăzută spiritual și care îi cheamă cu cuvinte hotărâte să se pocăiască și să se întoarcă la dragostea dintâi. Cine este dragostea noastră dintâi? Izbăvitorul lumii este dragostea noastră dintâi și așa și trebuie să rămână pentru totdeauna. Creștinii trebuie să trăiască o viață diferită în mod distinctiv de cea a lumii. Lumea trăiește o viață ieftină. Ea nu aprobă o

“Harul din belșug al lui Dumnezeu așteaptă să îi cereți comori bogate.”

viață spirituală. Cel care are dragostea lui Dumnezeu are și viață; noi trebuie să privim la Hristos, nu la lumea aceasta.

Isus a iubit oamenii și a luat toate măsurile necesare pentru ca sufletul răscumpărat cu sânge să aibă parte de o naștere din nou, de o viață nouă derivată din propria Sa viață, așa cum ramura își trage viața din planta din care este altoită. „Cine are pe Fiul are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață.” Cei care cred în Hristos își trag puterea motivațională și tăria caracterului lor din Cel în care cred. „Pe

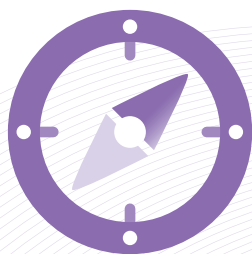
voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” „Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos?... Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.”

Poziția noastră este clar marcată. Înzestrarea pe care o avem de la Dumnezeu este clar descrisă, iar răspunderea și datoria noastră sunt clar declarate. Afirmatia lui Hristos este făcută în cuvinte ce nu pot fi înțelese greșit: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.”

— *The Youth's Instructor*, 10 ianuarie 1895

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce avertizare este dată celor care pretind că cred adevărul? _____
2. Ce ar trebui să luăm în considerare fiecare dintre noi? _____
3. Ce anume așteaptă cererea voastră? _____
4. Pentru cine își pierde prețiozitatea lumina adevărului? _____
5. Enumerați câteva lucruri ce reprezintă un capital încredințat nouă ca să-l îmbunătățim pentru Domnul. _____
6. Cum trebuie să îndeplinim planul lui Dumnezeu pentru salvarea propriului suflet și a sufletelor altora? _____
7. De ce unii discipoli ai lui Hristos au crezut că cuvintele Lui sunt greu de înțeles? _____
8. De ce unii credincioși au mintea confuză și ocupă un loc de partea lui Satana? _____
9. Ce anume este incomparabilă? _____
10. Ce trebuie să facă de data aceasta cei ce pretind că cred adevărul? _____
11. Cine are o viață ieftină? _____
Cine are viață? _____

Capitole de credință

Deschizând inimi pentru Evanghelie

de Brad Mills

Lub dub, lub dub.” Inima: ritm normal. „Bine, trage aer adânc în piept pentru mine.” Stau lângă Marlene și apăs stetoscopul pe pieptul ei transpirat, ascultând sunetul vieții din interiorul ei.

Țânțarii și alte musculițe înțepătoare zboară în jurul capului meu. Le îndepărtez, încercând să mă concentrez să-i aud plămâni dincolo de conversațiile și încântarea atâtor copii. A trecut mult timp de la ultima vizită făcută de doctori, asistente și evangheliști în satul lor izolat. Toată lumea își așteaptă rândul să fie examinată și îngrijită.

„Ei bine, Marlene, plămâni tăi se aud bine, iar inima ta este puternică”, am asigurat-o. După ce i-am ținut un mic discurs despre nevoia de a bea mai multă apă zilnic, i-am întins o mică pungă cu vitamine, ibuprofen și două pansamente pentru locuitorii râurilor.

Când se pregătea să plece, am întrebat-o dacă ar fi în ordine să înalț o scurtă rugăciune pentru ea și familia ei. Un zâmbet larg îi luminează fața bronzată, arsă de soare. Marlene și-a întins încet mâinile și le-a cuprins pe ale mele. A început să-mi spună despre un vis pe care l-a avut, în care se făcea că o să vadă un doctor care avea să-i ofere mai mult decât vindecare fizică. O lacrimă izolată i se scurse pe față în timp ce a început să enumere mai multe cereri pentru care și-ar fi dorit să mă rog. Cu mâinile împreunate, ne-am plecat capetele și i-am cerut Dumnezeului nostru măreț să o binecuvânteze pe această simplă doamnă ce locuia atât de departe, în regiunea fluviului Amazon.

Prin intermediul proiectului Amazon Lifesavers, am încercat să urmăresc exemplul și instrucțiunile lui Isus. „Faceți lucrare misionară medicală. În felul acesta veți reuși să ajungeți la inima oamenilor și se va pregăti calea pentru o propovăduire mai hotărâtă a adevărului. Veți constata că alinarea suferințelor lor fizice îi oferă pastorului ocazia de a sluji nevoilor

lor spirituale... Unirea lucrării creștine pentru binele trupesc cu lucrarea creștină pentru binele sufletesc constituie interpretarea adevărată a Evangheliei” (*Evanghelizare*, p. 387).

Am găsit ușile deschise zilnic la sediul administrativ în timpul lucrării misionare medicale. Sediul este situat la aproximativ 35 de minute în afara orașului, într-un cartier foarte sărac, aflat pe malul fluviului Amazon. Împreună cu un prieten, am mers din ușă

în ușă ca să vizităm vecinii, să aflăm care este numele lor și să le spunem că, dacă au nevoie de asistență medicală, noi suntem aici prezenți. La început, nu a venit nimeni. Apoi, unul câte unul, au început să sosească vecinii. La început, un băiat de doi ani cu degetul sfâșiat. Apoi, un bărbat înțepat de o pisică de mare. În cele din urmă, sosi o canoe mică, dotată cu motor extern și cu paisprezece oameni

la bord. Aceștia auziseră despre îngrijirea medicală pe care o ofeream și se întrebau dacă este deschisă clinica. Mi-am pus imediat stetoscopul și am deschis clinica.

Mulțumită îngrijirilor medicale ce le-au deschis inimile, am legat numeroase prietenii.

Ce talente aveți? Indiferent care sunt acestea, folosiți-le pentru a-i ajuta pe cei din jurul vostru. Sunt atât de mulți oameni ce suferă din cauza atâtor boli – fizice, emoționale și spirituale. Câteodată, un zâmbet calduros și o vorbă bună pot fi mai vindecătoare pentru cei din jurul vostru decât medicamentele. Rămânând pe frecvența lui Dumnezeu în fiecare zi, veți vedea cum El vă va folosi pentru a sluji altora din comunitatea voastră.

CONTRA CURENTULUI

12–18 martie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

Convingerea CONȘTIINȚEI

Text de memorat | 2 Corinteni 10:3,4

Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.

SECȚIUNEA I

De ce la testul final oamenii vor accepta semnul fiarei? Unii vor fi atât de amăgiți încât vor crede că, de fapt, această doctrină falsă este cu adevărat adevărul. Totuși, Biblia arată că pentru alții, închinarea nu va fi în întregime voluntară. Aceștia vor răspunde amenințărilor și vor încerca să evite ridiculizarea, amenzile, închisoarea și chiar moartea.

„Și a făcut ca toți – mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei” (Apocalipsa 13:16,17).

Acesta nu este un stil nou în teatrul de operațiuni al lui Satana și al slujitorilor lui. Satana constrânge. El terorizează. „Mijlocul la care recurge în mod constant Satana – pentru a dobândi controlul asupra celor pe care nu-i poate amăgi – este constrângerea prin acte de

cruzime. El se străduiește să domine conștiința și să-și asigure închinarea prin frică și forță” (*Tragedia veacurilor*, p. 608).

Cei care persecută recunosc că sunt urmașii lui Satana. „Sub pretenția râvnei pentru neprihănire, oamenii se asociază cu îngerii răi ca să aducă suferință asupra semenilor lor, pentru a-i converti la ideile lor religioase, dar Hristos Se arată totdeauna plin de îndurare, căutând totdeauna să câștige inimile oamenilor prin descoperirea iubirii Sale” (*Viața lui Iisus*, p. 547).

“Dumnezeu nu forțează conștiința; El nu torturează fizic ca să-i oblige pe oameni să respecte legea Sa. Astfel de lucrări se fac la ordinul lui Satana.”

— *The Youth's Instructor*, 17 august 1893

DIN CUPRINS:

C-12

- 1 | Convingerea conștiinței
- 5 | Predicând solia
- 6 | În blândețe și smerenie
- 8 | O vizită specială

Isus a avertizat biserica din Smirna: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că Diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2:10).

Dumnezeu guvernează într-un mod total diferit. Spre deosebire de Diavol, El nu caută să manipuleze oamenii. El vrea ca aceștia să fie liberi să gândească și să aleagă. „Dumnezeu nu forțează conștiința; El nu folosește tortura fizică pentru a-i obliga pe oameni să respecte legea Sa. Astfel de lucrări se fac la ordinul lui Satana... Dumnezeu însă se ocupă de oameni după un plan diferit. El îi va da păcătosului dovezi suficiente pentru a-i convinge conștiința, iar apoi, dacă de bunăvoie

acceptă invitația lui Isus, va primi Duhul lui Dumnezeu” (*The Youth's Instructor*, 17 august 1893).

În această lecție, vom studia mesajul celui de-al doilea înger din Apocalipsa 14. Observați cum descrie eforturile coercitive ale Babilonului de a forța oamenii din toate națiunile să nu se supună lui Dumnezeu. „Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniai curviei ei!»” (Apocalipsa 14:8).

Veți fi capabili să rezistați presiunii care îi face pe atât de mulți să se conformeze? Dacă vreți să rezistați în acea vreme, va trebui să învățați cum să-i rezistați Diavolului acum.

SECȚIUNEA II

Nu este greu să înțelegem de ce oamenii care Îl urăsc pe Dumnezeu ar putea să vrea să-i persecute pe cei care Îl iubesc. Dar aceasta nu este singura cale prin care are loc persecuția. Adesea, oamenii care persecută pretind că sunt urmașii lui Dumnezeu și că fac lucrarea Lui (vezi Ioan 16:2). Acest lucru a fost adevărat de la începutul istoriei omenirii.

Ținând cont că ambii I-au adus daruri pe altar, atât Cain, cât și Abel pretindeau că se închină lui Dumnezeu. Și atunci, de ce Cain l-a ucis pe Abel? „Nu cum a fost Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite” (1 Ioan 3:12).

Iacov și Ioan, ucenicii lui Isus, voiau ca Mântuitorul să folosească forța împotriva samaritenilor care L-au desconsiderat pe Hristos. Raportându-se la o istorie biblică, cei doi au întrebat: „Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” (Luca 9:54). Isus nu a fost niciodată confuz din cauza interpretării greșite a Scripturii. El a folosit întrebarea ucenicilor Lui ca pe o ocazie de a-i învăța despre misiunea Sa. Muștrându-i, a răspuns: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9:55,56).

În secolele ulterioare, nu toată lumea a urmat învățătura lui Hristos și în istoria timpurie a bisericii s-au găsit unii creștini care au promovat persecuția ca metodă de evanghelizare. Unul dintre cei mai influenți lideri de acest fel ai bisericii a fost Augustin, episcopul de Hippo. La fel ca mulți alții care interpretează greșit, Augustin a luat un pasaj scurt din Biblie și l-a scos din context: „Ieși la drumuri și la garduri și, pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca

să mi se umple casa” (Luca 14:23). Acea expresie — silește-i să intre — a fost folosită pentru a justifica folosirea forței, pentru a obliga oamenii să accepte religia romano-catolică și pentru a-i ucide pe cei care refuzau să o facă. Oamenii sunt intoleranți în mod firesc și de aceea au acceptat cu ușurință argumentul lui Augustin. Satana, cel care întotdeauna înșală, i-a convins că Biblia este de partea lor.

Bineînțeles, această perspectivă nu este învățătura Scripturii. În parabolă, împăratul a trimis invitații multora, dar nimeni nu a fost forțat să vină și mulți au refuzat invitația. Îndemnul „silește-i” sugerează mai degrabă să dea oamenilor motive convingătoare, să insiste pe lângă ei cu tărie. (Vezi 2 Corinteni 5:14-21).

Chiar și după reforma protestantă, a fost susținută perspectiva augustiniană. De exemplu, puritanii care au ajuns în America erau intoleranți. Unul dintre ei, John Cotton, a încropit o listă de motive pentru care este bine să persecuți ereticii. Printre altele, a spus că falșii învățători sunt lupi și trebuie să fie uciși sau izgoșiți. Și el a utilizat abuziv textul Scripturii: „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori (Matei 7:15).

Logica lui că poți ucide falșii învățători este greșită. În primul rând, Satana este un leu. Nu putem să-l ucidem și nici să-l facem să stea deoparte. În al doilea rând,

Dumnezeu ne aseamănă cu niște oi, iar oile nu pot uide lupii. Păstorul ne spune cum trebuie să fie protejate oile Lui.

„Pe cei ce păcătuiesc, muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică” (1 Timotei 5:20).

„Depărtează-te de oamenii aceștia” (2 Timotei 3:5).

„În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă

poruncim, fraților, să vă depărtați de orice frate care trăiește în neorânduială, și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi” (2 Tesaloniceni 3:6).

„Muștrați” și „depărtați-vă” – acestea sunt cele mai puternice moduri prin care Dumnezeu spune bisericii să-i corecteze pe oameni.

SECȚIUNEA III

Când Dumnezeu îi acuză pe pastorii poporului Său că își neglijează lucrarea, El menționează că au eșuat să-și arate interesul față de membrii care suferă. De asemenea, au eșuat în căutarea oamenilor ce au părăsit credința. Și au mai făcut ceva ce nu este acceptabil.

„Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită, n-duceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime!” (Ezechiel 34:4).

Acest mod nu este cel potrivit pentru îngrijirea oilor. Acestea au nevoie de ajutor și îndrumare, nu de forță și cruzime. Au nevoie de cineva care are control, care să le iubească și să le hrănească. Ele trebuie să fie avertizate de pericole. Ele nu trebuie să fie beneficiarele conducerii prin forță.

„Cum privește cerul astfel de lucruri? Cu ce uimire îi ascultă îngerii pe oameni judecându-și și condamnându-și frații, provocându-le cea mai crudă suferință fizică și mentală, și pretinzând că o fac sub îndrumarea lui Dumnezeu? În loc să se găsească sub conducerea lui Hristos, ei urmează conducerea lui Satana” (*The Review and Herald*, 10 ianuarie 1893).

Într-o perioadă, Saul a persecutat cu furie biserica. El credea că-L slujește pe Dumnezeu. Ce a spus totuși Isus despre asta? Că Saul Îl persecută! Fără să știe, de fapt, Saul îi slujea lui Satana. „Toate persecuțiile, toată forța folosită pentru a obliga conștiința răspund ordinelor lui Satana; iar cei care pun în practică aceste proiecte sunt agenții lui, cei ce execută scopul lui diavolesc” (Idem).

De ce are nevoie biserica? Are nevoie de păstori care să fie un bun exemplu. „Păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia

lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine; nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei” (1 Petru 5:2,3).

Acest lucru nu înseamnă că pastorii din biserica lui Dumnezeu trebuie să-i lase pe oameni să facă ce vor ei. Câteodată, membrii bisericii au nevoie să fie disciplinați, sau corecți. Pavel a considerat că este necesar să corecteze biserica din Corint. Apoi însă, le-a spus membrilor: „Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră, dar vrem să lucrăm și noi împreună la bucuria voastră, căci stați tari în credință” (2 Corinteni 1:24).

Aceasta este aceeași lecție pe care Isus s-a străduit să-i învețe pe discipoli. „Voi să nu vă numiți «Rabbi». Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sunteți frați. Și «Tată» să nu numiți pe nimeni pe pământ,

pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiți dascăli; căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul (Matei 23:8-10).

Această idee este o parte importantă pentru a preveni persecuția. Nimeni nu trebuie să fie lider sau stăpân, cu

excepția lui Isus Însuși. Urmașii lui Isus nu trebuie să administreze la o scară mai mică biserica. Ei trebuie să fie gata pregătiți să învețe, nu să comande. Ei trebuie să-i abordeze pe eretici nu cu aroganță, ci cu blândețe. În felul acesta, cel ignorant poate fi condus să se pocăiască de eroarea lui.

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie

“ Cu o dragoste blândă și miloasă, puneți-vă mâinile peste cei descurajați și neajutorați. Dați-le curajul, speranța și puterea voastră. Convingeți-i să vină prin bunătate. ”

—*Christ's Object Lessons*, pp. 235, 236

blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa Diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia” (2 Timotei 2:24-26). „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6:1).

Folosirea forței de către Babilon dovedește că nu îl urmează pe Prințul păcii. Ura acestei cetăți dovedește că nu-L slujește pe Cel care a spus „iubiți-vă vrăjmași”. Așa cum o spune solia celui de-al doilea înger, persecuția ei dovedește că „a căzut”.

Cum stau lucrurile cu voi? Pe cine urmați? Unul din modurile prin care vă puteți da seama este observând cum îi tratați pe cei ce nu sunt de acord cu voi.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Citiți Apocalipsa 13:16,17. Cum îi va determina Babilonul pe oameni să i se închine? _____
2. Dați câteva exemple din Scriptură pentru a ilustra ce vor face oamenii credincioși ai lui Dumnezeu atunci când Babilonul va încerca să-i forțeze pe oameni să se închine într-un anumit mod. _____
3. Referitor la forță, subliniați metodele opuse folosite de guvernarea lui Dumnezeu și cea a lui Satana. _____

Secțiunea II

4. Ce argumente „biblice” au oferit oamenii pentru a sprijini ideea persecuției? _____
5. Arătați că este greșit să oblige oamenii să se închine lui Dumnezeu într-un anumit mod, folosind mai multe versete din Biblie. _____

Secțiunea III

6. Citește Ezechiel 34, Luca 15:1-7 și *Christ's Object Lessons*, pp. 185–192. Cum se descurcă Hristos cu păcătoșii? _____
Cum vrea El ca noi să ne comportăm cu cei ce greșesc? _____
7. Cum este ilustrată puterea irezistibilă a iubirii lui Isus prin relatarea momentului când Isus a spălat picioarele ucenicilor Săi? *Viața lui Isus*, pp. 642–645. Vedeți, de asemenea, 2 Corinteni 5:14-21. _____
8. Ce ne învață Biblia despre situația în care permitem altor oameni să fie stăpâni sau conducători peste conștiința noastră? _____

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, pp. 563–581.

Miracole din viața mea

— partea 12, de John N. Loughborough

Predicând solia

În următorul Sabat (în data de 18 decembrie), a avut loc o adunare generală a păzitorilor Sabatului din partea vestică a New York-ului. În timpul rugăciunii, sora White a fost luată în viziune. Printre alte lucruri ce i-au fost prezentate, era și un mesaj pentru mine.

„Ai făcut ceea ce trebuia luând hotărârea de a te dedica lucrării de predicare. Acum, datoria ta este să mergi și să nu întârzi.” Apoi au fost înălțate rugăciuni pentru ca Domnul să-mi deschidă și mai departe calea.

Hiram Edson, care locuia la patruzeci de mile est de Rochester, hotărâse să nu participe la întâlnire, dar soția lui a primit o puternică impresie că va fi chemat, astfel încât i-a pregătit hainele pentru orice situație de urgență. În Sabat, în timp ce conducea serviciul de închinare în familie, fu impresionat să meargă la Rochester, prezența lui fiind dorită acolo.

„Ce înseamnă asta?”, și-a întrebat nevasta. „Nu știu de ce trebuie să merg la Rochester.”

De mai multe ori în ziua aceea, când se ducea în hambar ca să se roage, se simțea impulsionat să meargă la Rochester.

În cele din urmă, și-a întrebat soția: „Am haine pregătite să merg? Am impresia că este posibil să lipsesc câteva săptămâni.” Ea l-a asigurat că totul este pregătit. La încheierea Sabatului, a luat trenul către Rochester. La sosire, i-a spus fratelui White: „Nu plănuisem să vin la această întâlnire, dar am fost puternic impresionat azi să vin, așa că iată-mă. Ce treabă ai cu mine?”

„Ei bine”, spuse fratele White, „vrem să-l înhami pe bătrânul Charlie la căruță și să mergi împreună cu fratele Loughborough într-un circuit de șase săptămâni în sud-vestul New-York-ului, ca să înceapă să predice solia.” Prin urmare, luni, fratele Edson și cu mine am plecat în căruța trasă de calul fratelui White într-o călătorie de șase săptămâni.

Ne-am petrecut primul Sabat la o adunare de credincioși din Orangeport. Ne-a fost imposibil să mergem mai departe cu căruța din cauza unei puternice furtuni de zăpadă, așa că duminică am construit o sanie și ne-am continuat drumul.

În ajunul Crăciunului din 1852, am intrat în Buffalo în timpul unei furtuni de zăpadă îngrozitoare. Până atunci nu mai purtasem palton, dar fratele Edson a oprit la un magazin de haine și mi-a cumpărat unul. După aceea, ne-am dus la Fredonia și timp de câteva zile am ținut mai multe întâlniri. De acolo, ne-am dus la Pot-

ter County, P.A., vizitând oamenii ce locuiau izolați de-a lungul drumului.

La State Line, Lewis Hackett a aranjat să vorbesc duminică după-amiază și seară într-o școală mare. Deoarece dimineața era deja ocupată de alt predicator, am hotărât să particip și să răspândesc informația despre programarea noastră. Cum predicatorul nu a apărut, adunarea mi-a cerut mie să vorbesc. Oamenii m-au privit cu curiozitate când am pășit spre birou, dar în curând au început să prezinte un interes profund, iar după-amiaza și seara, locul a fost plin până la refuz.

Intrând luni dimineața în magazinul de pantofi al domnului Hackett, am observat o copie a fițuicii prin care anunțase orașul de întâlnirile mele. Așa se explicau și privirile ciudate pe care mi le aruncaseră oamenii cu o zi înainte. Pe fițuică, stătea scris: „J.N. Loughborough din Rochester va vorbi la școală la ora două și șapte p.m. Veniți și ascultați, căci cei ce au răsturnat lumea și pe care Lewis i-a primit au venit și aici. Și toate acestea sunt contrare decretelor papale, spunând că există o cale mai bună – poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

„Așa ai anunțat locuitorii orașului?”, l-am întrebat. „Acum pot să înțeleg de ce m-au privit oamenii atât de curioși când am stat înaintea lor prima dată.”

Când a început călătoria înapoi acasă de-a lungul râului Genesee spre Rochester, a trebuit să ne grăbim, căci zăpada se topea cu rapiditate. Pentru Sabat, ne-am oprit la o familie de credincioși. Soțul părea foarte nerăbdător să predice solia, dar nu l-am încurajat să o facă, deoarece simțeam că trata viața cu prea multă ușurință, astfel încât nu credeam că predicile lui or să aibă succes. Am observat că soția lui tăia lemne ca să pregătească masa de seară, în timp ce el stătea într-un fotoliu, picior peste picior, și cânta plin de entuziasm despre vremurile frumoase care îl așteptau în cer. O strofă părea să-l încante cel mai mult: „Când vom ajunge acasă, nu vom avea nimic altceva de făcut decât să mășăluim în jurul Ierusalimului.” Părea să ilustreze spiritul cântecului prin faptul că nu se obosea cu munca și truda pe pământ.

Conexiunea istorică

În blândețe și smerenie

Dumnezeu dorește ca blândețea și amabilitatea, caracteristicile distinctive ale lui Hristos, să facă parte din viețile urmașilor Lui. Mântuitorul ne-a invitat pe toți: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

În dragostea de sine, în înălțare de sine și în mândrie se găsește o mare slăbiciune; în schimb, în smerenie se află puterea. Adevărata demnitate nu este menținută când ne îndreptăm gândurile spre noi înșine, ci atunci când Dumnezeu este în toate gândurile noastre și când inima noastră strălucește cu totul de dragoste pentru Izbăvitorul nostru și pentru ceilalți oameni. Prin mândrie și separare de Dumnezeu, căutăm constant să ne înălțăm sinele și uităm că smerenia minții înseamnă putere. Puterea lui Hristos nu stă în cuvinte tăioase ce străpung sufletul, ci în amabilitatea Sa. Acest lucru l-a făcut un cuceritor de inimi. Noi suntem invitați să învățăm de la El, care a fost blând și smerit cu inima.

Viața lui Hristos trebuie să fie modelul nostru. Viața și lucrarea Sa din lume sunt un exemplu pentru ce ar trebui să fie viața și lucrarea noastră. „Eu nu umblu după slava care vine de la oameni”, a spus El. În slujba Sa nu trebuie să ne așteptăm la onoruri lumești; căci nici Maiestatea cerului nu a primit aceste lucruri. El a fost „disprețuit și părăsit de oameni”.

Lumina ce coboară de la crucea de pe Golgota va smeri orice gând mândru. Cei care Îl caută pe Dumnezeu din toată inima lor și care acceptă marea salvare ce le-a fost oferită vor deschide ușa inimii lui Isus. Ei vor înceta să-și atribuie lor gloria. Ei nu se vor mândri cu ce vor obține și nici nu își vor asuma meritele pentru capacitățile lor, ci vor privi toate talentele lor ca fiind darurile lui Dumnezeu, ca să fie folosite pentru slava Sa. Ei vor privi fiecare abilitate intelectuală ca fiind prețioasă atâta timp cât este folosită în slujba lui Hristos. Apostolul scrie: „Căci, dacă este ceva în Hristos,

este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” Toate lucrurile din viața noastră care nu sunt demne de Hristos sunt îndepărtate. Hristos sălășluind în noi ne curăță sufletul de egoism și nelegiuire. O nouă viață intră în mlădița uscată și lipsită de vlagă, începând să rodească. În viață sunt dezvăluite „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea”.

Măreția adevărată nu are niciodată tendința să se înalțe pe sine. Adevărații oameni măreți sunt inevitabil smeriți. Aceia care au acumulat în minte cunoștințe folositoare și care au realizări autentice și rafinate vor fi gata să-și recunoască slăbiciunile. Aceștia nu sunt nici încrezători în sine, nici lăudaroși, dar în vederea realizărilor înalte la care se pot ridica, ei par în ochii lor ca și când de-abia au început urcușul.

Vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului profită de punctele slabe din caracterul bărbaților și femeilor. Dacă bărbații sunt înclinați spre mândria și exaltarea de sine, el își concentrează eforturile în special în direcția aceasta. Dacă o persoană este plină de vanitate, Satana spune: „Îmi voi pune agenții să lucreze și să-l înconjoare pe omul acela cu ispite. O să-l fac să creadă că este de o mare importanță. O să lucrez la distrugerea lui lăudându-l și susținându-i toate eforturile. Astfel o să-l fac să se încreadă în sine și să umble la lumina primită de la propriul foc de vreascuri.” Pentru un timp, lumea este răscolită în aparență de un interes profund față de omul pe care Satana caută să-l înșele și să-l distrugă, dar când s-a separat de Dumnezeu și vrăjmașul și-a atins obiectivul, lumea își pierde interesul în ce-l privește pe omul acela. Satana l-a băgat în

situații dificile, dar nu-l scoate din acestea și se bucură de distrugerea sufletului lui.

Mântuirea a fost adusă la îndemâna omului cu un cost infinit. Este darul gratuit al lui Dumnezeu pentru noi. Nimic nu poate fi adăugat la aceasta, nimic nu poate fi scos. Mântuirea este completă și perfectă. Hristos nu ne spune niciunui dintre noi: Ești complet în tine însuși, cu propriile tale talente, cu înzestrările încredințate. Nu, ci spune: „Voi aveți totul deplin în El.” „Cine crede în Mine are viața veșnică.” Caracterul unui om nu este hotărât de ceea ce posedă acesta, ci de puritatea inimii, de scopul statornic. Caracterul construit cu fapte bune și nobile este un monument pe care oștirile îngerești îl respectă – caracterul care, atunci când viața omului s-a sfârșit, continuă să trăiască în amintirea altora, prin faptele bune pe care le-a făcut.

Adevăratul creștin nu va gândi despre sine că valo-

rează mai mult decât trebuie. El nu va fi însetat după onoare și stimă lumească. Un elev în școala lui Hristos

va fi blând și nu se va încrede în sine. Viața lui va fi caracterizată de o simplitate creștină. Pentru el, luxul, huzurul și bogăția nu au nicio atracție, căci el privește la Acela care, de dragul lui, a devenit un om al durerii obișnuit cu suferința, zdrobit pentru păcatele lui și

ale cărui răni l-au vindecat. Este „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Spiritul blând și liniștit va mărturisi despre el prin faptele bune. Asta este ceea ce îi diferențiază pe oamenii lui Dumnezeu de cei lumești. În simpatia lor pentru alții, prin gingășia, blândețea și smerenia inimii, ei arată că poartă jugul lui Hristos și că sunt receptorii darurilor Duhului Sfânt.

— *The Youth's Instructor*, 6 decembrie 1900

**“Adevărații oameni
măreți sunt inevitabil
smeriți.”**

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

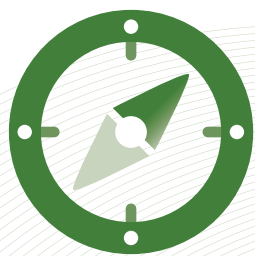
1. Care sunt cele două caracteristici distinctive ale lui Hristos? _____
2. Ce anume include o mare slăbiciune? _____
Unde se află puterea? _____
3. Cum poate o persoană să-și mențină adevărata demnitate? _____
4. Unde se găsește puterea lui Hristos? _____
5. Ce anume va smeri orice gând mândru? _____
6. Descrieți-i pe cei ce deschid ușa inimii lui Isus. _____

7. Descrieți-i pe cei care sunt cu adevărat măreți. _____

8. Ce face Satana când observă că o persoană este înclinată spre mândrie și exaltarea de sine? _____

9. Putem adăuga ceva darului gratuit al mântuirii pentru care Dumnezeu a plătit un preț infinit? _____
10. Ce îi caracterizează pe cei ce învață în școala lui Hristos? _____

11. Ce îi diferențiază pe oamenii lui Dumnezeu de cei lumești? _____

Capitole de credință

O vizită specială

de Dr. Ricardo Faria

Era într-o după-amiază de mai. Vasul *Lightbearer to the Amazon I*, pe care se afla echipa noastră formată din opt persoane, urca greoi în amonte pe cursul râului Solimones. Am trecut de câteva sate care erau complet inundate. Iată că s-a întâmplat din nou ca Amazonul să iasă din albie, inundând mii de oameni în casele lor.

Într-un loc, am observat un grup de oameni pe malul drept, făcând semn cu mâinile. După ce am trecut, am început să mă gândesc că ne chemau să mergem la ei. I-am cerut de îndată căpitanului să întorcem și să lăsăm ancora în apropiere de casa lor.

După câteva minute, o canoe mică motorizată trase lângă ambarcațiunea noastră, iar noi am fost invitați să intrăm în casa lor, care era complet inundată de apele fluviului. Imediat ce canoa mică trase în dreptul casei lor, am fost întâmpinați de întreaga familie cu zâmbetul pe buze.

„Bine ai venit, domnule pastor”, m-au salutat. Am zâmbit și am răspuns: „Nu sunt predicator, sunt doctor.” Imediat, s-au adunat în jurul meu ca să mă felicite și să mă invite să intru în casa lor. În curând, am aflat că familia aceasta era o familie de adventiști pionieri, prima din întreaga regiune. Tatăl, domnul Genico, având copiii în partea sa dreaptă, mi-a spus cât de copleșitoare a fost surpriza de a vedea ambarcațiunea *Luzeiro* trecând prin regiune și că din acest motiv ne-au chemat. Au început să-mi spună repede cât de mult le-a lipsit prezența vechilor bărci *Luzeiro*, care întotdeauna aduceau ajutor medical familiilor lor, și cum pastorul întâmpina atât de multe dificultăți până să facă o vizită în satul lor. Cu lacrimi în ochi, și-au împărtășit numeroase amintiri legate de bărcile *Luzeiro* și ajutorul pe care acestea îl ofereau întotdeauna în trecut.

În acel moment, m-am simțit extrem de satisfăcut și de bucuros pentru că am venit la această comunitate îndepăr-

tată la bordul lui *Luzeiro*. De asemenea, i-am mulțumit lui Dumnezeu deoarece obiectivul programului *Luzeiro* a fost îndeplinit.

Când am vorbit cu patriarhul familiei și l-am privit în ochi, am observat că suferă de cataractă. L-am întrebat pe domnul Genico dacă vede bine.

„Domnule doctor”, spuse domnul Genico, „nu pot să văd bine deloc. Chiar săptămâna aceasta urma să încerc să ajung la Manaus ca să caut un doctor de ochi și știu că nu o să fie ușor.” După o analiză medicală, i-am recomandat să meargă la unul dintre voluntarii noștri din Manaus, care este oftalmolog. După aceea, am examinat întreaga familie, le-am lăsat medicamente și m-am rugat pentru fiecare dintre ei. Am plecat cu o inimă voioasă.

Din cauza curenților puternici ai râului Solimones, am fost obligați să navigăm pe lângă malul acestuia. În diverse locuri, am fost surprinși de forța apei, iar în altele, de vârtejurile ce pot muta din loc până și vasele mari ce se aventurează pe cursul râului. Lucrurile nu stăteau altfel cu mica și drăguța noastră ambarcațiune *Luzeiro*. În momentul când barca a intrat într-una dintre aceste zone a fost imediat aruncată într-o parte; căpitanul încerca să manevreze vasul în așa fel încât să depășească forța apei. În timpul fiecărei întâlniri de felul acesta, îmi simțeam inima destul de neliniștită și de fiecare dată mă rugam ca Domnul să ne îndrume prin intermediul îngerilor Săi. Am trecut de sute de astfel de locuri și, mulțumită lui Dumnezeu, am reușit să trecem în siguranță de toate acestea.

Pe râul vieții noastre, avem nevoie să fim atenți și pregătiți, astfel încât, atunci când pericolul ne surprinde încercând să ne răstoarne de pe canalul pe care navigăm alături de Dumnezeu, să ne putem întoarce repede către Mântuitorul nostru ca să nu ne scufundăm. Ca să facem aceasta, trebuie să ne punem viețile în mâinile celei mai importante Căpetenii, Isus Hristos. Dacă nu ne predăm viețile în mâinile Sale, vom fi grav surprinși și ne vom scufunda din punct de vedere spiritual.

CONTRA CURENTULUI

19–25 martie

„Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal pentru a înainta împotriva curentului necredinței.”

O conversație ÎN TIMPUL NOPTII

Text de memorat | Ioan 3:16,17

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.

SECȚIUNEA I

Celor mai mulți oameni le-ar plăcea să fie bogați. Numai că averile poartă cu sine un pericol dublu. În primul rând, ele pot îndepărta simțul nevoii, astfel încât să ajungem să ne încredem mai mult în acestea decât în Hristos. (Vezi Proverbele 30:8,9; 1 Timotei 6:17.) În al doilea rând, chiar dacă averile noastre sunt doar temporare, am putea să le iubim atât de mult, astfel încât nu am mai preda de bunăvoie totul lui Isus.

Din acest motiv, Isus și-a avertizat ucenicii: „Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor” (Matei 19:23).

Un tânăr bogat venise la Hristos, dorind să învețe despre mântuire. După orice standard uman, acest tânăr era un om bun. Dar când Isus i-a cerut să renunțe la tot ce avea, tânărul nu a vrut să o facă. El voia să-l urmeze pe Isus, dar nu destul ca să-I predea totul Lui.

Tânărul bogat L-a respins pe Isus, dar în Biblie găsim și istoria unui om bogat care L-a acceptat.

Nicodim nu era doar bogat, dar și bine educat și talentat. În plus, era membru ales în Sinedriu, organul de conducere al evreilor. Ținând cont de context, Nicodim era sigur de mântuirea lui. El fusese plăcut impresionat de predicarea lui Ioan Botezătorul, deși niciodată nu i-a trecut prin cap că el însuși avea nevoie de un Mântuitor.

Mulți dintre membrii Sinedriului criticau cuvintele și acțiunile lui Isus, dar Nicodim era mai profund în gândire și căuta să se hotărască dacă Isus era sau nu un profet al lui Dumnezeu. Pe măsură

“ Convertirea nu este o lucrare împărțită, în care îi slujim și lui Dumnezeu, și lui Mamona, ci o întoarcere totală la Dumnezeu. Este lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii. ”

— The Review and Herald, 19 februarie 1901

DIN CUPRINS:

C-13

- 1 | O conversație în timpul nopții
- 5 | Întâlnirea cu fanatismul
- 6 | Trebuie să vă nașteți din nou
- 8 | O biserică nouă pentru Arian

ce Duhul Sfânt i-a convins inima, Nicodim a ascultat îndemnul și a răspuns favorabil.

„Ca mulți alții din Israel, fusese întristat de profanarea Templului. Fusese de față când Isus îi izgonise pe cumpărători și pe vânzători; văzuse manifestarea cea minunată a puterii dumnezeiești; L-a văzut pe Mântuitorul primindu-i pe cei săraci și vindecându-i pe cei bolnavi; văzuse privirea lor plină de bucurie și ascultase cuvintele lor de laudă și nu putea pune la îndoială faptul că Isus din Nazaret era trimisul lui Dumnezeu” (*Viața lui Isus*, p. 175).

Nicodim însă era și mândru și îl îngrijora reputația lui. „El dorea din toată inima să stea de vorbă cu Isus, dar se ferea să meargă la El pe față. Ar fi fost prea umilitor pentru un conducător al iudeilor să dea pe față simpatie pentru un învățător până atunci atât de puțin cunoscut. Și dacă vizita lui ar fi ajuns la cunoștința Sinedriului, ar fi făcut ca asupra lui să se reverse disprețul și bănuielile lor” (Idem).

Așa s-a întâmplat că Nicodim a aranjat să se întâlnească cu Isus în secret, sub protecția întinericului. Ioan începe relatarea conversației cu următoarele cuvinte: „Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor. Acesta a venit la Isus noaptea și I-a zis: «Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu dacă nu este Dumnezeu cu el»” (Ioan 3:1,2).

Observați că Nicodim nu spune „știu”, ci „știm”. El nu era singurul dintre lideri care și-a dat seama că Isus trebuie să fie profet. Dar el a fost primul care a recunoscut. Și chiar dacă a făcut acest lucru doar în intimitatea unei conversații private, important este că a făcut-o.

În ciuda mândriei lui Nicodim, Isus a fost mulțumit că venise să-L vadă. El ne va primi și pe noi întotdeauna cu bucurie, oricând alegem să venim la El.

SECȚIUNEA II

Când Nicodim a venit la Isus, Mântuitorul era extenuat. Avea nevoie de odihnă, la fel ca noi. Lucra din greu zi după zi și avea nevoie de orele nopții ca să doarmă. Totuși, Isus nu l-a respins pe fariseul cercetător. Lui Isus Îi pasă mai mult de noi decât ne pasă nouă de El.

„Când a venit noaptea, Isus, palid din cauza oboșelii acumulate în urma lucrării prelungite, căuta să se retragă și să se odihnească pe Muntele Măslinilor. Aici l-a găsit Nicodim, dorind o întrevvedere. Acest bărbat era bogat și onorat de evrei. Era renumit în tot Ierusalimul pentru averea sa, pentru învățătura și bunăvoința sa și mai ales pentru darurile aduse de el la Templu, pentru îndeplinirea slujbelor sacre. Era, de asemenea, unul dintre membrii proeminenți ai consiliului național. Cu toate acestea, când a intrat în prezența lui Isus, a fost cuprins de o agitație și timiditate ciudate, pe care a încercat să le ascundă sub un aer de calm și demnitate” (*The Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 126).

Isus ne poate citi timiditatea. Nu are niciun sens să acoperim acest lucru cu o manifestare exterioară de demnitate și încredere. De fapt, timiditatea noastră, sau smerenia inimii, este prețioasă pentru Isus. Persoana umilă care este îngrijorată și întristată în privința propriei păcătoșenii este chiar acel tip de persoană pe care Isus iubește să-l aline. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și

al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite»” (Isaia 57:15).

Isus ar fi putut să petreacă un timp ca să se familiarizeze cu Nicodim, vorbind despre ce se mai întâmpla cu poporul și mai ales printre membrii Sinedriului. Isus și Nicodim ar fi putut să stea de vorbă, să schimbe idei și să devină prieteni buni. Doar că Isus nu a irosit nicio clipă. Primul lucru pe care Isus l-a spus l-a neliniștit pe liderul evreu. Hristos voia ca Nicodim să-și înțeleagă nevoia. „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu»” (Ioan 3:3).

Această declarație l-a surprins foarte mult pe Nicodim. Cum putea să fie posibil ca el să nu vadă Împărăția lui Dumnezeu? La urma urmei, nu era el un fiu al lui Avraam, un israelit și, pe deasupra, un conducător?

Vă este familiar modul acesta de gândire? V-ați gândit vreodată că în mod cert veți merge în cer

pentru că sunteți membru al bisericii sau pentru că părinții voștri sunt creștini? Chiar dacă este o idee atrăgătoare, în mod cert nu este adevărată. Este important să ne reamintim aceasta: și pentru Nicodim a fost un concept greu de înțeles.

Nicodim ar fi trebuit să înțeleagă că Isus nu vorbea de o naștere din nou literală. Și totuși, prin întrebarea pe care a pus-o în continuare, a arătat că nu înțelegea cu adevărat despre ce vorbea Isus.

SECȚIUNEA III

Isus i-a spus lui Nicodim că omul trebuie să fie schimbat în mod miraculos de Duhul Sfânt înainte să intre în Împărăția lui Dumnezeu. El i-a explicat cum putea nașterea din nou să fie misterioasă, și totuși evidentă, în același timp. Așa cum vântul este observat doar datorită efectelor pe care le produce, la fel și schimbarea inimii este observată prin schimbările din viață.

Unul din lucrurile pe care le-a spus Isus lui Nicodim a ajuns să fie cel mai bine cunoscut verset din întreaga Biblie. Iată-l mai jos, în contextul său: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:16,17).

Dacă ar întreba cineva: „Ce înseamnă că Dumnezeu a dat pe singurul Lui Fiu?”, ar găsi răspunsul ilustrat în versetele anterioare. Acolo, Isus a făcut lumină asupra unei povești foarte interesante din Vechiul Testament. „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:14,15).

În această istorie, israeliții mureau pentru că fuseseră mușcați de șerpi veninoși. Dumnezeu l-a instruit pe Moise să ridice un șarpe de bronz pe un stâlp. Cei care priveau la acesta erau vindecați în mod miraculos. (Vezi Numeri 21:5-9.)

Isus i-a arătat lui Nicodim care era învățătura acestei istorii. Isus avea să fie și el înălțat pe cruce, iar fiecare păcătos care credea în vestea cea bună putea privi la Isus pe cruce; acolo avea să găsească vindecare pentru boala păcatului.

„Mulți israeliți nu vedeau niciun ajutor în mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru ei. Morții și muribunzii zăceau de jur-împrejurul lor și toți știau că,

„Nicodim I-a zis: «Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?»” (Ioan 3:4).

Isus ar fi putut să-l mustre pe Nicodim pentru că a pus o astfel de întrebare. În loc de aceasta, însă, Mântuitorul nostru a fost blând. El i-a împărtășit singurului membru din auditoriu câteva dintre cele mai simple și directe declarații din toată Biblia privind Evanghelia.

fără ajutor ceresc, pieirea era sigură; dar ei au continuat să se plângă de rănilor, de durerile și de iminența morții, până li s-a dus puterea, iar ochii li s-au împăienjenit, cu toate că ar fi putut să fie vindecați într-o clipă. Dacă suntem conștienți de trebuințele noastre, nu trebuie să ne irosim puterile plângându-ne de ele. Dacă ne dăm seama de starea noastră deznădăjduită fără Domnul Hristos, nu trebuie să cedăm descurajării, ci să ne încredem în meritele unui Mântuitor răstignit și înviat. Privește și trăiește! Domnul Isus Și-a dat cuvântul. El îi va mântui pe toți câți vin la El. Chiar dacă milioane de suflete care au nevoie să fie vindecate vor respinge mila Sa, niciunul dintre cei care se încred în meritele Sale nu va fi lăsat să piară” (*Patriarhi și profeți*, p. 420).

Isus avea mai multe de spus lui Nicodim. Dar aceasta era ideea principală. Singura cale pentru a trăi

“Dumnezeu nu ne cere decât să ne predăm Lui, ca să fim folositori cum crede El de cuviință. Până când nu vom ajunge la acest punct de consacrare, nu vom lucra cu bucurie, folositori și cu succes nicăieri.”

—S.D.A. Bible Commentary, vol. 6, p. 1101

este să crezi tot ceea ce a spus Dumnezeu despre Isus. Oamenii trebuie să privească la Mielul lui Dumnezeu. Lucrurile nu s-au schimbat. Așa cum Isus a fost dispus să se întâlnească cu Nicodim în privat, la fel Își dorește să se întâlnească și cu noi. Și la fel cum l-a avertizat pe acesta despre nevoia lui de a se naște din nou, așa ne avertizează și pe noi.

Și la fel ca în povestea lui Moise, dacă încetăm să ne plângem de păcatele noastre și dacă vom beneficia în cele din urmă de tratament, vom fi vindecați. Privind, vom fi schimbați. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18).

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. De ce este greu pentru oamenii bogați să ajungă în cer? _____
Dacă familia voastră nu este bogată, de ce este acest lucru un avantaj pentru voi? Proverbele 30:8,9 _____

2. De ce i-a cerut Isus tânărului conducător să facă un sacrificiu așa de greu? _____

- Ce trebuie să facem înainte să devenim urmașii lui Isus? Matei 16:24-26; Galateni 2:20; 5:24 _____

3. Nicodim se bucura de avantaje sociale, religioase și politice. Cum de aceste lucruri făceau să-i fie mai dificil să fie un urmaș pe față al lui Isus? _____

Secțiunea II

4. Cu cine locuiește Dumnezeu și ce face El pentru poporul Său? Isaia 57:15 _____

5. De ce a început Isus conversația declarând un adevăr care l-a făcut pe Nicodim să se simtă ciudat? _____
6. De ce s-a simțit deranjat Nicodim când Isus i-a spus că trebuie să se nască din nou? _____

7. De ce trebuie să ne naștem din nou? Este mântuirea un dar ce poate fi moștenit de la părinții voștri? _____

Secțiunea III

8. Citiți *Patriarhi și profeți*, pp. 428–432 și răspundeți la următoarele întrebări.
De ce nu ar trebui să ne irosim toate puterile plângând din cauza păcatelor noastre? _____
Care este condiția simplă ca să primim mântuirea? _____
De ce mulți oameni refuză să privească la Isus în credință, chiar dacă văd ce a făcut Isus pentru alții? _____

Studiu suplimentar: *Viața lui Isus*, pp. 167–177; *Calea către Hristos*, pp. 17–22

Miracole din viața mea

—partea 13, by John N. Loughborough

Întâlnirea cu fanatismul

Când am ajuns în Attica, N.Y., zăpada se topise în întregime de pe drum, așa că a trebuit să mergem pe jos, ca să-i fie mai ușor calului să tragă sania pe pământ. Am ajuns la Rochester sănătoși și voioși, după o absență de șase săptămâni.

Acum însă, după ce Hiram Edson s-a întors acasă la el, a trebuit să călăresc pe bătrânul Charlie, având asupra mea și harnașamentul, cam cincizeci de mile până la Orangeport, ca să iau căruța pe care am lăsat-o acolo în luna decembrie.

În timpul iernii din anii 1852–1853, la adunarea din Rochester sosise un bărbat care dădea mărturie într-un mod zgomotos și gălăgios. „Există o poziție pe care o putem atinge, unde nu vom mai fi ispitiți”, spunea acesta. Îmi suna un pic ciudat și, judecând după privirile fratelui și sorei White, cred că nici ei nu susțineau această doctrină teologică.

În Sabatul următor, bărbatul ne-a îndemnat să mergem pe un târâm mai înalt, unde vom fi eliberați de ispite. Punctul culminant a avut loc în al treilea Sabat, când acest fanatic a urlat: „Fraților, urcați pe platforma unde mă aflu. URCAȚI! URCAȚI!”

Ridicându-se în picioare, fratele White, foarte calm, i-a spus: „Tu spui că te afli pe un fel de platformă. Acest lucru îmi reamintește de un bărbat de statură mică din timpul lui Hristos, care voia să-L vadă pe Mântuitorul și s-a cățarat într-un dud. Când Mântuitorul a sosit, i-a spus: «Zachee, dă-te jos degrabă.» Acum o să-ți spun eu ție: «Zachee, dă-te jos.» Dacă există un loc unde nu vom mai fi ispitiți, spune-ne cum să ajungem acolo. Îți spun cu ironie că te-ai așezat în fotoliul Diavolului dacă ai impresia că ideile pe care le ai sunt de la Domnul, și astfel o să fii condus să faci mari păcate.”

Bărbatul a protestat că nu era așa, totuși, șase săptămâni mai târziu, a sosit cu o femeie de braț, care era mult mai tânără decât soția lui. Intrând în cameră, i-a spus soției lui, care ținea în brațe bebelușul lor în vârstă de două luni: „Astfel a spus Domnul: «Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul femeii libere.»” A invitat-o apoi pe nevasta lui să plece, dându-i de înțeles că femeia de la brațul lui era acum stăpâna casei. Cum nevasta lui nu intenționa să iasă pe stradă, în frigul iernii, cu un bebe-

luș în brațe, a refuzat să plece. La puțin timp după aceea, bărbatul a avut un caz de soluționat cu autoritățile civile. Și cu asta s-a terminat dedicarea lui față de solia celor trei îngeri.

În iarna din 1852–1853, fratele Andrews a scris un pamflet de 80 de pagini despre sanctuar și cele 2 300 de zile, care a fost tipărit manual în primăvara lui 1853. La sediu nu aveam legătorie și nici aparat de tăiat foile. Fraatele White, nerăbdător să trimită copii tuturor fraților, a solicitat o întâlnire din partea membrilor din Rochester, strângând semnături pentru 100 de cărți. Eu am perforat paginile cu un cui de cizmar, iar surorile le-au cusut cu ac și ață; Mary Patten a pus copertile, iar Uriah Smith le-a tăiat și a îndreptat marginile cu briceagul lui. Sora White le-a împăturit, iar fratele White le-a pus la poștă. Eram un grup de oameni bucușori, deoarece scoteam prima carte tipărită la o presă deținută de adventiștii de ziua a șaptea.

În primii mei ani ca predicator, am lucrat împreună cu fratele Sullivan Heath, un adventist de ziua întâi, care la puțin timp după aceea s-a mutat în Illinois. Rudele lui din Clarkson, N.Y., au acceptat adevărul prezent și, fiind nerăbdători ca și el să-l audă, au strâns bani de cheltuială pentru mine, ca să merg să-l vizitez. Fratele White a sugerat ca în loc să merg doar până în Illinois și apoi să mă întorc, mai bine să vizitez și Fredonia, N.Y., și Milan, O.H., precum și câteva locuri din Michigan, după care să mă întâlnesc cu ei la Jackson, pe data de 21 iunie. Așa că în luna mai am plecat cu această intenție în minte.

În 1853, a fost adoptat un plan de a da predicatorilor o carte de vizită ce îi recomanda pentru părtășie cu oamenii noștri de peste tot. Pe cartea mea de vizită, primită în luna ianuarie 1853, stătea scris: „Fratele Loughborough, din Rochester, N.Y., este un om pe care îl recomandăm fraților din orice loc unde călătorește.”

În numele bisericii,
(semnăturile) James White,
Joseph Bates, predicatori din conducere.

Conexiunea istorică

Trebuie să vă nașteți din nou

În această conversație memorabilă cu Nicodim, Hristos a enunțat principii de o mare importanță pentru oricine. El a definit limpede termenii mântuirii și a subliniat necesitatea unei vieți noi.

Hristos a arătat că pentru ca un om să fie o binecuvântare în lumea aceasta și să fie considerat meritos pentru a lua parte la bucuriile vieții viitoare, el trebuie să se nască din nou – să se nască din Duhul Sfânt, care ne schimbă inima rea, dându-ne în schimb o inimă pură, un caracter virtuos și o supunere de bunăvoie față de cerințele lui Dumnezeu. Aceste cuvinte: „Trebuie să vă nașteți din nou” sunt adresate fiecărei persoane care cheamă numele lui Hristos și a hotărât să-L urmeze pe Isus cel blând și smerit, la fel cum i-au fost adresate și conducătorului evreu. Dacă sunt primite și luate în considerare, ele vor fi o lumină ce strălucește în întuneric, îndrumând sufletul cercetător spre Soarele dreptății.

Fiind cumpărați de Dumnezeu, trebuie să lucrăm sub legământ, așa cum Hristos a lucrat în misiunea Lui divină, nu în conformitate cu înclinațiile noastre naturale, ci în armonie cu Duhul Sfânt. Dar viețile oamenilor, așa cum le redă Evanghelia, sunt pline de păcate. Cedând ispitelor, ei și-au slăbit puterea de a fi supuși. Inima lor este „nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea”. Ei sunt morți din cauza încălcării legii și a păcatelor și nu pot face nicio faptă bună prin propria putere.

Pentru a-I sluji în mod acceptabil lui Dumnezeu, trebuie să ne naștem din nou. Dispozițiile noastre naturale, aflate în opoziție cu Duhul lui Dumnezeu, trebuie înlăturate. Trebuie să fim transformați în bărbați și femei noi în Isus Hristos. Viețile noastre vechi trebuie să facă loc unei vieți noi – o viață plină de dragoste, de încredere, de supunere de bunăvoie. Credeți că o astfel de schimbare nu este necesară pentru a intra în Împără-

ția lui Dumnezeu? Ascultați cuvintele Maiestății cerului: „Trebuie să vă nașteți din nou.” „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” Dacă această schimbare nu are loc, nu Îi putem sluji cum trebuie lui Dumnezeu. Lucrarea noastră va fi defectuoasă; vom prețui planurile lumești; va fi adus foc străin, dezonorându-L pe Dumnezeu. Viețile noastre vor fi nesfinte și nefericite, pline de neliniște și tulburare.

Schimbarea de inimă reprezentată de nașterea de nou poate fi făcută doar prin lucrarea efectivă a Duhului Sfânt. Doar Acesta ne poate curăța de toate impuritățile. Dacă este lăsat să ne modeleze și să ne transforme inimile, vom fi capabili să discernem caracterul Împărăției lui Dumnezeu și să ne dăm seama de necesitatea schimbării ce

“Dragostea Lui
este pentru tine mai
valoroasă decât
întreaga lume.”

trebuie făcută înainte să fim primiți în această împărăție. Mândria și dragostea de sine rezistă influenței Duhului Sfânt; toate înclinațiile naturale ale sufletului se opun schimbării: de la importanța de sine și mândrie la blân-dețea și smerenia lui Hristos. Dar dacă vom călători pe calea spre viața veșnică, nu trebuie să ascultăm de șoapta eului. În umilință și cu căință, trebuie să-L căutăm pe Tatăl nostru ceresc. „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” Pe măsură ce primim lumină divină și cooperăm cu inteligențele divine, suntem „născuți din nou”, eliberați de păcat prin puterea lui Hristos.

Hristos a venit în lumea noastră pentru că a văzut că oamenii pierduseră chipul și natura lui Dumnezeu. A văzut că se îndepărtaseră de calea păcii și curăției și că,

dacă erau lăsați de capul lor, nu și-ar fi găsit niciodată drumul înapoi. El a venit aducând mântuirea completă și întreagă, ca să ne schimbe inimile de piatră în unele de carne, ca să ne schimbe natura păcătoasă într-una asemănătoare cu a Sa, astfel încât, fiind părtași la natura divină, să fim demni de curțile cerești. El este gata să facă pentru noi „nespus mai mult decât cerem sau gândim”. Priviți doar la El, căci este neprihănirea noastră, jertfa desăvârșită. Prin credință, acceptați-i mila și veți fi curățați și purificați. Crezând în El – Cel care dă viață sufletului –, vă veți ridica la nivelul unei vieți noi, o viață în care cea mai mare bucurie este să slujești Stăpânului. Eul va fi supus, iar Hristos va fi întronat în inimile voastre.

Voi toți cei care sunteți neliniștiți în privința salvării sufletelor voastre, veniți la Hristos cerând ajutor, spune El, așa cum i-a spus lui Nicodim: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” El bate la ușa inimilor voastre, cerând să fie primit. El tânjește să vă reînnoiască viețile, umplându-le cu dragoste pentru tot ce este pur și adevărat. El tânjește să

vă răstignească firea pământească, înălțându-vă la o viață nouă în El.

Nicodim a fost convertit ca urmare a acestei conversații. Cum stau lucrurile cu voi? Bate Hristos degeaba la ușa inimilor voastre? O să-I refuzați intrarea? Sau Îl veți primi ca pe un oaspete de onoare? Nu refuzați să-L primiți, căci dragostea Sa este de mai mare preț pentru voi decât întreaga lume. Lungimea, lățimea, adâncimea și înălțimea ei nu pot fi estimate. Aceasta vă va curăți inima și vă va reînnoi mintea, dându-vă o nouă capacitate de a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu.

Nu lăsați orgoliul să vă împiedice să auziți chemarea. „Trebuie să vă nașteți din nou.” Nu vă temeți să vă predați în întregime lui Hristos. Situați-vă, fără rezerve, sub controlul Său. Învățați ce înseamnă să nu mai păcătuiți; ce înseamnă să aveți o inimă nouă, să purtați asemănarea divină. Privind la Hristos, eul va deveni nesemnificativ și voi veți fi schimbați după chipul Său, „din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”.

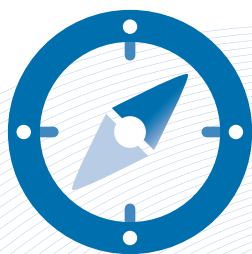
— *The Youth's Instructor*, 2 & 9 septembrie 1897

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Enumerați câteva lucruri pe care le-a făcut Hristos în conversația Sa cu Nicodim _____

2. Ce trebuie să se întâmple înainte ca o persoană să fie o binecuvântare în această lume sau să aibă viața veșnică?
3. De ce suntem sub legământ ca să lucrăm în armonie cu Duhul Sfânt? _____
4. Cât de mult bine putem face bazându-ne pe propriile puteri? _____
5. Descrieți schimbările aduse de nașterea din nou, care îi oferă unei persoane posibilitatea să-l slujească în mod acceptabil lui Dumnezeu. _____
6. Care este singura modalitate prin care nașterea din nou poate fi făcută? _____
7. Ce face fiecare înclinație naturală a sufletului? _____
De ce nu trebuie să ascultăm șoapta eului? _____
8. De ce a venit Hristos în lumea noastră? _____

9. Când suntem curățați și purificați de păcate? _____
10. Ce tânjește Hristos să facă pentru voi? _____
11. De ce este dragostea lui Dumnezeu de mai mare preț decât întreaga lume? _____

Capitole de credință

O biserică nouă pentru Ariau

de Brad Mills

Din canoea mea, privind în apa tulbure puteam să văd o multitudine de pești ce înotau leneși printre tufșurile dese. Apa nu avea mai mult de cinci picioare adâncime.

De-a lungul malului acestui mic afluent zăceau aliniați copaci căzuți, ale căror ramuri aflate sub apă deveniseră cămin pentru atât de multe specii tropicale ce trăiau în Amazon. Noul meu prieten, Ivenilson, un pastor baptist din sătucul Ariau, din junglă, intrase în apă și mă invita să mă alătur lui ca să ne pescuim „prânzul”.

„Nu sunt anaconde pe acolo?”, l-am întrebat privind cu neîncredere în apă.

„Ba da, dar nu deranjează”, mi-a răspuns. M-am strecurat în apă un pic neliniștit, mi-am pus masca pe față și am început să înot pe sub apă împreună cu el, printre copacii căzuți, minunându-mă de varietatea de pești din această lume acvatică. Înmarmat cu o sulită, Ivenilson a reușit să străpungă patru bibani păun, un pește foarte căutat. Pe de altă parte, eu n-am reușit să prind niciunul.

Prietenia mea cu Ivenilson s-a dezvoltat zilnic și, datorită evanghelizării prin prietenie, el și soția lui au acceptat să facă studii biblice cu mine. În fiecare zi, mă întâlnesc cu ei și cu încă două persoane și deschideam Biblia pentru a studia adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu: Sabatul biblic, mâncărurile curate și necurate, solia sanctuarului și altele – toate acestea bazându-se pe tema centrală a dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Paula, soția lui Ivenilson, lucra ca asistentă medicală din partea guvernului în sătucul acesta din junglă, în care trăiau aproape opt sute de oameni. Fără să fi avut mai mult de o lună de instruire, a fost încântată să aibă alături echipa noastră timp de o lună – chemându-mă aproape zilnic la triere, ca să pun diagnosticul și pentru nenumărate suturi.

Într-o seară, la lumina lanternei, am cusut un deget retezat aproape complet de un accident cu o macetă. În

sinea mea zâmbeam, amintindu-mi cum am învățat să suturez la orele de practică medicală din Statele Unite. Cât de departe am ajuns de atunci!

Timp de o lună, echipa noastră formată din nouă persoane a predat studii biblice la aproximativ șazece de oameni în fiecare zi. În această comunitate mică, am ținut și o serie de evanghelizări noaptea. Până acum, în acest sat nu a existat o biserică adventistă de ziua a

șaptea. În fiecare zi, am folosit evanghelizarea medicală ca să construim relații de prietenie și pentru a prezenta acestor oameni minunați adevărurile lui Dumnezeu. În fiecare zi, timp de patru ore după-amiaza, Lina improviza o clinică dentară pentru a oferi igienă dentară, un lucru despre care oamenii aceștia habar n-aveau.

În ultima săptămână a lunii, folosind o antenă parabolică, am transmis o campanie evanghelistică a lui Mark Finley, transmisă

live din Brasília, Brazilia. În fiecare noapte, cu computerul și micul proiector, alimentate cu curent de la generator, aduceam în fața acestor oameni adevăruri pe care nu le mai auziseră niciodată. La sfârșitul lunii, cincisprezece oameni și-au dedicat viața lui Dumnezeu prin botez și trei, prin declarații de credință. A fost ridicată și o biserică mică, acoperișul fiind aproape gata. În următorul Sabat, nou-credincioșii ar trebui să se întâlnească în biserica lor nouă!

Mai sunt mulți oameni ce trebuie adunați pentru Împărăția lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi intrăm zilnic în contact cu persoane cărora le putem mărturisi despre dragostea lui Dumnezeu. Haideți să fim pescari de oameni și să-i căutăm în mod activ pe cei pierduți pentru Hristos!

A church in the Amazon region